

КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА®

ТОМ КЛАНСИ

Оперативния център отново в акция!

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

Разтърдващ профил на американските части за бързо реагиране!

ТОМ КЛАНСИ ПОД ОБСАДА

Превод: Емилия Масларова

chitanka.info

Тласкани от алчност, неколцина военни от мироопазващите части на ООН се забъркват в престъпления и далавери. След края на мандата им се развихрят и настава истинска лудница. Въръжени до зъби с откраднатото от частите на ООН оръжие и боеприпаси, те се решават на дръзко похищение, с което да приковат вниманието на целия свят.

Междувременно директорът на Оперативния център Пол Худ е подал оставка. Но обстоятелствата го принуждават да преразгледа решението си. Убийците са превзели ООН, където посланиците на десет държави са се събрали на тържествен прием и дъщерята на Худ трябва да свири, и искат срещу освобождаването им двеста и петдесет милиона щатски долара.

„ООН. Вчера Съветът за сигурност внесе последни уточнения в искането си Ирак да сътрудничи на наблюдателите на организацията, без обаче да заплашва, че ще приложи сила, но Багдад не се подчини.“

Асошиейтед Прес

5. XI. 1998 г.

ПРОЛОГ

Кампонгтон, Камбоджа 1993 г.

Младата жена издъхна в ръцете му точно по изгрев-слънце. Склопи очи, от гърлото ѝ се изтръгна тиха въздишка и тя напусна този свят.

Ханг Сари се взря в бледото ѝ лице. Забеляза треската и калта, заплетени в мократа ѝ коса, раните по челото и носа. Испита погнуса при вида на червеното червило върху устните ѝ, на ружа, размазал се по страните ѝ, на очите, изрисувани с черен туш, който се бе стекъл на струйка чак до ухото.

Ханг Сари не проумяваше как е станало това дори тук, в страна, където целомъдрието бе точно толкова непостижимо, както и бленуваният мир.

Фум Сари не биваше да умира толкова млада, и то по такъв ужасен начин, наред бруленото от вятъра оризище, в прохладната вода, вече обагрена от кръвта ѝ. Добре поне че бе издъхнала в ръцете на близък човек и не беше умряла така, както бе живяла — сам-сама, без ласка и грижа. Ханг я беше търсил дълго и накрая я бе намерил, знаеше обаче, че от този ден нататък за него започва ново издирване.

Бе вдигнал колене и беше положил главата на сестра си върху скута си. Докосна я лекичко по връхчето на леденостудения нос, по лицето с нежен овал, по пълните устни, от които усмивката не бе слизала. Момичето му се стори съвсем малко и безпомощно.

Ханг издърпа ръцете ѝ от водата и ги положи върху гърдите на Фум Сари, облечена в тясна синя ламена рокля. Притисна я до себе си. Дали през последните десет години се бе намерил човек, който поне веднъж да я прегърне? Дали през цялото това време сестра му бе живяла в ужас? Дали накрая ѝ беше кипнало и тя бе решила, че предпочита да умре, отколкото и занапред да кара така?

Ханг съвсем помръкна и се разплака неудържимо. „Как съм го допуснал! Бил съм съвсем наблизко, а не съм разбрал!“ Вече близо

седмица те двамата с Тай се укриваха в селото. Дали Ханг щеше да си прости някога, че не е намерил сестра си навреме и не я е спасил?

Клетата Тай, как ли щеше да го преживее, щом научеше кое е момичето. Беше отишла в лагера, за да поразузнае и да разбере кой стои зад всичко това. Беше се свързала по радиостанцията с Ханг, за да му съобщи, че малко преди изгрев-слънце, когато караулът се е сменял, едно от момичетата очевидно се е опитало да избяга. Войниците го подгонили и открили стрелба. Ранили младата жена в хълбока. Тя обаче продължила да бяга, докато останала без сили. Ханг предположи, че Фум е легнала в оризището и се е загледала в изсветляващото нощно небе. Спомни си, че като малка сестра му обичаше да се любува на небосвода. Запита се дали преди да издъхне, сестричката му е намерила мир и покой в спомените за онези пощастливи времена.

Прокара трепереци пръсти през дългата черна коса на Фум. Чу как в далечината се плиска вода. Сигурно идваше Тай. Беше ѝ предал по радиостанцията, че е открил момичето и е видял как то умира. Тай бе обещала да дойде до половин час. Двамата се бяха надянали, че младата жена ще им каже поне името, ще им помогне да осуетят чудовищното съзаклятие, почернило живота на толкова много хора. Ала щом го видя, Фум намери сили да изрече само името на брат си. Беше издъхнала в ръцете му, а върху устните ѝ се бе мярнало нещо като усмивка. Момичето така и не бе съобщило името на изверга, причинил ѝ всичко това.

Тай дойде при Ханг и погледна надолу. Беше облечена като местните селянки. Ветрецьт нашепваше край нея. Жената простена. Коленичи до Ханг и го прегърна. Мина доста време, докато двамата си възвърнат дар словото и се помръднат. Накрая Ханг се изправи бавно и вдигна тялото на сестра си. Понесе го към очуканата камионетка, с която се придвижваха.

Знаеше, че точно сега не бива да напускат Кампонгтхон. Бяха на крачка от това да разберат кой стои в дъното на всичко това. Но Ханг беше длъжен да пренесе тленните останки на сестра си в родното им село и да я погребете там.

Слънцето вече се беше извисило и напичаше. Тай отвори задната врата на камионетката и постла сред кашоните одеяло. Вътре в кашоните имаше оръжие и радиооборудване, карти и списъци, мощно

взривно устройство, задвижвано от разстояние с механизъм, който Ханг носеше на колана си. Ако случайно ги заловяха, той щеше да вдигне във въздуха всичко в камионетката. После щеше да се самоубие с револвера „Смит и Уесън“ триста петдесет и седми калибър, с който не се разделяше. Тай щеше да стори същото.

С помощта на Тай Ханг положи тялото на сестра си върху одеялото. Зави я. Преди да потегли, огледа оризището, сякаш осветено с кръвта ѝ. Ала земята тук нямаше да се пречисти, докато не я напоеше кръвта на онези, извършили чудовищното престъпление.

И това щеше да стане някой ден. Ханг се зарече, че рано или късно ще отмъсти за сестра си.

1.

*Париж, Франция
Понеделник, 6:13 ч.*

Преди седем години, по време на обучението за УНТАК — умиротворителните сили на ООН в Камбоджа — лейтенант Ренолд Даунър — авантюрист и бабаит от XI батальон към Западноавстралийския кралски полк, разбра, че за да изпрати Организацията на обединените нации умиротворителни части в някоя държава, трябва да са налице три условия. Даунър не се беше замислял над тези неща, и през ум не му беше минавало да се включва в подобни операции, които не му бяха по вкуса, но властите в Австралия бяха на друго мнение.

Първо, петнайсетте държави, членки на Съвета за сигурност към ООН, трябваше да одобряват операцията и всичките ѝ параметри. Второ, Обединените нации не разполагат с армия и затова страните членки на Общото събрание трябва да се съгласят да предоставят части, както и командващ операцията, който да отговаря за разполагането и действията на многонационалните подразделения. Трето, воюващите страни трябва да се съгласят с присъствието на умиротворителните сили.

От тук нататък миротворците имаха три цели. Първо, да наложат спиране на огъня, докато воюващите страни постигнат мирно решаване на конфликта. Второ, да създадат буферна зона. Трето, да поддържат мира. Това предполагаше, в случай на нужда, военни действия и обезвреждане на мините, така че цивилното население да се завърне по домовете си и да има достъп до храна и вода, и оказване на хуманитарна помощ.

Всичко това бе обяснено най-подробно на леките пехотинци, събрани за половинмесечен инструктаж в базата „Бруин“ в Стъбс Теръс, Караката. Половин месец, през който усвояваха местните обичаи, политика, език, как да пречистват водата и как да шофират бавно и да си отварят очите на четири по черните пътища, за да не се

натъкнат на мина. А също да не се изчервяват, щом се видят в огледалото със сиво-синя барета и вратовръзка.

След като беше запознат с политиката, към която се придържат в ООН, или с „лустрото“, както остроумно го наричаше командващият на Даунър, австралийският контингент бе разпратен по осемдесет и шестте лагера в Камбоджа. Сънародникът на Даунър, генерал-лейтенант Джон М. Сандърсън, бе назначен за командващ на цялата умиротворителна операция в Камбоджа, продължила от март 1992 година до септември 1993 година.

Всяко действие на УНТАК бе изчислено така, че да се избегнат въоръжените сблъсъци. Войниците на ООН не можеха да стрелят, освен ако не бяха обстрелвани — дори и тогава им бе наредено да не предприемат нищо, с което да подклаждат огъня. Ако някой от умиротворителите загинеше, смъртта му се разследваше не от военните, а от местната полиция. Освен че служеха за нещо като буфер, умиротворителните части разпределяха храна и оказваха медицинска помощ.

На Даунър все му се струваше, че участва не във военна операция, а в карнавал. „Насам, насам, враждуващи онеправдани народи от Третия свят! Грабвайте хляба, пеницилина, питейната вода!“ Усещането, че участва в някакъв цирк, се засилваше от приличните на шатри палатки с шарени знамена и от местните сеирджии, които май си нямаха и представа какво точно става. Мнозина взимаха каквото им се дава, но май предпочитаха насилието, превърнало се в неизменна част от всекидневието им. Посрещаха на нож пришълците и биха дали мило и драго те да се махнат отгук.

Миротворците в Камбоджа по цял ден се чудеха какво да правят, затова и полковник Иван Георгиев, висш офицер от Българската народна армия, създаде верига от импровизирани публични домове, охранявани от офицерите в отцепническата Национална армия на демократична Кампучия на Пол Пот, нуждаещи се от твърда валута, с която да закупуват оръжие и боеприпаси, и получаващи една четвърт от всички приходи от проститутките. Въпросните публични домове на Георгиев се намираха в палатки, опънати зад щабквартирата му. Местните момичета идваха уж за да учат по радиото чужди езици и така припечелваха по някой и друг долар. Тъкмо там Даунър се запозна и с Георгиев, и с майор Иширо Сазанка. Георгиев твърдеше, че най-

добрите клиенти — това са войниците от Япония и Австралия, макар че японците често били груби с момичетата и се налагало да ги озаптяват. „Уж са възпитани, а по душа са си садисти“, ето как ги описваше българинът. Чичото на Даунър — Томас, сражавал се в Седма австралийска дивизия срещу японците в южната част на Тихия океан, сигурно би оспорил подобно твърдение. Според него японците изобщо не бяха възпитани.

Даунър набираше клиенти за палатките, а другите помощници на Георгиев набавяха момичета, които да ги обслужват, като не подбираха средствата и понякога дори отвличаха млади камбоджанки. Червените кхмери също осигуряваха жени. Добре че бяха проститутките, инак Даунър сигурно щеше да си умре от скука в Камбоджа. Политиката на ООН бе прекалено мека и ограничителна. А австралиеца беше израсъл по доковете на Сидни и смяташе, че човек трябва да се съобразява само с едно — дали онзи, дето му се е изпречил на пътя, си проси куршума. Ако калтакът заслужаваше да бъде убит, натискаш спусъка и се прибираш по живо, по здраво вкъщи. Ако ли не, изобщо не се занимаваш с него.

Даунър отпи последната глътка кафе и остави тежката чаша върху масичката с пластмасово покритие. Кафето си го биваше, беше силно и горчиво, както във военния лагер. Вдъхваше му сили. На австралиеца му идеше да скочи и да действа. Но тук нямаше срещу кого да се разгърне. Въпреки това му беше приятно.

Погледна часовника върху китката си със силен слънчев загар. „Къде ли, по дяволите, са се запилели?“

До осем обикновено се прибираха. Колко му е да заснемеш с видеокамера нещо, което си снимал вече цели шест пъти?

Но капитан Вандал предпочиташе да изпипва нещата. Тъкмо той отговаряше за този етап от операцията. Ако французинът не беше толкова старателен, никой от тях сега нямаше да бъде тук. Именно Вандал ги беше прекарал през границата, беше набавил оръжието, бе проучил всичко до най-малките подробности. Пак той щеше да ги изведе от Франция, за да се заемат с втория етап от операцията, за който отговаряше Георгиев.

Даунър извади от кутията парче сухар и го задъвка припряно. Беше вкусен и хрупкав и покрай това австралиеца пак си спомни за времето във военния лагер.

Огледа, както дъвчеше, тъмното апартаментче. Премести воднистосини очи от кухненския бокс вдясно към телевизионния приемник в другия край на стаята, до входната врата. Вандал беше взел гарсоньерата под наем преди две години. Беше си признал, че луксът му е бил последна грижа. Жилището се намираше на партера, в блок на крива уличка само на хвърлей от булевард „Бастий“, при голямата поща. Освен разположението в случая бе важно и че гарсоньерата е на партерния етаж — така, ако се наложеше, щяха да духнат през прозореца. Когато петимата обединиха спестяванията си, за да организират удара, Вандал бе обещал, че ще цепи стотинката на две и няма да се охарчва за нищо, освен за подправени документи, подслушвателни устройства и оръжие.

Снажният, як като канара Даунър изтръска трохите, паднали от сухара върху избелелите му дънки, и погледна петте огромни сака, оставени между телевизора и прозореца — бяха натъпкани с оръжие. Вандал се беше справил добре. „АК-47“, пистолети, сълзотворен газ, реактивна гранатохвъргачка. Всичките без фабрични номера, така че да не ги проследят. Французинът ги беше закупил от китайци, които търгуваха незаконно с оръжие и с които се беше запознал още по време на умиротворителната операция в Камбоджа.

„Добре че го има ООН-то“ — помисли Даунър.

Утре сутрин, още на зазоряване, щяха да натоварят саковете на камионетката, която бяха купили. Вандал и Даунър щяха да откарат Сазанка, Георгиев и Барон на пистата за хеликоптери и щяха да се разделят, за да се срещнат по-късно при целта.

„Целта“ — каза си австралиеца. Толкова обикновена, но и толкова важна за успешното провеждане на операцията.

Пак погледна към масата. До телефона имаше бяла керамична купа, пълна с черна кашица — изгорените чертежи и записки, залети с вода от чешмата. Върху унищожените листове имаше какво ли не: изчисления на приблизителната скорост на поътния и насрещния вятър на триста метра височина в осем часа сутринта, график на задръстванията по парижките улици, присъствието на полиция по река Сена. Човек можеше да разчете изгорените листове, но ако ги намокриш те вече стават безполезни.

„Остава само един ден, и слава богу! Вече взе да ми писва“ — заповтаря си австралиеца.

Щом другите се върнеха, пак щяха цял следобед да проучват видеозаписите, за да се уверят, че са предвидили всичко и на този етап няма да има издънки. После цяла вечер отново щяха да чертаят карти, да изчисляват времето, необходимо им, за да се придвижат с вертолета, да преписват разписанието на автобусите, да отбелязват имената на улиците и нюйоркските адреси на трафикантите на оръжие, необходими им за следващия етап. Така щяха да са сигурни, че са запаметили всичко. Сетне отново щяха да изгорят всичко, което са записали, за да са сигурни, че полицията няма да открие листовете тук или в боклука.

Даунър премести поглед към спалните чували върху пода. Бяха сложени пред канапето, единствената друга мебел в стаята. Върху прозореца на гарсоньерата се въртеше голям вентилатор, който ги спасяваше от жегата. Според Вандал им било добре дошло, че температурите са толкова високи. В автомобила, който смятаха да нападнат, нямало климатична инсталация и мъжете вътре щели да бъдат по-разсеяни.

„За разлика от нас“ — каза си австралиеца. Те с другарите му си бяха поставили голяма цел.

Помисли си за останалите четирима, включени в плана. Беше се запознал с тях в Пном Пен, всеки си имаше своя си, твърде лична причина сега да бъде във френската столица.

В ключалката на входната врата се завъртя ключ. Даунър се пресегна да извади пистолета със заглушител, втъкнат в кобура, който висеше върху облегалката на стола. Австралиеца отмести тихо кутията сухари, за да не му пречи да се прицели право във вратата. Продължи да седи. Освен Вандал ключ от гарсоньерата имаше само един човек — домоуправителя. През последната година Даунър беше идвал в апартамента три пъти и старецът се появяваше само ако го повикаха — случваше се да не дойде дори тогава. Ако пред гарсоньерата стоеше някой друг, австралиеца нямаше да се двоуми и на бърза ръка щеше да му види сметката. Почти се надяваше да е дошъл някой непознат. Сърбяха го ръцете да си провери мерника.

Вратата се отвори и в стаята влезе Етиен Вандал. Въздългата му кестенява коса беше пригладена назад, той носеше слънчеви очила, през рамо бе праметнал нехайно видеокамера в калъф. След него в гарсоньерата влязоха плешивият едър Георгиев, ниският и набит

Барон, снажният широкоплещест Сазанка. И четиримата бяха облечени като туристи — в тениски и дънки. Върху лицата им не трепваше и мускулче.

Сазанка затвори вратата тихо и възпитано.

Даунър въздъхна. Върна оръжието в кобура.

— Как мина? — попита с гърления си австралийски акцент.

— Как е минало ли? — повтори Барон, имитирайки акцента му.

— Я не се заяждай! — скастри го Вандал.

— Тъй вярно! — отвърна Барон.

Изкозирува на шега на офицера и се свъси срещу Даунър. Не му беше особено симпатичен. Според австралиеца напереният дребосък се различаваше от останалите по това, че вечно си придаваше важност. Държеше се така, сякаш всички, дори приятелите и съюзниците, са му заклетии врагове. Наред с другото имаше невероятен слух. Още преди да навърши двайсет години, бе работил като пазач в американското посолство и сега говореше английски, кажи-речи, без акцент. Единственото, което възпираше Даунър да натрие носа на младежа, бе това, че и двамата бяха наясно: ако уругваецът прекрочеше границата, австралиеца, висок цял метър и деветдесет, можеше и щеше да го скъса от бой.

Вандал остави калъфа върху масичката и извади записата от камерата. Запъти се към телевизора.

— Всичко мина по ноти — оповести той. — Движението по улиците е същото, както миналата седмица. Но за всеки случай ще сравним записите.

— Дано да е за последен път — подметна Барон.

— Дано — повтори и Даунър.

— Вече не ме свърта — каза двайсет и девет годишният офицер.

Но не се впусна в подробности. Не беше изключено някой да подслушва скромната гарсоньерка, наета от чужденци.

Сазанка седна мълком на канапето и развърза връзките на маратонките. Зае се да разтрива едрите си ходила. Барон му метна бутилка минерална вода, която бе извадил от хладилника в кухненския бокс. Японецът промърмори нещо — сигурно му благодареше. Говореше английски най-лошо, затова предпочиташе да си мълчи. Даунър споделяше мнението на чичо си за японците и нямаше нищо против Сазанка да не говори много-много. Още от малък бе

наблюдавал японците — моряци, туристи, спекуланти, от които направо гъмжеше на пристанището в Сидни. Държаха се така, сякаш беше тяхно. Но волю-неволю австралиеца̀т бе принуден да се примирява с присъствието на Сазанка, който умееше да управлява различни модели хеликоптери. Без него групата нямаше да се справи.

Барон подаде бутилка минерална вода и на Георгиев, който стоеше зад него.

— Благодаря — рече българинът.

Това бяха първите думи, които Даунър чуваше от предната вечер от устата на Георгиев, въпреки че той бе работил близо десет години като агент на ЦРУ в София и говореше английски едва ли не като роден. И в Камбоджа се бе въздържал да говори. Там беше отговарял за хората, внедрени сред червените кхмери, а също за агентите, работещи под прикритие в местната полиция, и за наблюдателите по човешките права от ООН. Българинът предпочиташе да слуша дори когато разговорът не бе особено важен и интересен. Даунър съжеляваше, че и той не притежава такова търпение. Умееш ли да слушаш, чуваш едно-друго и в най-обикновен разговор, когато хората не си мерят думите и често пъти изтърват важни подробности.

— Ти искаш ли? — попита Барон французина.

Той поклати глава. Барон погледна Даунър.

— Щях да предложа и на теб, но знам, че ще откажеш. Предпочиташ топлите напитки. Врелите.

— Те наистина са си за предпочитане — отвърна австралиеца̀т. — От тях се потиш. Организмът се пречиства.

— Сякаш не се потим достатъчно — заяде се Барон.

— На мен не ми е достатъчно — възрази австралиеца̀т. — Пък е и приятно. Така чувстваш, че вършиш нещо. Че си жив.

— Виж, когато чукаш, наистина е приятно да се поизпотиш — рече уругваецът. — Тук обаче това си е живо наказание.

— Това също е приятно — отбеляза Даунър.

— За психарите безспорно е приятно — не миряваше Барон.

Даунър се ухили.

— Че ние какви сме? Психари!

— Я престанете — намеси се Вандал. Вече бе включил видеозаписа.

Даунър също си падаше бърбивец. Звукът на собствения му глас го успокояваше. Като малък си бе говорил сам, докато заспи, разказваше си приказки, за да не чува как баща му — докер и пияница, чука в бедняшкото им дъсчено жилище поредната пачавра. Беше му станало навик да си приказва сам.

Барон се върна в стаята. Отвори бутилката минерална вода, която си беше донесъл, отпи юнашка глътка, сетне придърпа един от столовете и се намести до Даунър. Взе си от сухарите и захрупа, вперил като всички останали очи в телевизора с четирийсет и осем сантиметров екран. Наведе се към австралиеца.

— Не говори глупости! — пошушна му. — Психарите не знаят какво правят. А аз знам.

— Добре, щом твърдиш.

— Да бе, твърдя — повтори Барон, отново имитирайки — вече злобно — акцента на австралиеца.

Даунър се направи, че не го е чул. За разлика от Барон съзнаваше, че има нужда от уменията на уругваеца, а не от неговото одобрение.

Мъжете изгледаха веднъж, после и втори път двайсетминутния запис. Преди да го пуснат за трети път, Вандал отиде при Даунър и Барон, седнали при паянтовата масичка. Барон се беше съсредоточил. Навремето беше революционер, спомогнал за създаването на Съвета за национална сигурност, който, макар и съществувал ден до пладне, бе сложил край на управлението на продажния президент Бордабери. Нямаше равен в познанията си за взривните устройства. Даунър пък беше пръв спец по оръжията, ракетите и ръкопашния бой. Сазанка беше пилот. Георгиев имаше връзки и можеше да набави на черно каквото си поискаш от своите стари познайници от бившия Съветски съюз и от клиентите си в Близкия и Далечния изток и в Съединените щати. Тия дни се беше върнал от Ню Йорк, където бе уредил закупуването на оръжие от доставчик, снабдявал навремето червените кхмери, и се бе срещнал със своя човек в разузнаването, а после бе огледал лично целта. Всичко това щеше да им трябва на втория етап от операцията.

Сега обаче този етап не ги занимаваше. Трябваше да осъществят успешно първия. Тримата обсъдиха най-подробно записа, за да се

уверят, че експлозията, която подготвят, ще ги отведе до целта, без да разрушава нищо друго.

Посветиха на записа цели четири часа, следобед се срещнаха с хората на Вандал, за да огледат камионетката, вертолета и другото оборудване, после хапнаха в едно кафене на открито. Накрая се прибраха да си починат в гарсоньерата.

Бяха напрегнати, но заспаха веднага. Нямаха друг избор.

На другия ден им предстоеше да възвестят нова епоха в международните отношения. Не само щяха да преобразят света, като насочат вниманието към една огромна лъжа, но щяха и да забогатеят. Легнал върху спалния чувал, Даунър се наслаждаваше на приятния ветреца откъм отворения прозорец. Представи си, че се намира другаде. Например на остров, който си е само негов. Или дори в Австралия. Малко по малко се успокои, заслушан в собствения си глас, който му нашепваше нечуто какво може да направи със своя дял от двеста и петдесетте милиона долара.

2.

*Военновъздушна база „Андрюс“, щата Мериленд
Неделя, 12:10 ч.*

Навремето, когато беше изтекъл мандатът му като кмет на Лос Анджелис, Пол Худ се бе убедил, че да напуснеш даден пост, не означава просто да си събереш багажа и да опразниш бюрото. Човек изпада в нещо като траур, все едно е на погребение. Спомня си за хубавото и тъжното, за радостите и наградите, за постигнатото и за онова, което не е успял да свърши, за любовта и понякога за омразата.

„Омразата“ — помисли си той и присви очи с цвят на лешник. Сега омразата го преизпълваше, макар че Худ не бе съвсем сигурен към кого и към какво е насочена тя.

Но не от омраза бе подал оставка като главен директор на Оперативния център, елитна част за преодоляване на кризисни ситуации към американското правителство. Беше го направил, за да има повече време за жена си, за дъщеря си и сина си. За да опази семейството си. Въпреки това омразата го раздираше.

„Кого мразя, Шарън ли? — запита се ни в клин, ни в ръкав Худ и се засрами. — Нима не мога да ѝ простя, задето ме е принудила да избирам?“

Опита да си даде отговор на този въпрос, докато опразваше писалището и подреждаше в кашона разсекретените документи — бе длъжен да остави тук поверителните папки и дори личните си писма. Направо не можеше да повярва, че е прекарал в този кабинет някакви си две и половина години — съвсем малко време. Но бе работил рамо до рамо с хората тук и щеше да му бъде мъчно за тях. Щеше да му липсва и онова, което шефът на разузнаването Боб Хърбърт наричаше „порочната тръпка“ от работата. Животът на милиони хора зависеше от решенията — мъдри или инстинктивни, понякога дори отчаяни, които той и подчинените му взимаха. В такива случаи, пак по думите на Хърбърт, Худ се чувстваше не бог, а звяр с опънати до скъсване нерви и напрегнати сетива.

Всичко това също щеше да му липсва.

Худ отвори пластмасовата кутийка, в която държеше изрезка от вестник, дадена му от генерал Сергей Орлов, шеф на руския Оперативен център с кодово име „Огледален образ“. Хората на Худ бяха помогнали на „Огледален образ“ да осуети домогванията на някои руски офицери и политици отцепници да хвърлят Източна Европа във война. Във вестникарската изрезка бе вградено тъничко като косъм микрофонче. С него полковник Леонид Роски беше подслушвал вероятните съперници на министъра на вътрешните работи Николай Дожин, също участвал в заговора.

Худ сложи пластмасовата кутийка в кашона и погледна усуканото парченце черен метал. Беше твърдо и леко, краищата му бяха огънати и овъглени. Късчето беше от обвивката на севернокорейска ракета. Беше се разтопило, когато военният отряд за бързо реагиране към Оперативния център беше унищожил ракетата малко преди тя да бъде изстреляна срещу Япония. Худ бе получил парченцето метал от своя заместник, генерал Майк Роджърс.

„Моят заместник“ — помисли си той. На хартия Худ излизаше в половинмесечен отпуск и чак след това оставката му щеше да влезе в сила. Дотогава временно изпълняващ длъжността главен директор на центъра щеше да бъде Майк. Худ се надяваше президентът да назначи генерала за постоянно на този пост. Не го ли стореше, това щеше да бъде тежък удар за Майк.

Худ вдигна парчето от ракетата. Все едно държеше късче от живота си. Оперативният център беше осуетил нападението срещу Япония и бе спасил живота на един-два милиона души. Дребни нещица като парчето метал отприщваха цял порой от спомени.

Худ върна късчето в кашона. Стори му се, че днес климатичната инсталация бучи прекалено силно. Или може би в кабинета бе прекалено тихо? Нощната смяна вече бе застъпила, телефонът не звънеше. Към кабинета не се приближаваха стъпки.

Худ прегледа набързо другите дребни вещи — за него скъп спомен, пъхнати в горното чекмедже на писалището.

Вътре имаше пощенски картички, които децата му бяха пращали, докато караха ваканциите при баба си — виж, не бе получил нищо последния път, когато жена му бе заминала заедно с тях, за да решала дали да го напусне. В чекмеджето бяха прибрани и книги, които Худ бе

чел в самолетите — беше си записвал върху полетата едно-друго: какво да не забрави да направи, щом пристигне закъдето бе тръгнал или щом се прибере вкъщи. Вътре имаше и месингов ключ от хотелска стая в Хамбург, Германия, където Худ се бе сблъскал с Нанси Джо Бозуърт, която навремето бе обичал и за която бе смятал да се ожени. Преди двайсет години Нанси го беше зарязала, без да му дава никакви обяснения.

Худ стисна ключа в длан. Прииска му се да го пъхне в джоба си и отново да изпита същото, както онзи път в хотела. Но устоя на подтика и метна ключа в кашона. Върнеше ли се дори и в помислите си към момичето, което го беше изоставило, надали щеше да спаси брака си.

Затвори горното чекмедже. Беше казал на Шарън, че ще я заведе на богата вечеря, и нямаше причина да я пропуска. Беше се сбогувал с подчинените си, днес следобед шефовете на отдели му бяха спретнали изненадваща прощална сбирка. Всъщност Худ не бе особено изненадан. Шефът на разузнаването Боб Хърбърт бе съобщил на всички по електронната поща часа и деня, но бе пропуснал да заличи от списъка адреса на Худ. Когато бе влязъл в заседателната зала, Худ се бе престорил на изненадан. Добре поне че на Боб не му се случваше често да допуска подобни грешки.

Дръпна долното чекмедже. Извади тефтерчето с адреси на лични познати, дискетата за решаване на кръстословици и главоблъсканици, до чиято помощ така и не бе прибягвал, и програмата с цигулковите концерти на дъщеря си Харли. Беше пропуснал повечето от тях. В края на седмицата заминаваше заедно с жена си и децата за Ню Йорк — Харли щеше да участва заедно с други млади виртуози от Вашингтон в концерт за посланиците, акредитирани към Организацията на обединените нации. По ирония на съдбата концертът беше в чест на важна мирна инициатива в Испания, където Оперативният център бе помогнал много за предотвратяването на гражданска война. Но колкото и да му беше неприятно на Худ, макар сред поканените на концерта да нямаше външни лица, не можеха да присъстват дори родителите. На него му беше любопитно как новият генерален секретар на ООН — Мала Чатерджи, ще се справи с първата си обществена проява. Бяха я избрали на поста, след като предишният генерален секретар — Масимо Марсело Мани, бе починал от инфаркт. Макар и да не притежаваше опита на другите кандидати, младата жена бе посветила

много сили на борбата за човешки права с мирни средства. Влиятелни държави като Съединените щати, Германия и Япония я бяха подкрепили, защото се надяваха тя да попритисне с недвусмислената си позиция Китай.

Худ остави в чекмеджето телефонния указател на държавните служители, месечния бюлетин с имената на различните страни и на техните държавни глави, дебелия наръчник с военни акроними. За разлика от Хърбърт и генерал Роджърс, Худ не бе служил никога във въоръжените сили. Срамуваше се, задето не е излагал живота си на опасност, особено когато възлагаше една или друга задача на отряда за бързо реагиране. Но както веднъж се бе изразил Даръл Маккаски, натоварен с връзката на Оперативния център с Федералното бюро за разследване, „точно затова сме и екип, всеки допринася с нещо, което останалите не умеят“.

Худ застина — бе намерил на дъното на чекмеджето купчинка снимки. Махна ластичето, с което бяха прихванати, и се зае да ги разглежда. Наред със снимките от излети сред природата и фотографиите с държавници от цял свят имаше и снимки на редник Бас Мур от отряда за бързо реагиране, на неговия началник подполковник Чарли Скуайърс, на шефката на икономическия и политическия отдел Марта Маккол. Редник Мур беше загинал в Северна Корея, подполковник Скуайърс бе намерил смъртта си при изпълнение на задача в Русия, а Марта бе убита преди броени дни в Испания, на една мадридска улица. Худ пак прихвана снимките с ластичето и ги прибра в кашона.

Затвори и последното чекмедже. Сложи в кашона и опърпаната поставка за компютърната мишка с изглед от Лос Анджелис, и чашата за кафе с надпис „Кемп Дейвид“. Забеляза, че вляво, точно при отворената врата на кабинета стои някой.

— Имаш ли нужда от помощ?

Худ се усмихна едва доловимо. Прокара пръсти през черната си къдрава коса.

— Не. Влез де. Какво правиш тук толкова късно?

— Преглеждам за утре заглавията във вестниците от Далечния изток — отвърна жената. — Натъкнах се на дезинформация.

— За?

— Не мога да ти кажа. Вече не работиш тук!

— Бре, бре, бре, колко сме прилежни! — засмя се Худ.

Ан Фарис също се усмихна и влезе бавно в кабинета. Навремето „Вашингтон Таймс“ я бе описал като една от двадесет и петте най-изгодни партии сред разведените жени в столицата. Близо шест години по-късно тя пак си оставаше в тази класация. Работеше като пресаташе в Оперативния център. Беше висока метър шейсет и осем и тази вечер бе облечена в тясна черна пола и бяла блуза. Бе с големи топли очи с цвят на тъмна ръжда, от които Худ позабрави за гнева си.

— Обещах си да не ти се пречкам — каза високата стройна жена.

— Но ето че си тук.

— Да, тук съм.

— И не ми се пречкаш — допълни той.

Ан спря при писалището и погледна шефа си. Дългата ѝ кестенява коса се спускаше като водопад отпред на рамото. Худ се взря в очите ѝ и при вида на грейналото ѝ в усмивка лице си спомни колко често през последните две и половина години тя го е насърчавала, помагала му е, не е криела, че го харесва.

— Наистина не искам да ти преча — подхвана Ан. — Но не искам и да се сбогуваме на някаква служебна сбирка.

— Ясно. Радвам се, че си тук.

Тя приседна на крайчеца на писалището.

— Какво смяташ да правиш от тук нататък, Пол? Във Вашингтон ли ще останеш?

— Не знам. Мисля да се върна към финансите — отвърна той. — Щом се приберем от Ню Йорк, съм си уредил срещи с някои хора. Ако не излезе нищо, не знам. Може би ще се установя в някое малко провинциално градче и ще отворя счетоводна фирма. Данъци, борсови котировки, рейндж роувър. Ще събирам с гребло окапалите листа. Защо не? Няма да ми е никак зле.

— Знам. Опитвала съм.

— И смяташ, че няма да издържа ли?

— Не знам — отвърна жената. — Какво ще правиш, когато децата пораснат? Синът ми вече кара пубертета и се притеснявам какво ще правя, когато замине да следва в колеж.

— Как така какво ще правиш?! — учуди се Худ.

— И аз се питам същото. Освен ако някой прекрасен мъж на средна възраст с очи с цвят на лешник не ме отведе на Антигуа или на

Тонга! — засмя се Ан.

— Да, освен ако не те заведе — изчерви се Худ.

— Сигурно ще си купя къща на някой от тези острови и ще пиша истинска литература, а не статийките, с които се занимавам във Вашингтон. Искам да разкажа някои неща.

Тя наистина имаше какво да разкаже — навремето беше работила като репортерка, после като прессекретар на сенатора от щат Кънектикът Боб Кауфман. Знаеше доста за политическите интриги, за далаверите и мръсните номера в коридорите на властта.

Худ въздъхна. Погледна писалището, което му се стори някак безлико.

— И аз не знам с какво ще се заема. Първо трябва да уредя някои лични въпроси.

— С жена си ли?

— Да, с Шарън — отвърна той едва чуто. — Ако успея, нещата сами ще се наредят.

Бе изрекъл името на жена си съвсем преднамерено — така тя сякаш присъстваше с тях в стаята. Направи го, понеже днес Ан бе по-настойчива от обикновено. Това беше последната ѝ възможност да си поговори насаме с него тук, където спомените за дългото тясно сътрудничество, за победите и разгромите, за потисканото сексуално привличане изведнъж изникнаха съвсем ясно.

— Мога ли да те питам нещо? — поде пак Ан.

— Разбира се.

Тя сведе очи.

— Колко ще издържиш така? — рече гърлено жената.

— Колко ли? — отвърна все така тихо Худ и поклати глава. — Не знам, Ан. Наистина. — Дълго не сваля очи от нея. — Нека сега аз те питам нещо.

— Питай! — подкани тя. — Каквото искаш.

Гледаше го още по-морно и отпреди. Той се запита какво го е прихванало, та си причинява това.

— Защо точно аз? — поинтересува се Худ.

Ан се изненада.

— Защо проявявам интерес точно към теб ли?

— Само това ли проявяваш? Интерес?

— Не — призна си тя тихо.

— И защо? — настоя Худ.

— Не е ли ясно?

— Не. Губернаторът Вегас. Сенаторът Кауфман. Президентът на Съединените щати. Работила си с едни от най-изявените личности в държавата. Аз не съм като тях. Аз, Ан, си плюх на петите, избягах от арената.

— Не, не си избягал. Напуснал си я — поправи го тя. — По-различно е. Напусна я, защото ти е дошло до гуша от безкрайните интриги, от политическата целесъобразност, от това да си мериш думите. Честността, Пол, е много привлекателна. Както и интелигентността. А също умението да запазваш самообладание, когато край теб разни мазни политици, генерали и държавни глави подрънкват със сабите.

— Пол Худ, самото възплъщение на самообладанието — подсмихна се той.

— Какво му е лошото на самообладанието? — попита Ан.

— Не знам — отвърна той. Изправи се и вдигна кашона. — Знам обаче, че съм объркал нещо в живота си и трябва да разбера какво.

Ан също стана от писалището.

— Е, ако имаш нужда от помощ, аз съм на разположение. Звънни, ако искаш да си поговорим, да пийнем кафе, да вечеряме заедно.

— Непременно — усмихна се Худ. — Благодаря, че се отби.

— То оставаше да не се отбия — каза жената.

Худ ѝ показа с кашона да мине пред него. Тя излезе от кабинета с бърза крачка, без изобщо да се обръща. Дори и в очите ѝ да се четеше тъга или изкушение, Худ не ги видя.

Затвори вратата след себе си. Тя изтрака тихо, но така, сякаш му показваше, че връщане назад няма.

Докато вървеше към асансьора, Худ спираше пред тесните като килийки кабинети, за да се сбoguва със служителите от нощната смяна. Рядко ги виждаше — след седем вечерта центърът се поемаше от Бил Ейбрам и Кърт Хардауей. Преобладаваха младите лица. Хората, решени на всяка цена да преуспеят в живота. При цялото си самообладание Пол Худ се чувстваше едва ли не полезно изкопаемо.

Добре че заминаваше за Ню Йорк — щеше да има време да поразмисли, да поизгледа отношенията си с Шарън. Стигна при

асансьора, качи се и погледна за последно службата, на която бе посветил толкова време и усилия и където толкова често бе усещал тръпката на вълнението. Защо да си криви душата: работата тук щеше да му липсва. И то много.

Вратата на асансьора се затвори и Худ усети, че пак му кипва. И той не знаеше защо — заради това, че е напуснал службата, или заради всичко, което му предстоеше от тук нататък. Веднъж психоложката на Оперативния център Лиз Гордън му бе подметнала, че хората са измислили думата *объркване*, за да описват с нея неща, които не разбират.

Дано да беше така.

3.

Париж, Франция

Вторник, 7:32 ч.

Всеки район на Париж може да се похвали с нещо: с история, с хотели, музеи, паметници, кафенета, магазини, пазари и дори с много слънце. Точно на североизток от Сена, зад дългия половин километър канал за екскурзионни корабчета Плезанс дьо Пари дьо л'Арсенал, има квартал, известен с друго — със своите пощи. На няколко пресечки от булевард „Дидро“ има две пощи, между тях, но малко по̀ на север е разположена трета. Из целия район има пощенски станции, работещи главно с туристите, които целогодишно посещават Париж.

Всяка сутрин в пет и половина бронирана камионетка на Търговска банка тръгва да обикаля пощите. В нея пътуват въоръжен шофьор и двама души охрана, също въоръжени — единият отпред, другият отзад, при пощенските марки, записи и картички, прекарвани до петте пощи. На връщане бронираната камионетка пренася чувалчетата с оборота от предния ден, възлизащ някъде на седемстотин и петдесет хиляди — един милион щатски долара в различна валута.

Всеки ден камионетката се движи по един и същ маршрут — поема на северозапад, после завива по оживения булевард „Бастий“. Накрая прекосява площад „Бастий“ и оставя товара си в банката на булевард „Ришар Льоноар“. Бронираните автомобили на Търговската банка, както всъщност всички охранявани коли, се движат задължително по един и същ път. Така шофьорите познават на пръсти маршрута и начаса забелязват и най-малката промяна. Знаят предварително, ако някъде по пътя се отстранява повреда в електрозахранването или се ремонтира шосето. В автомобилите има двупосочна радиостанция, така че водачът поддържа непрекъснато връзка с диспечера в централата на Търговската банка от другата страна на реката, на улица „Кювие“, недалеч от Жарден де плант.

Единствената постоянна величина, която, колкото и да е странно, постоянно се променя, е движението. Мъжете в бронираната четирилонна камионетка наблюдават през непробиваемото предно стъкло стрелкащите се коли и камиони, които непрекъснато ги изпреварват и заобикалят. Постоянно е и движението на лодките и катерите, повечето дълги от четири до дванайсет метра, по канала за увеселителни корабчета, където те навлизат от реката, та екипажите да похапнат, да си починат, да заредят гориво или да потегнат на доковете плавателните си съдове.

И тази слънчева утрин мъжете в бронираната пощенска камионетка не забелязаха нищо необичайно, освен жегата, още по-силна и от предния ден. А нямаше и осем часът. Шофьорът и хората от охраната бяха с тъмносиви кепета, от които им беше още по-горещо, но те не ги сваляха, та потта да не им влиза в очите. Водачът бе въоръжен с револвер „МР Ф-1“, а двамата от охраната на предната и на задната седалка носеха бойни пушки „ФАМА“.

По това време на деня движението беше натоварено, понеже камионите отиваха да зареждат магазините и по-малките автомобили непрекъснато маневрираха, за да ги изпреварят. Мъжете в пощенската кола изобщо не се усъмниха, че има нещо гнило, когато камионетката пред тях забави скоростта, за да пусне пред себе си един ситроен. Беше очукан стар модел с мръснобели лайстни отстриани и зелена брезентова завеска върху задното стъкло.

Шофьорът погледна наляво, към изкуствения канал.

— Жалко, че сега не съм там с лодката — оплака се той. — Щях да се наслаждавам на слънчицето, на спокойствието и на вълните.

Мъжът до него стрелна с очи мачтите и дърветата, покрай които минаваха.

— Ако трябваше да се возя на лодка, щях да умра от скука.

— Защото си падаш по лова. Аз пък бих дал мило и драго да седя на ветреца, да си слушам касетофона и да ловя риба...

Шофьорът млъкна наред изречението и се свъси. Нищо — нито кепетата, нито оръжията и включената радиостанция, нито това, че той познаваше пътя — не беше в състояние да му помогне, когато очуканата камионетка отпред закова рязко и перденцето се дръпна. Отзад при стъклото стоеше мъж. Друг дойде при него, като заобиколи предната седалка. И двамата бяха в защитни униформи, бронежилетки,

противогази, колани с втъкнати в тях инструменти и дебели гумени ръкавици. Държаха на раменете си реактивни гранатохвъргачки. Единият се понаведе към седалката, така че задната част на хвъргачката да не сочи към купето. Другият обърна цевта леко нагоре, към улицата.

Мъжът от охраната в пощенската кола реагира мигновено.

— Извънредна ситуация! — извика той във включения микрофон на радиостанцията. — Двама маскирани в камионетка с регистрационен номер 101763, спряла е пред нас. Въроръжени са с гранатохвъргачки.

След миг мъжете стреляха.

Чу се тихичко *фъ-ъ-р* и от гранатохвъргачките се извиха две еднакви оранжево-жълти огнени кълба. От цевите изхвърчаха две крушовидни гранати с гладка стоманена обвивка, които удариха предното стъкло на пощенския автомобил в двата края и се взривиха. Мъжът от охраната на предната седалка насочи пушката.

— Стъклото издържа! — извика той победоносно.

Шофьорът погледна лявото и дясното странично огледало. Понечи да завие рязко надясно, в насрещното платно.

Точно тогава и двамата с мъжа от охраната изкрещяха.

Изработеното от слоеста пластмаса предно стъкло, предвидено да устои на куршуми, може да издържи и на ръчна граната, метната от близко разстояние. Дори и да се пропука, няма да се натроши. После обаче няма никакви гаранции. Човекът зад стъклото, бил той шофьор на брониран автомобил или лимузина, банков чиновник, надзирател в затвор, държавен служител, трябва да повика помощ и да се изнесе час по-скоро. В брониран автомобил, дори и той да е изваден от строя, шофьорът и човекът до него задължително са въроръжени. На хартия, дори и стъклото да се натроши, те могат да обезвредят нападателите, като стрелят по тях.

Но гранатите, изстреляни от очуканата камионетка, бяха двукамерни. В предната имаше взривно вещество. В задната, по-голяма камера, пробита при взрива, имаше дисулфидна киселина.

Предното стъкло беше счупено на две места, които приличаха на кратерчета с диаметър около два и половина сантиметра и от които като паяжина бяха плъзнали пукнатини. Част от киселината се беше просмукала през дупките и бе оплискала шофьора и човека до него по

лицето и коленете. Останалата киселина се процеждаше през пукнатините и разяждаше полимера.

Етиен Вандал и Ренолд Даунър метнаха гранатохвъргачките на рамо. Бронираният пощенски автомобил се блъсна в задния десен калник на камионетката и Вандал и Даунър скочиха върху предния му капак. Беше достатъчно да изритат предното стъкло, за да го избият. Точно както бе обяснил и Вандал, то се разпадна на мига. Беше подебело и тежко, отколкото бе очаквал Даунър, и киселината, останала между пукнатините, разяде каучуковите подметки на ботушите му, изпод които се заизвива дим. Но австралиеца нямаше за кога да мисли за това. Извади автомата от кобура върху десния си хълбок. Стоеше откъм страната на човека от охраната. Автомобилите в насрещното платно намаляваха скоростта, за да видят какво става, после отпращаха нататък, а през това време Даунър изстреля един-единствен куршум в челото на мъжа. Вандал, който стоеше в другия край на капака, стори същото.

Човекът от охраната в заключената задна част на пощенския автомобил, при чувалчетата с парите, се свърза по радиостанцията с диспечера в банката. Вандал очакваше това — след като се беше демобилизирал с безупречно досие, лейтенантът с лекота се беше хванал в охраната на бронираният автомобили към Търговската банка. Близо седем месеца беше работил точно в такъв пощенски автомобил. Знаеше и че по това време на деня, когато движението беше много натоварено, полицията ще се яви на повикването най-малко след десет минути. Двамата с Даунър разполагаха с предостатъчно време, за да се справят със задачата.

След като бяха изгледали видеозаписите, мъжете се бяха убедили, че бронята на автомобилите не се е променила през месеците, откакто Вандал е напуснал охраната на банката. Военните непрекъснато обновяваха превозните средства, за да бъдат в крак с новите марки въоръжение, като се почне от плазموхвъргачките, разяждащи бронята, и се стигне до по-мощните сухопътни мини с по-малко тегло, позволяващо по-голяма скорост и подвижност. Но в частния сектор промените се въвеждаха много по-бавно.

Ренолд Даунър скочи в купето на пощенския автомобил, като внимаваше да не пострада от киселината, която още разяждаше светлинното табло. Между седалките имаше дълбока тясна

вдлъбнатина, където държаха боеприпасите. Човек можеше да бръкне в нея, независимо къде седеше, отпред или отзад, зад преградата в купето. Даунър бутна мъртвия шофьор към вратата и отвори хранилището за боеприпаси. После бръкна в колана си и извади от едно от джобчетата малко парче експлозив. Пъхна ръка във вдлъбнатината, прикрепи експлозива към преградата за задната част на купето и прикачи към него малък часовников механизъм, който нагласи така, че да се задейства след петнайсет секунди. После пусна зад преградата кутийка със сълзотворен газ. Открехна вратата и слезе на уличното платно.

Междувременно Вандал беше коленичил върху капака на пощенския автомобил. Извади от колана с инструментите мънички ножици и вдигна десния ръкав на шофьора. Върху китката му имаше метална халка, на която беше окачен ключът за задната част на автомобила. Вандал придърпа китката на мъжа и кръцна с ножиците халката. Точно тогава експлозивът във вдлъбнатината между седалките избухна и не само разруши преградата за задната част на купето, но и взриви кутийката със сълзотворен газ, който, макар и да проникна и в предната част, обгази най-вече пространството зад преградата.

Зад бронирания пощенски автомобил се беше образувало голямо задръстване. Полицията щеше да се забави още повече. Щом приключи, Вандал скочи от капака на автомобила и отиде отзад при Даунър.

И двамата не проронваха и дума. Нищо чудно гласовете им да се чуеха по включената радиостанция. Даунър застана на пост, а Вандал отключи вратата. Отвори я и отвътре заедно с валмата сълзотворен газ се показа вторият човек от охраната, който едвам си поемаше дъх. Беше се опитал да извади противогаза от сандъчето в задната част. За беда, когато бяха слагали противогаза, бяха очаквали пощенският автомобил да бъде нападнат отвън, а не отвътре. Мъжът от охраната така и не се беше добрал до сандъчето, камо ли пък до противогаза. Свлече се на асфалта и Даунър го изрита с все сила отстрани по главата. Човекът престана да мърда, макар че още дишаше.

Вандал се качи вътре в камионетката точно когато Даунър чу в далечината приглушеното бучене на приближаващ вертолет. Беше черен, марка „Хюс 500 Д“ и свърна към тях откъм реката, където семейството на Сазанка притежаваше товарен док. Японецът беше

откраднал хеликоптера, за да не ги открият по него. Излезе над булеварда и намали скоростта. Този модел вертолети беше изключително стабилен във въздуха. Побираше петима души, имаше и място за багаж, което в този случай вероятно бе най-важното.

Барон, който караше очуканата камионетка, изтича при пощенския автомобил, като пътем си надяна противогаса. През това време Георгиев отвори предната врата на вертолета. Спусна въже с желязна кука. Към нея беше прикачена метална площадка с размери три и шейсет на два метра и висока найлонова мрежа по краищата. Долу Даунър наблюдаваше да не дойде някой, а Ванда и Барон се запретнаха да товарят сред изтъняващите валма сълзотворен газ чувалчетата пари върху площадката. След пет минути Георгиев изтегли нагоре първия товар.

Даунър си погледна часовника. Изоставаха малко от графика.

— Я по-чевръсто! — извика той в радиомикрофончето, вградено в противогаса.

— Успокой се де! — отвърна Барон. — Всичко върви по вода.

— Изоставаме — възрази Даунър. — Побързайте.

— Кой си ти, че да се разпореждаш! — тросна му се уругваецът.

— А ти кой си, че да ми подвикваш! — не му остана дължен Даунър.

Барон го изгледа на кръв през стъклото на противогаса точно когато площадката отново се спусна при тях. Мъжете натовариха още чувалчета. Чуха в далечината воя на полицейските сирени, но Даунър не се притесни от тях. Ако се наложеше, щяха да вземат за заложник мъжа от охраната, който беше изпаднал в безсъзнание. Сазанка, който управляваше вертолета, увиснал петнайсет метра над земята, огледа небето. Щяха да зарежат всичко и да се изтеглят само ако ненадейно се появеше полицейски хеликоптер. Японецът не изпускаше от око радара в пилотската кабина. Даунър пък наблюдаваше него. В случай на опасност Сазанка щеше да му даде знак и те щяха да си плюят на петите.

Изкачиха във вертолета втория товар чувалчета с банкноти. Оставаха да прехвърлят третия. По платното зад пощенския автомобил се бе образувало задръстване, дълго най-малко шестстотин метра, когато хората в колите се усетиха какво всъщност става. Но дори и да дойдеше полиция, нямаше как да се провере през

автомобилите. Можеше да осуети обира единствено с конна полиция или по въздуха. Мъжете продължиха да товарят бързо, но без да се суетят или да изпаднат в паника.

И третият товар се изкачи към вертолета. Не щеш ли, Сазанка вдигна пръст и описа бързо кръг. Сетне посочи наляво. От запад се задаваше полицейски хеликоптер. Георгиев спусна още веднъж площадката. Както и смятаха да направят, Барон се покатери на нея, следван от Вандал. Но българинът не изтегли площадката. Вместо това мъжете на нея си свалиха противогазите, прикачиха ги за коланите с инструментите и започнаха да се катерят по въжето. Когато бяха съответно на шест и на три метра от земята, Даунър също скочи върху площадката. Сега вече Георгиев я затегли нагоре. Докато тя се изкачваше, Даунър се държеше здраво с едната ръка за мрежата отстрани, а с другата смъкна от рамо гранатохвъргачката. Свали противогаза, за да не му пречи да вижда, остави го върху площадката и извади от колана граната, която зареди. Горе Георгиев помогна на Барон и Вандал да се качат на вертолета.

Сазанка се извиси още малко и бързо вдигна максимална скорост. Междувременно Даунър промуши цевта на гранатохвъргачката през мрежата. Само това оставаше да я подпали и да загине.

Георгиев уравни площадката с въжетата, промушени през куки в предната и задната част, приближи я максимално до хеликоптера, но я остави да виси на около метър под отворената врата в предната му част. Оттук Даунър можеше да се прицели във всички посоки. Това, че се намираще толкова близо до корема на вертолета, го предпазваше и от мощната струя въздух, идваща откъм витлата. Наред с всичко останало, дори и някой да се опиташе да стреля по него от земята, щеше да го различи доста трудно в сянката на хеликоптера.

Докато чакаха да видят дали ще ги нападнат, Сазанка подкара на северозапад, като поддържаше височина триста метра точно над реката. На летище край Сен Жермен ги чакаше малък самолет. Мъжете щяха да се прехвърлят заедно с чувалчетата пари на него и да поемат на юг към Испания. Там в суматохата на надвисналата гражданска война щяха да платят на когото трябва и на бърза ръка да се измъкнат от страната.

— Ето го! — провикна се с цяло гърло Георгиев.

Едрият като канара мъж сочеше на югозапад. Но и без него Даунър беше забелязал полицейския хеликоптер. Летеше на височина около шестстотин метра и отстоеше от тях приблизително на осемстотин метра. Както и беше очаквал Вандал, синьо-белият вертолет беше от специалните части на френската жандармерия.

Той описа широка дъга надолу и се понесе право към тях. Отрядът за бързо реагиране на специалните части щеше да се придържа към обичайния за такива случаи ред. Щеше да опита да се свърже с тях по радиостанцията, а след като те не отговореха, щеше да поддържа постоянна връзка с полицаите долу на земята. Дори и да разполагаха с оръжие среден обсег, ченгетата надали щяха да свалят хеликоптера — все пак той летеше над града и пренасяше един милион долара в брой. А щом се приземеше, щяха да го наобиколят и долу на земята, и във въздуха.

Вандал знаеше, че в полицейското управление на Париж разчитат на радарите на двете столични летища — „Шарл де Гол“, което се падаше на североизток, в Роаси ан Франс, и „Орли“ на юг. Знаеше и че ако вертолетът им се сниши под триста метра, радарите вече не могат да го засекат заради смущенията от околните сгради. Затова и французинът каза на Сазанка да се спусне на триста метра височина.

Полицейският хеликоптер се приближи. Отдолу се стрелнаха сградите по северния бряг на Сена. Вдясно, от другата страна на реката Даунър съгледа Айфеловата кула, която се възправяше като призрачна паяжина в сутрешната омара. Летяха на едно равнище с върха на кулата.

Преследващият ги вертолет се приближи още повече и вече отстоеше само на четиристотин метра. Продължаваше да лети доста по-високо от другия хеликоптер. Гранатохвъргачката беше с обсег триста метра. Според дигиталния мерник Даунър още не можеше да го уцели. Той погледна нагоре към Георгиев. И Вандал, и българинът смятаха, че почнат ли да разговарят по радиостанциите или клетъчните телефони, веднага ще ги засекат. Затова трябваше да си общуват по старата изпитана десетопръстна система.

— Прекалено далеч съм! — изкрещя австралиеца от площадката.

Българинът сви на фуния месести длани и се провикна:

— Колко да се приближим?

— Изкачете се шейсет метра и се дръпнете деветдесет метра назад!

Георгиев кимна. Наведе се и отвори вратата между предното помещение на хеликоптера и пилотската кабина. Каза на Сазанка какво е поискал Даунър.

Японецът намали скоростта и се извиси. Даунър наблюдаваше през мерника полицейския вертолет. Вече се изравняваха на височина с него, разстоянието между двете машини се бе скъсило. От силата на витлото площадката се люшкеше нагоре-надолу и току отскачаше назад. На австралиеца не му беше никак лесно да се прицели.

Нагласи отново мерника така, че да вижда през него кабината на полицейския вертолет. Оптиката на гранатохвъргачката не увеличаваше целта. Въпреки това Даунър забеляза, че някой стои прав в пилотската кабина, между първия и втория летец, и наблюдава с бинокъл другата машина. Сега, след като двата хеликоптера се бяха изравнили, ченгетата сто на сто щяха да видят Даунър.

Той нямаше и миг за губене.

Приклепна на площадката и се сви възможно най-близо до задния напречник, за да не изгуби равновесие от отката. Отново взе на мушка кабината на преследвачите. Не беше задължително изстрелът да е красив, бе достатъчно да е точен и да уцели неприятелския хеликоптер. Австралиеца натисна с все сила неподатливия спусък на гранатохвъргачката.

Гранатата изхвърча със съск от цевта. От изстрела площадката се разклати и Даунър се озова при мрежата. Изтърва гранатохвъргачката, която тупна с трясък върху площадката. Въпреки това успя да види как гранатата описва тъничка белезникава следа по небето.

Тя летя някакви си три секунди. Уцели кабината откъм лявата страна и се взриви сред ярко валмо червено-черен пушек, прорязан в средата от тънички огнени езици. Носещото витло разсея дима и парчетата стъкло, отхвъркнали нагоре. След миг вертолетът климна надясно и хлътна надолу. Последва втори взрив. Екипажът или бе загинал, или не бе в състояние да предприеме нещо, понеже машината се устреми шеметно към земята. Даунър си помисли, че прилича на разкъсано от едната страна перце за федербал.

Междувременно Георгиев натисна копчето, с което се вдигаше въжето на площадката. Даунър се озова при отворената врата на вертолета. Връчи на българина гранатохвъргачката, а Барон му подаде ръка, за да го изтегли. Вандал помогна на Георгиев да придърпа площадката и да я вкара вътре.

Барон продължаваше да държи ръката на Даунър. От лицето му личеше, че е бесен.

— Трябваше да те бутна в обратната посока — тросна се уругваецът.

Даунър го изгледа кръвнишки.

— Дрън-дрън. Трябваше не да ме буташ, а да ме похвалиш за точния мерник.

— Долу не млъкна. Само ме разсейваше — продължи да бълва змии и гущери Барон.

Пусна ядно ръката на австралиеца.

— Но пак не ти дойде умът в главата — заяде се и Даунър. — Познавам войници, които и насън ще свършат онова, което ти направи с триста мъки.

— Ами тогава следващия път се хвани с тях — изръмжа уругваецът.

— Я престанете! — подвикна през рамо Вандал.

Двамата с Георгиев видяха как полицейският хеликоптер се разбива в сграда край реката и се взривява. След миг чуха и приглушен тътен. Заеха се да затварят вратата.

— Нахалник — изруга Барон. — Ето с кого съм се хванал! С един надут австралийски пуяк.

Тъкмо Георгиев и Вандал да затворят входа, и Ренолд Даунър блъсна с все сила Барон. Беше го сграбчил така, че пръстите му бяха хлътнали в гръдните мускули на по-дребния мъж. Завъртя го и го затица към все още зеещия отвор, а уругваецът изкрещя от болка и ужас, забелязал, че главата и раменете му висят над Париж.

— Майко мила! — простена със сетни сили той.

— До гуша ми дойде от теб! — изкрещя австралиеецът. — Вече седмици наред ми лазиш по нервите.

— Стига! — подвикна Вандал и изтича при мъжете.

— Какво толкова съм направил! Просто казах какво мисля — заоправдава се Даунър. — И не вдигай пара! Свърших си работата!

Свалих вертолета! Какво повече искаш!

Вандал застана между двамата.

— Разкарай се оттук! — подвикна французинът и сграбчи с лява ръка Барон за китката, а с дясното рамо изтика австралиеца.

Даунър дръпна Барон вътре в хеликоптера и сам отстъпи назад. Обърна се към чувалчетата, струпани в другия край на кабината. Георгиев побърза да затвори вратата на отвора.

— Хайде, успокойте се — подкани тихо Вандал. Всички сме превъзбудени. Но се справихме успешно. Сега най-важното е да доведем нещата докрай.

— Ако може, без да се караме и заяждаме един с друг — подметна Барон.

Трепереше от гняв и страх.

— Разбира се — подкрепи го французинът.

— Кой се заяжда! Ти, а не аз! — процеди през зъби Даунър.

— Престанете де — скастри ги пак Вандал и както стоеше между австралиеца и уругваеца, стрелна с поглед Даунър. — Ще напомня и на двамата, че за да приключим с този етап от операцията и да започнем следващия, имаме нужда от уменията на всички членове на групата. Дотук се справихме добре. Ако и занапред внимаваме, всичко ще мине по ноти. — Той се извърна към Барон. — Дори и някой да е чул гласа му, съм сигурен, че вече ще сме напуснали страната, докато се досетят на кой точно австралиец е този акцент.

— Кой австралиец с опит на командос би се нагърбил с такава задача — изстреля Барон.

— Пак няма да ни намерят, ще им се измъкнем под носа — увери го французинът. — Дори и да са чули Даунър, полицията тепърва ще се свърже с Интерпол, който пък на свой ред ще търси съдействие от властите в Канбера. Още преди да са съставили списъка на заподозрените, ще се намираме много далеч оттук. — Той се дръпна предпазливо от двамата мъже. Погледна си часовника. — След десет минути кацаме. А до девет часа отново ще излетим. — Насили се да се усмихне. — Сега вече нищо не може да ни спре.

Барон погледна на кръв Даунър. Извърна очи и ядосан, приглади отпред униформата си.

Даунър въздъхна тежко и се взря във Вандал. Французинът беше прав. Наистина се бяха справили блестящо. Бяха задигнали парите,

необходими им за подкупи, за самолет и документи, без които не можеха да осъществят следващия етап от операцията — после вече щяха да бъдат богати.

Вандал се поотпусна и отиде при пилотската кабина. Барон обърна гръб на Даунър, който, без да го забелязва, се разположи върху чувалчета с парите. Беше си кибритлия — бързо се палеше, но и бързо му минаваше. Вече се беше поуспокоил и не се ядосваше на Барон или на себе си, задето е избухнал.

Георгиев заключи вратата и също отиде в пилотската кабина. Докато минаваше покрай австралиеца, дори не го погледна. Но го направи не нарочно, а по навик, останал му от годините, когато бе работил за ЦРУ и когато беше много важно да си останеш анонимен.

Вандал седна отново до пилота, за да следи полицейските честоти. Георгиев застана зад него, на отворената врата на кабината. Барон гледаше през прозорчето.

Даунър затвори очи. Беше му приятно да усеща вибрациите на пода — успокояваха го. Още по-приятно му бе да си лежи върху леглото от банкноти. Не се дразнеше дори от тътена на витлото.

Позволи си удоволствието да забрави подробностите, които трябваше да помни за днес сутринта: маршрута на бронирания пощенски автомобил, точното време на всяко от действията, които бяха предприели, резервните варианти, в случай че полицията се намесеше, пътя за бягство през реката, ако хеликоптерът не се появеше в уречения час. Преизпълни се от задоволство, каквото не бе изпитвал никога през живота си.

4.

Чеве Чейс, щата Мериленд

Петък, 9:12 ч.

По небето нямаше и едничко облаче, когато Пол Худ, жена му Шарън, дъщеря им Харли, която току-що беше навършила четиринайсет години, и единайсетгодишният им син Александър се качиха на новата каравана и поеха към Ню Йорк. Децата веднага се заслушаха в дискмените. Харли си беше пунала цигулков концерт, за да се настрои за изпълнението си в ООН, и току въздишаше или възкликваше, възхитена от музиката или обезсърчена от блестящото изпълнение. В това отношение беше същата като майка си. Все не беше доволна как свири на цигулка, точно както Шарън не бе доволна от онова, което е постигнала в здравословната кулинария. Вече от доста години Шарън използваше обаянието и искреността си, за да убеди хората да се откажат от бекона и поничките — водеше по една кабелна телевизия половинчасово предаване, озаглавено „Хранете се здравословно с Макдонъл“. Преди няколко месеца бе напуснала телевизията, за да посвети повече време на готварската книга за здравословно хранене, която вече бе почти готова. Шарън искаше да прекарва повече време и вкъщи. Децата растяха бързо и според нея щеше да им се отрази добре, ако живееха като сплотено семейство, например ако вечеряха всички заедно или караха заедно отпуските и ваканциите. Но Худ все пропускаше вечерите и отлагаше отпуските.

Александър си беше бащичко. Падаше си по личните предизвикателства. Обичаше компютърните игри — колкото по-сложни, толкова по-добре. А също кръстословиците и картинните мозайки. Сега, докато пътуваха, момчето слушаше поредния нашумял певец и решаваше игрословица. Под книжката с кръстословиците и главоблъсканиците имаше купчинка комикси. В момента за Александър не съществуваше нищо друго. Пол се гордееше много с момчето — радваше се, че е толкова целеустремено и знае какво иска.

Шарън Худ седеше притихнала до съпруга си. Преди седмица го беше напуснала, бе взела децата и беше заминала при родителите си в Олд Сейбрук в щата Кънектикът. Беше се върнала по същата причина, заради която Худ бе подал оставката си в Оперативния център: за да се опитат да спасят семейството си. Худ нямаше и представа какво ще работи от тук нататък, но щеше да мисли за това едва в сряда, след като се приберяха от Ню Йорк. Беше продал акции, които като борсов посредник бе закупувал през годините, и парите щяха да им стигнат за две години. По-важни в случая бяха не толкова постоянните доходи, колкото удовлетворението и банкерската работа. Но Шарън беше права. Сега в караваната Худ се чувстваше част от семейството и въпреки всички несъвършенства му беше много приятно.

Колкото до несъвършенствата, най-сериозни бяха обтегнатите му отношения с Шарън. Преди да потеглят, тя го беше хванала за ръката, ала Худ пак се чувстваше като в изпитателен срок. Не че пътуването се отличаваше от всички останали. Той обаче усещаше, че между него и жена му стои нещо. Може би огорчение. Или разочарование. При всички положения бе обратното на сексуалното привличане, което Худ изпитваше в присъствието на Ан Фарис.

Поговориха с Шарън какво ще правят в Ню Йорк. Довечера имаше официална вечеря за семействата на цигуларките. Ако тя свършеше по-рано, Худ, жена му и децата щяха да се поразходят по Таймс Скуеър. В събота сутринта щяха да оставят Харли в сградата на ООН и както бяха обещали на Александър, щяха да го заведат при Статуята на свободата. Момчето искаше да види отблизо как „се крепяла“. В шест вечерта щяха да отидат на тържеството, но без Александър — него щяха да оставят в хотела, при видеоигрите.

Пол и Шарън не бяха поканени на самия прием в ООН, който щеше да се състои във фойето на сградата на Общото събрание. Заедно с останалите родители щяха да гледат концерта по телевизора в пресцентъра на втория етаж. В неделя щяха да идат на следобедния концерт в Карнеги Хол, където оркестърът на „Метрополитън“ щеше да свири любимия композитор на Шарън — Вивалди, после щяха да отскочат до заведение, препоръчано им от Ан Фарис, за да хапнат сладолед и пасти. Шарън не изгаряше от желание да ходят по сладкарници, но Худ беше изтъкнал, че ваканциите са за това — децата да се забавляват, и че те ще очакват да ги заведат да хапнат нещо

сладко. Худ беше сигурен и че жена му се муси, защото заведението им е препоръчано именно от Ан Фарис. В понеделник смятаха да минат през Олд Сейбрук, за да погостуват на родителите на Шарън, този път семейно. Беше го предложил именно Худ. Харесваше тъста и тъщата си, те също го харесваха. А и искаше да заздрави брака си.

Беше петък, затова и движението в Балтимор, Филадельфия и Нюарк беше доста натоварено. Накрая в пет и половина следобед пристигнаха в Ню Йорк и се настаниха в хотела на Седмо авеню и Петдесет и първа улица, висок и оживен, който от известно време бе на веригата „Шератон“ — Худ го помнеше още от времето, когато бе собственост на „Американа“. Сетне прекосиха улицата и отидоха в „Карнеги“, където вече се бяха събрали и другите родители. Поднесоха им богата вечеря: пастърма, телешко печено, хотдог. Худ и жена му познаваха само семейство Матис, чиято дъщеря Барбара бе сред най-добрите приятелки на Харли. И майката, и бащата на момичето работеха във Вашингтонското управление на полицията. Някои майки — сред които две разведени хубавелки, познаваха Пол от времето, когато той бе кмет на Лос Анджелис. Озариха го с усмивки, сякаш е някаква знаменитост, и го попитаха какво е да „управляваш“ Холивуд. Той им отвърна, че не знае. Да питали Гилдията на киноактьорите или някой друг съюз на филмовите дейци.

От всичко това — от обилната храна и вниманието, Шарън се почувства неудобно. Или може би й се бе струпало много и сега тя даде воля на киселото си настроение. Худ реши да си поговори с нея, след като децата си легнат.

Виж, за едно Шарън наистина беше права. Пол отсъстваше прекалено често от къщи. Докато гледаше как Харли си бърби с другите момичета и момчета и с техните родители, той си даде сметка, че дъщеря му вече не е дете, а млада жена. Така и не бе забелязал кога тя се е преобразила. Гордееше се с нея, но не както с Александър. Харли притежаваше обаянието на майка си, а също самочувствието на утвърдена музикантка.

Александър се беше вторачил в препечената пица с домати. Натискаше я с вилицата, та мазнината да излезе на повърхността, сетне наблюдаваше как тя отново попива в тестото. Майка му му се скара да не си играел с храната.

Худ беше запазил апартамент в хотела. След като се прибраха, момчето се зае да наблюдава с бинокъла улиците и отсрещните прозорци, после децата си легнаха на разтегателните легла в хола и ги оставиха сами с Шарън.

Сами в хотелска стая! Навремето това неизменно бе означавало, че ще се любят, вместо да си говорят или да мълчат неловко. На Худ му докривя: през последните няколко години бяха посветили прекалено много време и сили на други неща, на това да се измъчват от угризения на съвестта и да отстояват собствената си територия. Как ли се бяха докарали дотук? И как можеха да спасят брака си? Худ се досещаше, но не беше сигурен, че Шарън ще се съгласи.

Тя се пъкна под завивките и се сви на кравай, обърната с лице към него.

— Чувствам се ужасно — сподели жената.

— Знам — отвърна Худ, после се усмихна и я помилва по бузата.
— Но нещата ще се оправят.

— Как ще се оправят! Всичко ме вбесява.

— Какво, освен храната те е ядосало толкова?

— Родителите, децата им, които не знаят как да държат приборите, колите, които минават на червено и спират на сред пешеходната пътека. Какво ли не!

— Всеки има лоши дни — опита се да я успокои той.

— Вече не помня, Пол, последния път, когато не съм била вкисната — крив ми е целият свят — възрази Шарън. — Вече не издържам, а не искам да провалям прекарването на Харли и Александър.

— Събра ти се много — рече мъжът ѝ. — На мен също. Но децата не са чак толкова загубени. Досещат се какво става между нас. Искаше ми се, надявах се, докато сме тук, между нас да не застава нищо.

— Как? — поклати тъжно глава Шарън.

— Не бързаме за никъде — отвърна Худ. — Единственото, което трябва да правим следващите няколко дни, е да трупаме хубави спомени за нас и за децата. И да започнем да се измъкваме от тази каша. Хайде да опитаме!

Шарън отпусна длан върху неговата. Пръстите ѝ лъхтяха на чесън, явно снощи бе готвила нещо. Худ волю-неволю си помисли, че

и това не разпалва особено страстта. Какво да се прави, житейски навици! Сега тези миризми му бяха по-познати, отколкото незабравимото първо ухание на косата на някоя жена. Такъв беше животът — всекидневните задължения превръщаха крилете на твоя ангел в най-обикновена ръка.

— Искам нещата да се променят — подхвана пак Шарън. — Докато пътувахме с караваната, усетих нещо...

— Знам — прекъсна я мъжът ѝ. — И аз го усетих. Беше хубаво.

Шарън го погледна. Очите ѝ бяха пълни със сълзи.

— Не, Пол — възрази тя. — Онова, което изпитах аз, ме уплаши.

— Уплашило те е? — изненада се Худ. — В смисъл?

— Все си мислех как пътувахме навремето, когато децата още бяха малки. Как ходехме до Палм Спрингс и езерото Биг Беър. Тогава бяхме съвсем различни.

— Бяхме по-млади — уточни мъжът ѝ.

— Не само това.

— Бяхме по-устремени — допълни Худ. — Децата се нуждаеха от нас повече, отколкото сега. Ако не се държахме един за друг, всичко щеше да се разпадне.

— Така е — съгласи се Шарън. По страните ѝ се застичаха сълзи. — И днес ми се искаше да усетя, че сме заедно, но не се получи. Копнея отново да се почувствам както едно време.

— Защо не! — възкликна Худ.

— Защото душата ми се е свила на кълбо — отвърна Шарън. — Заради горчилката, разочарованието, обидата. Искане ми се да се върна назад във времето, когато правехме всичко заедно, а не поотделно. Искане ми се отново да е така.

Худ се взря в жена си. Когато се притесняваше, тя имаше навика да извързва очи. Сега го гледаше право в лицето.

— Няма как да се върнем назад — отбеляза Худ. — Но можем да опитаме да оправим нещата. Малко по малко.

Притегли я към себе си. Тя се премести при него на леглото, но в близостта им нямаше топлина. Худ даваше на жена си каквото му бе поискала и от каквото бе казала, че се нуждае, а тя пак не можеше да се отпусне. Може би Шарън просто си беше изляла гнева, нещо, което напоследък не бе имала възможност да направи. Той продължи да я прегръща мълком.

— Знам, скъпа, досега отказваше да стигаме чак дотам, но може би не е зле да поговорим със специалист. Ако се решиш, Лиз Гордън ми е дала някои имена.

Шарън не каза нищо. Худ я притисна още по-силно до себе си и усети, че дишането ѝ е по-равномерно. Поотдръпна се малко. Жена му гледаше някъде в пространството и се мъчеше да преглътне сълзите.

— Добре поне че възпитахме свестни деца — рече тя. — С това поне се справихме.

— Не само с това, Шарън — възрази мъжът ѝ. — Създадохме дом. Е, не е съвършен, но е по-добър, отколкото при мнозина други. Животът ни е хубав. И ще бъде още по-хубав.

Прегърна я отново и тя вече даде воля на сълзите и на съжалението. Худ се надяваше, че до сутринта ще ѝ мине и двамата отново ще се опитат да поемат по дългия път нагоре.

Щеше да им бъде трудно да напредват малко по малко, без усилие, както той бе обещал на жена си. Но ѝ го дължеше. Не само защото бе подчинил живота си на кариерата, но и защото бе насочил страстта си към Нанси Бозуърт и Ан Фарис. Не телом, ала в помислите, мечтите и сънищата си. А трябваше да пази силите и вниманието си за своята съпруга и семейство.

Шарън заспа, сгушена в прегръдката му. Худ си представяше по друг начин близостта, но и това си беше нещо. Когато беше сигурен, че няма да събуди жена си, се дръпна лекичко, пресегна се и угаси нощната лампа върху шкафчето. Легна и се загледа в тавана — беше отворен от себе си така, както се отвърщаваме само нощем. Питаше се има ли начин да зарадва през следващите няколко дни тримата души, които по един или друг начин е подвел.

5.

Ню Йорк, щата Ню Йорк
Събота, 4:57 ч.

Докато стоеше пред порутения двуетажен тухлен автосервиз край река Хъдсън, лейтенант Барнардо Барон си спомни за родния си Монтевидео и за бордеите, където беше израснал.

Назад към детството го върна не само съборетината, но и поривистият южняк и уханието на море, примесено с миризмата на бензин, идваща откъм близката магистрала в Уест Сайд, по която се стрелкаха автомобили. И в Мондевидео миришеше на бензин и на море. И тук, както в родния му град, над главата на Барон прелитаха самолети, насочили се на север по реката, а после завиващи на изток, към летище „Лагуардия“.

Ала не само това му напомняше за едно време. И тук, както в детството, беше сам. Откъдето и да се прибереше, в Монтевидео винаги го обземаше самота.

„Я не се размеквай!“ — скастри се той. Не му се искаше отново да се чувства потиснат и да се гневи. Най-малкото сега. Не биваше да се разсейва.

Отпусна потен гръб и се облегна на хладната врата. Беше от дърво, обковано с метални листове. Отвън имаше три ключалки, а отвътре — две дебели резета. Над входа се мъдреше избеляла от слънцето табела: Автосервиз „Вик“. Собственикът, човек на руската мафия, се казваше Леонид Устинович. Кокалестият дребосък, който пушеше цигара от цигара, беше бивш високопоставен офицер от Съветската армия и познаваше Георгиев покрай червените кхмери. Барон беше научил от него, че никой автосервиз в Ню Йорк не се занимава само с ремонт на коли. Нощем, когато не е така оживено и никой не може да се приближи незабелязано, в автосервизите се продавали крадени автомобили, дрога, оръжие и жива плът. В това отношение руснаците и тайландците нямали равни — отвличали американчета, които прехвърляли в чужбина, или вкарвали в

Съединените щати млади жени, които в повечето случаи били принуждавани да проституират. Някои от момичетата, работили в Камбоджа за Георгиев, също бяха попаднали чрез Устинович в Щатите. Автосервизите получаваха „резервните части“ в огромни сандъци, често работеха с фирми в чужбина и това ги правеше идеално прикритие.

Леонид Устинович се бе специализирал в нелегалната търговия с оръжие, което купуваше от бившите републики на Съветския съюз. После оръжието минаваше през Канада или Куба, често пъти натоварено на самолети. Оттам биваше прехвърляно в Нова Англия и в средноатлантическите щати, а също във Флорида и в другите щати край Мексиканския залив. След това оръжието поемаше на малки партии към складове, от които заминаваше към места като този автосервиз. Така трафикантите нямаше да изгубят цялата пратка дори ФБР или разузнаването към Нюйоркското управление на полицията да надушеха нещо. А те, без да вдигат излишен шум, държаха под око имигрантите от държави, за които се знаеше, че подкрепят незаконната търговия и тероризма: Русия, Либия, Северна Корея и много други. Полицията редовно сменяше пътните знаци за завиване и за забранено спиране покрай реката и в кварталите с много складове, и така си намираще повод да спира автомобилите и тайно да снима водачите.

Устинович бе предупредил уругваеца да внимава дали някой няма да отбие от магистралата или от някоя от пресечките. Каза му, ако забележи, че някой тръгва насам или дори намалява скоростта, тутакси да почука три пъти по вратата на автосервиза. При сделки като днешната в сервиза винаги имаше човек, който в случай на опасност излизаше на вратата и настояваше да му прочетат заповедта за обиск, нещо, което в Ню Йорк му се полагаше по право, а през това време останалите вътре в сервиза се изнизваха кой през покрива, кой през съседната сграда.

Не че Устинович очакваше неприятности. След като дойдоха от хотела, той сподели с тях, че преди два месеца ченгетата били погнали гангстерите руснаци, но понеже не искали хората да си помислят, че са взели на мушка една или друга етническа група, сега било ред на виетнамците.

На Барон му се стори, че чува шум отстрани на сградата. Бръкна в шушляковото яке и извади автомата. Тръгна предпазливо по тъмната

уличка на север. Зад високата телена ограда имаше клуб. Казваше се „Занданът“. Вратите, прозорците и тухлените стени бяха боядисани в черно. Барон недоумяваше какво ли правят вътре в такова странно заведение. Вероятно вършеха съвсем открито онова, което те бяха правели тайно в Камбоджа: продаваха момичета.

„Когато една държава отстоява свободата — помисли уругваецът, — волю-неволю е длъжна да търпи и крайностите.“

Клубът вече беше затворен. Зад оградата минаваше куче — Барон вероятно бе чул него. Прибра оръжието в кобура и се върна на поста си.

Извади от горния джоб на якето ръчно свита цигара и я запали. Замисли се за последните няколко дни. Всичко бе минало по вода, така щеше да бъде и занапред, той бе убеден в това. Бяха се прехвърлили с четиримата му съучастници безпрепятствено в Испания. Бяха се разделили, да не би да са установили самоличността на някого и да ги заловят всичките, а после през следващите два дни бяха хванали един по един самолета от Мадрид за Съединените щати. Бяха се срещнали в хотел на Таймс Скуеър. Пръв бе пристигнал Георгиев. Вече се бе свързал с хората, които да им доставят оръжие. В момента се пазареше вътре в сервиза, пред който Барон стоеше на пост.

Уругваецът си дръпна от тютюневия дим. Помъчи се да се съсредоточи върху плана за утре. Запита се кой ли е съучастникът на Георгиев — познаваше го единствено българинът. Беше им споменал само, че е американец, когото познавал от десетина години. Вероятно от Камбоджа. Барон недоумяваше кого ли е срещнал Георгиев там и каква роля ще играе той в акцията, насрочена за другия ден.

Но колкото и да се опитваше да се съсредоточи, мислите му все се отклоняваха от Георгиев и операцията и го връщаха назад във времето, към бащиния дом.

„И към самотата“ — помисли той горчиво. Тя му беше до болка позната и колкото и да е странно, го успокояваше.

Но имаше и време, когато Барон не се бе чувствал сам. Макар че родителите му бяха бедни, имаше години, когато Монтевидео му се беше струвал същински рай. Разположена на Атлантическия океан, уругвайската столица можеше да се похвали с някои от най-красивите и големи плажове в света. В началото на шейсетте, когато още беше малко момче, Барнардо Барон се чувстваше там на върха на щастието.

Когато не беше на училище или не го бяха пратили да свърши някаква работа, ходеше на плажа заедно с брат си Едуардо, който беше дванайсет години по-голям. Двамата стояха там и след залез-слънце — плуваха до премала или правеха пясъчни замъци. Кладяха огньове и често заспиваха направо пред пясъчните кули.

— Дай да си починем в конюшните, при прелестните жребци — казваше му на шега Едуардо. — Надушваш ли ги?

Бернардо не надуваше нищо, освен морето и бензина на автомобилите и катерите. Но вярваше, че брат му долавя миризмата на коне. Мечтаеше си, когато порасне, и той да се научи да я усеща. Искеше да прилича на Едуардо. В неделя, идеха ли с майка му на черква, се молеше да стане като брат си.

Това бяха най-щастливите спомени на Бернардо. Едуардо беше много търпелив с него, държеше се приятелски с всеки, поспрял да погледа как правят от пясък високите кули със зъбчати бойници. Момичетата си падаха по красивия младеж. Харесваха и умното му братче, което също се прехласваше по тях.

Бернардо обичаше много майка си, която работеше в една фурна. Баща му Мартин пък беше професионален боксьор. Бащата си мечтаеше да спести пари и да отвори физкултурна зала, така че жена му да не се трепа да ходи на работа и да си живее на спокойствие. След като Едуардо навърши петнайсет години, баща им започна да го взима със себе си по турнирите из цялата страна — момчето му беше нещо като треньор. Случваше се да отсъстват по няколко седмици, за да участват в големия турнир в Рио де ла Плата. Боксьорите обикаляха с автобус от Мерседес до Пейзанду и Салто и се боксираха помежду си или с амбициозни аматьори. Плащаха им процент от билетите, от който вадеха хонорара на лекаря, пътуващ заедно с боксьорите. Едуардо се бе научил да оказва първа медицинска помощ и така двамата с баща му спестяваха парите за доктор.

Животът им беше тежък, майка им работеше до припадък край нажежената до червено фурна. Една сутрин, докато мъжът ѝ и по-големият ѝ син бяха на поредния турнир, тя загина по време на пожар. Знаеше се, че Баронови едвам свързват двата края, затова пренесоха трупа в жилището на семейството и се наложи Бернардо да чака някой да се свърже с баща му, та той да уреди и да плати погребението.

Тогава беше на девет години.

По време на обиколките с бащата Едуардо бе научил и други неща. В малка кръчмица в Сан Хавиер съвсем случайно бе открил Марксисткото движение за национално освобождение „Тупамарос“. Партизанският отряд бе основан през 1962 година от Раул Антонасио Сендик, водач на работниците от захарните плантации в Северен Уругвай. Правителството не бе успяло да обуздае инфлацията, достигнала цели трийсет и пет на сто, и от това бяха пострадали най-вече работниците. Едуардо видя във войнственото движение на Сендик начин да помогне на хора като баща си, смазани от житейските несрети и изгубили способността да мечтаят. А отрядът видя в Едуардо човек, който, освен че може да се бие, е в състояние да оказва и медицинска помощ. Така с благословията на баща си Едуардо отиде в партизанския отряд.

През 1972 година за президент бе избран деспотът Хуан Мария Бордабери Аросена, подкрепян от добре обучените и въоръжени до зъби военни. Едно от първите неща, които направи той, бе да смаже опозицията, включително Марксисткото движение за национално освобождение, към което наскоро се бе присъединил и Едуардо. През април срещу партизаните бе проведена кървава акция, до края на годината повечето членове на отряда бяха хвърлени в затвора или заминаха в изгнание. Едуардо се озова зад решетките, където почина по „неустановени“ причини. Бащата на Бернардо се спомина има-няма след две години. По време на една от боксовите срещи бе контузен тежко и така и не прескочи трапа. На Бернардо все му се струваше, че на баща му просто вече не му се е живееело. Така и не прежали любимите си същества.

След смъртта на родителите и брат си Бернардо се озлоби и намрази до смърт президента Бордабери и блюдолизците около него. По ирония на съдбата военните също се разочароваха от новия президент и през февруари 1973 година му спретнаха преврат. Създадоха Съвета за национална сигурност. През 1979 година Бернардо се записа в него с надеждата да стане част от новия ред в Уругвай.

Но цели дванайсет години военните така и не успяха да се справят с икономическите трудности и накрая просто върнаха властта на народа и буквално изчезнаха от политическата сцена. Икономическото положение не се беше променило кой знае колко.

Бернардо отново се почувства предаден. Остана при военните. В памет на баща си усвои и най-малките тънкости на всички разновидности на ръкопашния бой — не умееше нищо друго. Но не бе престанал да се надява, че отново ще съживи искрата на Марксисткото движение за национално освобождение. И ще работи за народа на Уругвай, а не за властниците. В умиротворителните сили на ООН в Камбоджа бе намерил начин да го постигне — да посъбере пари и същевременно да привлече вниманието на световния печат.

Допуши цигарата. Хвърли угарката върху тротоара, смачка я и се загледа в автомобилите, профучаващи по магистралата. Ето една разлика между Монтевидео и Ню Йорк. В Монтевидео всичко без хотелите и заведенията затваряше по залез-слънце. Тук пътищата бяха оживени дори посред нощ. Бе просто невъзможно властите да следят всички, да знаят кой влиза и кой излиза от града, да проверяват какво има в камионите и автомобилите.

„А това е само добре дошло за нас“ — помисли си уругваецът.

Полицията нямаше как да наблюдава всички самолети, кацащи на малките летища, с каквито беше пълно в предградията. Малките самолети можеха да си се приземяват и да излитат незабелязано от летищата и дори от равните поляни в северната част на щат Ню Йорк, в Кънектикът, Ню Джърси и Пенсилвания. Беше невъзможно властите да държат под око и крайбрежието, безлюдните заливи и бреговете на реките само на две крачки от Ню Йорк, където посред нощ човек преспокойно можеше да разтовари от корабчетата и катерите най-различни товари. Какво по-добро от това за петимата от групата!

Мина час, после втори. Барон знаеше, че няма да стане бързо — Даунър трябваше да провери едно по едно оръжието. Търговците на оръжие можеха да ти доставят каквото си поискаш, но това не означаваше непременно, че оръжието е в исправност. Подобно на незаконните имигранти, и такива пратки с оръжие нямаше как да бъдат прекарвани в първа класа. Това обаче не притесняваше уругваеца. Важното в случая бе оръжието да не засече, когато той го насочи и стреля.

Нещо вляво привлече вниманието му. Той се обърна. Статуята на свободата при устието на реката вече бе озарена от първите предизгревни лъчи. Барон забеляза паметника чак сега и щом го видя, се изненада и ядоса. Не беше пръв поклонник на Съединените щати и

на представата им за свободата и равенството, която те отстояваха толкова яростно. В пристанището се възправяше огромен идол в прослава на един свещен идеал. Това според уругваеца си беше кощунство. Беше възпитан така, че смяташе тези неща за нещо лично и съкровено, което човек носи в сърцето си, вместо да му издига паметници край някакво си пристанище.

Накрая, малко преди седем сутринта вратата зад него се отвори. Даунър надзърна отвътре.

— Мини отзад — каза австралиеца на Барон и пак затвори.

Сега на Барон не му беше до това да се заяжда с Даунър заради акцента му. След случката във вертолета над Париж нямаше никакво желание дори да разговаря с наемника.

Свърна наляво и заобиколи автосервиза. Новите му кубинки с каучукови подметки с дълбоки грайфери заскърцаха по асфалта. Вдясно имаше магазин за автомобилни гуми, ограден с висока телена мрежа. В сумрака спеше овчарка. През нощта войникът ѝ бе метнал малко от хамбургера си — вкусът на американското месо му се бе сторил доста странен — и сега псето му беше пръв приятел.

Барон подмина двата боядисани в зелено боклукчийски контейнера, край които бяха оставили взетата под наем камионетка. Бяха закупили от руснака седемнайсет оръжия: по три пистолета за всеки и две гранатохвъргачки, а също така боеприпаси и бронезилетки. Всяко от оръжието бе увито в дебел найлон. Барон отвори вратата на камионетката и се метна вътре точно когато Сазанка и Вандал се заеха да изнасят оръжието от автосервиза. Подаваха ги на уругваеца, а той ги редеше внимателно в шестте кашона. Даунър ги наблюдаваше от задния вход на автосервиза, за да е сигурен, че няма да изпуснат оръжието. Барон за пръв път виждаше австралиеца толкова спокоен — държеше се като истински професионалист.

Малко по малко чувството за самота го напусна. Не защото беше заедно с другарите си, а защото отново действаше. Вече бяха близо до целта. Барон и за миг не се бе усъмнил в плана, сега обаче беше убеден, че няма начин да не се справят. От успеха ги дяляха само няколко крачки.

Преди броени месеци Георгиев се бе сдобил с подправена шофьорска книжка, издадена от щат Ню Йорк. Фирмите за коли под наем обикновено проверяваха в полицейското управление клиентите,

затова българинът се изръси и за да впишат книжката в компютрите на Пътна полиция. „Купи“ си дори квитанция за глоба отпреди година не само за да докаже, че живее тук, но и за да не буди подозрения — шофираш ли в голям град, трудно ще отървеш глобите.

Сега единственото, което петимата от групата трябваше да сторят, бе да внимават по пътя за хотела да не минат на червено или да не направят катастрофа. Вече бяха хвърляли чоп и на Вандал му се беше паднало да спи в камионетката, докато другите си почиват в хотела. Георгиев не искаше да рискуват Устинович да им задигне оръжието.

После, в седем вечерта щяха да излязат от гаража на хотела и да се отправят към Четирийсет и втора улица. Щяха да поемат на изток, през центъра на града, и на Първо авеню да завият на север. Георгиев отново щеше да кара много внимателно.

Сетне най-неочаквано щеше да натисне газта до дупка. Щеше да се доближи до целта със скорост сто — сто и десет километра в час и само за десет минути щяха да проникнат вътре в обекта.

ООН щеше да бъде тяхно. Тогава вече щеше да започне третият, последен етап от операцията.

6.

*Ню Йорк, щата Ню Йорк
Събота, 18:45 ч.*

Обществото на народите е създадено след Първата световна война, та, както гласи уставът му, „да спомага за международното сътрудничество и да отстоява мира и сигурността в цял свят“. Президентът Удроу Уилсън е убеден поборник на Обществото, но Сенатът на САЩ не иска и да чуе за него. Основните му възражения са, че въоръжените сили на Съединените щати могат да бъдат използвани за отстояването на териториалната цялост и политическата независимост на други държави и че Обществото ще има правомощия по въпроси, засягащи Северна, Централна и Южна Америка. Президентът Уилсън работи неуморно, за да наложи на Конгреса да приеме Обществото и неговия мандат, и накрая губи съзнание и получава удар.

Седалището на Обществото на народите се намира във великолепен дворец за шест милиона долара, построен специално в Женева. Но организацията се проваля и не изпълнява благородните си задачи. Не успява да спре Япония, която през 1931 година превзема Манджурия, нито Италия, окупираше през 1935 година Етиопия, и Германия, завладяла през 1938 година Австрия. Проваля се с гръм и трясък и в опитите си да предотврати Втората световна война. И досега се спори дали ако Съединените щати са членували в Обществото на народите, това е щяло да повлияе на развоя на събитията.

Организацията на обединените нации е създадена през 1945 година, за да се опита да постигне онова, което Обществото на народите не успява. Този път обаче положението е по-различно. САЩ имат причина да отстояват активно суверенитета на другите държави. Комунизмът е смятан за най-голямата заплаха за американския начин на живот и всяка страна, не успяла да защити своята независимост, се превръща в поредната крепост на врага.

ООН избира за свое седалище Съединените американски щати: те не само излизат от Втората световна война като най-могъщата военна и икономическа сила, но и се съгласяват да осигуряват на организацията една четвърт от годишния ѝ бюджет. И не само това — в много европейски държави преобладават деспотичните традиции, затова се смята, че Стария свят не бива да се превръща в седалище на световна организация, призвана да наложи нова епоха на мир и разбирателство. Ню Йорк е предпочетен, понеже се е превърнал в средоточие на световните комуникации и финанси, и традиционно олицетворява връзката между Стария и Новия свят. По съвсем различни причини са отхвърлени две други предложения за градове, където да се намира седалището на ООН: СССР налага вето на предпочитания от австралийците и азиатците Сан Франциско, разположен твърде удобно за омразните китайци и японци. А окръг Феърфийлд в дълбоката провинция, край залива на Лонг Айланд в Кънектикът, отпада от надпреварата, когато жителите на Нова Англия, противопоставили се на онова, което според тях ще се превърне в „световно правителство“, посрещат с камъни строителните предприемачи, наети от ООН да изберат подходящо място за сградата.

За седалището на Обединените нации е откупен голям парцел земя край река Ййст, където навремето е имало кланица и който струва цели осем и половина милиона долара, дарени от Рокфелерови. В замяна на щедрия дар семейството получава намаление на данъците. Рокфелерови се облагодетелстват и от това, че на земята около новия комплекс, която все още е тяхна, се разгръща бурно строителство. Порутеният квартал отстъпва място на нови жилищни и административни сгради, магазини и увеселителни заведения, които да обслужват хилядите делегати и служители в ООН.

Но парцелът все пак не е достатъчно голям и заради това седалището на международната организация е проектирано във формата на небостъргач, чисто американско изобретение, появило се, за да се използва максимално площта на малкия остров Манхатън — така обликът на сградата става още по американски. Тези ограничения обаче са само добре дошли за учредителите на ООН. Така те имат повод да децентрализират дейността на организацията и да преместят някои нейни органи, например Международния съд и Международната организация на труда, в други световни столици и по-точно в Женева, в

двореца, където някога се е помещавало Обществото на народите. По този начин, наред с другото, учредителите напомнят на Съединените щати, че вече е съществувала световна организация, която е била призвана да опази мира, но не го е сторила, тъй като някои държави не са се включили в дейността ѝ.

Пол Худ си спомни някои от тези данни, които бе изучавал в началните гимназиални класове. Пак оттогава помнеше още нещо, предопределящо и досега мнението му за самата сграда. Навремето една коледна ваканция бе дошъл заедно с други отличници от гимназията от Лос Анджелис в Ню Йорк. Докато пътуваха от международното летище „Кенеди“ към града, Худ беше погледнал оттатък река Ийст и бе видял в сумрака сградата на Обединените нации. Другите небостъргачи: Емпайър Стейт Билдинг, сградата на „Крайслер“ и на „Пан Ам“, бяха обърнати на север и на юг. Само трийсет и девет етажният небостъргач от стъкло и мрамор на Секретариата на ООН гледаше на изток и запад. Худ го сподели с Джеймс Лавин, който седеше до него.

Тъничкият очилатко се беше захласнал по комикса „Тор Всемогъщия“. Беше го пхнал в брой на „Сайънтифик Американ“.

— Знаеш ли на какво ми прилича? — попита малчуганът.

Худ отвърна, че нямам представа.

— На символа върху гърдите на Батман.

— В смисъл? — поинтересува се Худ.

Не бе чел нищо за Батман, само веднъж бе гледал едно филмче по телевизията, за да разбере какво толкова обсъждат другите момчета.

— Батман носи върху гърдите си символ — ярка златисто-черна бухалка — поясни Лавин. — И знаеш ли защо?

— Защо?

— Защото под костюма Батман е с бронезилетка — отвърна другият хлапак. — Ако някой престъпник тръгне да стреля по него, Батман иска той да се цели тъкмо там. В гърдите.

После съученикът на Худ се зачете отново в комикса. Дванайсетгодишният Пол пак се вторачи в сградата на ООН. Лавин често говореше доста странни неща, например, че историята на Супермен била преразказ на Новия завет. Този път обаче забележката му си беше уместна. Худ се запита дали сградата не е построена в Ню Йорк тъкмо за това. Ако някой кубинец или китаец решише да нападне

Обединените нации откъм реката или летището, сградата щеше да се превърне в огромна щръкнала цел.

Заради този ярък детски спомен Пол Худ винаги си представяше, че ООН е мишената на Ню Йорк. И сега, докато се намираше в сградата, колкото и да беше странно, се чувстваше уязвим. С разума си даваше сметка, че това е нелепо. Обединените нации се намираха на международна територия. Ако терористите искаха да нападнат САЩ, щяха да се насочат към инфраструктурата: железопътни линии, мостове, тунели, точно като атентаторите, взривили тунела Куинс-Мидтаун и принудили Оперативния център да потърси съдействието на руснаците. Или Статуята на свободата. Сутринта, докато беше на острова със статуята, Худ се изненада колко лесно се стига до него по въздух и море. На слизане от ферибота си каза, че стига да се намерят пилоти самоубийци, те за нула време ще превърнат със самолетите си статуята в купчина камъни. В административната сграда имаше радари, но Худ знаеше, че патрулът на залива от Нюйоркското управление на полицията разполага с едно-единствено оръдие, сложено на близкия остров Гъвърнър. Ако към Статуята на свободата от противоположни посоки се зададяха два самолета, така че тя да ги прикрива от огъня на оръдието, поне единият терорист щеше да достигне целта.

„Заседях се в Оперативния център“ — скастри се той. Уж бе дошъл тук да кара отпуската си, а непрекъснато прехвърляше наум един или друг сценарий в случай на криза.

Поклати глава и се огледа. Дватамата с Шарън бяха дошли по-рано и бяха слезли долу в магазина за сувенири, за да купят на Александър тениска. После се качиха в просторното фоайе на сградата на Общото събрание недалеч от бронзовата статуя на Зевс, за да изчакат човека, който отговаряше в ООН за детското и младежкото изкуство. От четири часа следобед фоайето беше затворено за външни лица, та служителите да подготвят годишния прием в чест на мира. Времето беше хубаво, вечерта беше ясна и гостите щяха да хапнат вътре във фоайето, а после, който иска можеше да се поразходи и да побъбри отвън на двора откъм северната страна, сред скулптурите и градините или по алеята покрай река Ййст. В седем и половина индийката Мала Чатерджи, току-що избрана за генерален секретар на Организацията на обединените нации, щеше да влезе в залата заедно с представителите

на страните членки на Съвета за сигурност. Там тя и испанският посланик щяха да поздравят всички, участвали в усилията на ООН да възстанови мира и да предотврати изострянето на етническото напрежение в Испания. После Харли и другите млади цигуларки щяха да изпълнят „Песен за мира“, написана от един испански композитор в памет на загиналите в Гражданската война в Испания отпреди шейсет години. Бяха поканени музиканти от Вашингтон, което си бе съвсем уместно: първата жертва на избухналите наскоро в Испания размирици бе именно американка — Марта Маккол от Оперативния център. Наистина, какво съвпадение, че дъщерята на Пол Худ бе сред осемте избрани цигуларки.

Вече бяха дошли и другите родители, общо дванайсет души, а Шарън бе изтичала по стълбите, за да потърси тоалетната. Малко преди това младите музиканти се бяха отбили да се видят с тях. Облечена в бяла сатенена рокля, с наниз перли на вратлето, Харли изглеждаше съвсем зряла. Приятелката на Харли — Барбара Матис, която стоеше до нея, също беше спокойна и ведра — същинска бъдеща дива. Худ знаеше, че Шарън е побягнала именно след като е видяла Харли. Жена му не обичаше да плаче пред чужди хора. Харли ходеше на цигулка още от четиригодишна, когато я обличаха в гащеризонче. Худ бе свикнал да я вижда именно във всекидневни дрехи — момичето не се беше обличало официално дори когато бе печелило многобройните си награди. А сега се бе появила от гримьорната като истинска изпълнителка и жена, и Худ и Шарън се бяха трогнали до сълзи. Той попита дъщеря си дали се притеснява. Харли отвърна, че не. Композиторът бил свършил тежката работа. Момичето беше съвсем спокойно, изобщо не се беше уплашило от обстановката.

Худ се позамисли и си рече, че се чувства уязвим не толкова заради начина, по който възприема сградата на ООН — като огромна мишена, а заради този миг, заради тази повратна точка в живота си.

Беше му много самотно в огромното фоайе, стигащо на височина чак до четвъртия етаж. Беше се откъснал от много неща. Децата си растяха, той бе сложил край на блестящата си кариера, беше се отчуждил от жена си, беше се разделил с хората, с които бе работил рамо до рамо цели две и половина години. Уж бе на попрището жизнено в средата, а се чувстваше уязвим, сякаш нямаше никаква власт над живота си.

И той не знаеше къде да търси причината. Всички, които свързваше с Оперативния център: Боб Хърбърт, Майк Роджърс, Даръл Маккаски, компютърният гений Мат Стол, дори покойната Марта Маккол, не бяха семейни. За тях работата беше всичко. Същото важеше и за полковник Брет Огъст, оглавяващ групата за бързо реагиране. Дали Худ беше объркал личния си живот, защото бе работил с тези хора? Или обратното, те го привличаха, понеже искаше да живее като тях?

Ако вярно беше второто, щеше да му бъде доста трудно да позакърпи положението и да спаси брака си. Дали да не поговори с Лиз Гордън, докато все още имаше право да се допитва до психоложката в службата? Всъщност и тя нямаше семейство и работеше по шейсет часа седмично — почти не се свърташе вкъщи.

Худ видя, че Шарън се връща по витата стълба в другия край на фойето. Беше облечена в модно бежово сако и панталон, и изглеждаше страхотно. Мъжът ѝ го беше казал още в хотела, от което стъпката ѝ бе станала по-напета. Шарън му се усмихна и се приближи, а той ѝ отвърна на усмивката. Изведнъж обзелото го чувство за самотност се поразсея.

При тях дойде млада японка. Носеше тъмносин костюм, на горното джобче на сакото бе забодена ламинирана значка, върху която бе написано името ѝ, а върху лицето си беше лепнала лъчезарна гостоприемна усмивка. Беше се появила откъм малкото фойе в източната част на сградата на Общото събрание. За разлика от голямото фойе в северната част, малкото излизаше на площада пред високата сграда на Секретариата. Освен кабинетите на страните членки, в Секретариата се намираха и заседателните зали на Съвета за сигурност, на Икономическия и социалния съвет и на Съвета за попечителство. Родителите на младите цигуларки се насочиха именно натам. Трите величествени зали бяха разположени една до друга и гледаха към река Ййст. Кореспондентският пункт на ООН, където отиваха родителите, се намираше в другия край на фойето, пред залата на Съвета за сигурност.

Младата екскурзоводка се представи като Како Ногами. След като родителите я последваха, тя се впусна да им разказва за сградата.

— Колцина от вас са идвали и преди в ООН? — попита младата жена и тръгна заднишком.

Някои родители вдигнаха ръка. Худ се въздържа. Току-виж Както го попитала какво помни от предишното си посещение! Само това оставаше — той да разказва за Джеймс Лавин и Батман.

— За да освежа спомените ви — продължи японката — и заради новите ни гости, ще ви разкажа накратко за частта от сградата на Обединените нации, която ще посетим.

Екскурзоводката се впусна да обяснява, че Съветът за сигурност е най-влиятелният орган на ООН, чиято основна задача е да отстоява мира и сигурността по света.

— Съветът за сигурност има пет постоянни членки, сред които и САЩ — каза жената, — в него членуват и десет други държави, избирани за срок от две години. Тази вечер вашите деца ще свирят за посланиците на тези страни и за техните сътрудници. Както личи и от името, Икономическият и социалният съвет е форум, където се обсъждат наболелите въпроси на световната икономика, а също социални проблеми — продължи младата японка. — Съветът е призван да отстоява и човешките права и основни свободи. Съветът за попечителство, прекратил дейността си през 1994 година, е помагал на територии в цял свят да получат самоуправление или независимост било като суверенни държави, било в рамките на други страни.

Худ си помисли, че сигурно е много интересно да ръководиш учреждение като това. Да поддържаш мира вътре между делегатите бе не по-малко предизвикателство, отколкото да запазиш мира по света. Шарън сякаш прочете мислите му — хвана го за ръката и я стисна силно. Той отпъди идеята.

Групата мина покрай голям прозорец на партера с изглед към централния площад. Отпред имаше светилище в шинтоистки стил, където се намиреше японската Камбана на мира. Беше излята от монети и късчета метал, дарени от представители на шейсет държави. Веднага след прозореца фойето се вливаше в широк коридор. Точно отпред бяха асансьорите, използвани от делегатите в ООН и от техните сътрудници. Вдясно имаше няколко витринки. Екскурзоводката ги поведе натам. Във витрините имаше вещи, останали след взривяването на атомната бомба над Хирошима: смачкани консервени кутии, овъглени училищни униформи и керемиди, стопени бутилки и мъничка каменна статуйка на света Агнеса. Младата японка описа разрушителната сила и мощ на бомбата.

Подобни музейни експонати не трогнаха нито Худ, нито бащата на Барбара — Хал Матис, чийто баща беше загинал на Окинава. Худ съжали, че тук с тях не са и Боб Хърбърт, и Майк Роджърс. Роджърс щеше да помоли екскурзоводката да им покаже и нещо, останало от Пърл Харбър и от нападението, предприето, когато двете държави не са били във война. Японката беше най-много на двайсет и две-три години и Худ се запита дали тя би разбрала смисъла на въпроса. Хърбърт щеше да вдигне пара още преди да са стигнали до тази витринка. Шефът на разузнаването в Оперативния център бе загубил жена си и бе останал парализиран от кръста надолу през 1983 година, когато терористите бяха обстрелвали американското посолство в Бейрут. Не се беше отчаял, бе продължил да живее, както и преди трагедията, но не беше и простил. Според Худ си беше напълно разбираемо. В едно от изданията на ООН, което той бе прелистил набързо в магазина за сувенири, Пърл Харбър се описваше като „нападението на Хирохито“ — авторите оневиняваха японския народ. Дори Худ, който гледаше да се придържа към политическата целесъобразност, не можеше да приеме подобно пренаписване на историята.

След като разгледа витрините, посветени на Хирошима, групата се качи с ескалаторите във фойето на горния етаж. Вляво се падаха трите зали — залата на Съвета за сигурност се намираше в дъното. Екскурзоводката поведе родителите през фойето, към някогашната ложа за журналисти. Отпред стоеше човек от службата за сигурност към ООН. Чернокожият мъж беше облечен в сивосинкава риза с къс ръкав и панталони с тъмен кант отстрани на крачолите, на главата си носеше тъмносино кепе. Върху значката на джобчето бе написано името му — Дилън. Господин Дилън отключи вратата на ложата и пусна родителите вътре.

В днешно време репортерите работят главно в обзаведения по последна дума на техниката пресцентър, разположен в дългите остъклени кабинни с телевизори от двете страни на заседателната зала на Съвета за сигурност. В тях се влиза от коридора между тази зала и залата на Икономическия и социалния съвет. Но през четирийсетте години именно това просторно помещение без прозорци и с формата на буквата Г е служело за пресцентър на Организацията на обединените нации. В единия край имаше стари писалища, телефони,

няколко допотопни компютъра и факс апарата. В по-широката част на помещението имаше канапета с изкуствена тапицерия, нещо като кът за почивка, щанд за закуски и телевизионни монитори по стените. Обикновено мониторите излъчваха заседанията на Съвета за сигурност или на Икономическия и социалния съвет. Присъстващите можеха да си сложат слушалки и да слушат пренията на който език пожелаят. Тази вечер щяха да изгледат речта на Чатерджи, а после и концерта. Върху двете масички в дъното бяха наредени сандвичи, имаше и кафемашина. Малкият хладилник беше зареден с безалкохолни напитки.

След като благодари на родителите за съдействието, Како им напомни много учтиво, че както вече са били предупредени с писма, а също и от представителя на ООН предната вечер в хотела, от съображения за сигурност те не трябва да напускат помещението, докато приемът не приключи. Съобщи още, че в осем и половина ще се върне заедно с техните деца. Худ се запита защо ли човекът от охраната стои отпред — за да не пуска натрапници вътре или за да не позволява на тях, родителите, да излизат навън.

Отиде заедно с Шарън при масите със закуските.

Един от мъжете посочи пластмасовите чинийки и прибори.

— Ето какво се случва, когато Съединените щати не си плащат вноската! — изграчи той.

Ветеранът от полицията във Вашингтон говореше за милиардния дълг на САЩ към организацията — Сенатът не искаше да ѝ отпусне и цент заради, както пишеше в решенията му, хроничните разхищения, измами и злоупотреби в ООН. Сред най-тежките обвинения бе, че парите, отпускани за умиротворителните сили към ООН, отиват във военните бюджети на страните участнички.

Худ се усмихна учтиво. Не му се мислеше за раздути бюджети, за политика и извиване на ръце. Днес двамата с жена му бяха прекарвали чудесен ден. След напрегнатата първа вечер в Ню Йорк Шарън се бе опитала да се поотпусне. Беше се наслаждавала на приятното залязващо слънчице на острова със Статуята на свободата и си беше наложила да не обръща внимание на тълпите. Беше се радвала заедно с Александър, развълнуван, че е научил всички технически подробности за паметника и че са го оставили да се забавлява с видеоигрите и да си похапва от салатата, която му бяха взели от един ресторант на Седмо

авеню и която надали бе особено полезна за здравето. Худ нямаше да допусне долнопробните прибори за хранене, шикалкавенето на американските политици или това, че ги държат тук като затворници, да му развалят хубавото настроение.

Харли може и да беше дала тласък на тези прекрасни чувства, но нито тя, нито Александър не бяха в състояние да се превърнат в спойка на брака му.

„Сами трябва да се преборим“ — помисли Худ, докато си слагаше в чинията от храната и сядаше на продънените канапета с изкуствена тапицерия, за да чака дебюта на дъщеря си в Ню Йорк. Искаше му се да задържи ведрото чувство точно както държеше ръката на Шарън — силно.

7.

*Ню Йорк, щата Ню Йорк
Събота, 19:27 ч.*

В събота вечер след седем и половина на Таймс Скуеър има големи задръствания — хората се стичат от предградията, за да идат на театър. По пресечките няма къде игла да падне от спрелите лимузини, пред покритите паркинги се вият дълги опашки от автомобили, чакащи да влязат, такситата и автобусите пъплят като костенурки.

Докато бе обмислял този етап от операцията, Георгиев бе предвидил, че ще има задръстване, което ще ги забави. Беше спокоен и самоуверен, когато накрая зави на изток по Четирийсет и втора улица и подкара към Брайънт Парк. Останалите също бяха запазили самообладание. Всъщност, ако бяха хора, които се паникьосват лесно, той нямаше да ги привлече за този удар.

Ако не броим Ренолд Даунър, четирийсет и осем годишният бивш полковник от Българската народна армия беше единственият наемник в групата. Барон се беше включил в акцията, за да помогне на своите съмишленици в родния Уругвай. Сазанка и Вандал имаха да разчистват стари сметки, останали още от Втората световна война. Георгиев бе изправен пред проблем от друго естество. Близо десет години бе работил като внедрен агент на ЦРУ в България. Беше се борил срещу комунистите толкова дълго, че вече не бе в състояние да се приспособи към новото време и да живее без врагове. Не ставаше за нищо друго, освен за армията, а там не плащаха редовно заплатите и от немай-къде Георгиев трябваше да се ограничава в средствата — вече не можеше да се простира и да живее на широка нога както едно време, в сянката на съветската империя, когато американците му плащаха от щедро по-щедро. Мечтаеше си да се захване с нещо ново: да финансира сонди за търсене на нефт и природен газ. След като получи своя дял от парите от днешния удар, вече щеше да му е по джоба да се заеме с това.

Познаваше на пръсти тактиката на ЦРУ, говореше американски английски едва ли не като майчин език и затова другите на драго сърце му преотстъпиха водачеството по време на този етап от операцията. Пък и в Камбоджа, докато бе въртял веригата от публични домове, Георгиев бе доказал, че е роден водач.

Сега караше бавно и предпазливо. Внимаваше да не блъсне някой разсеян минувач. Не превишаваше скоростта. Не подвикваше на таксиметровите шофьори, които му се изпречваха на пътя. Не правеше нищо, заради което от Пътна полиция да го спрат. Каква ирония на съдбата! Канеше се да причини разрушения и да избие хора, да извърши нещо, което светът нямаше да забрави скоро. А сега бе самото възплъщение на спокойния шофьор, който спазва всички пътни знаци. На младини си беше мечтал да стане философ. Може би, след като осъществеше удара, щеше най-сетне да се посвети и на това. Контрастите го привличаха неудържимо.

Предния ден, когато бе минал за всеки случай по същия път, беше забелязал камера, монтирана на светофара в югозападния край на кръстовището между Четирийсет и първа улица и Пето авеню. Беше обърната на север. Имаше още една камера, гледаща на юг — на кръстовището на Четирийсет и втора улица и Трето авеню. Вандали, който седеше на мястото до шофьора, и Георгиев смъкнаха козирките срещу слънце, за да не ги заснемат с камерите. Преди да проникнат в сградата на ООН, щяха да надянат скиорски шапки. От Нюйоркското полицейско управление вероятно щяха да проверят всички камери в района. Само това оставаше — да разберат от записите кой е бил в камионетката. Полицаяте сигурно щяха да издирят и туристи, снимали по случайност камионетката, затова и Георгиев нарочно бе тръгнал към ООН така, че да бъде срещу залязващото слънце. По този начин върху видеолентата нямаше да се запечата нищо, освен блясъка на слънцето върху предното стъкло. Българинът бе неописуемо благодарен на ЦРУ за всички хватки, които бе усвоил от него.

Подминаха Нюйоркската градска библиотека, Централната гара и сградата на „Крайслер“. Излязоха безпрепятствено на Първо авеню. Георгиев прецени добре скоростта, така че преди да спрат на светофара, да навлязат в дясното платно. Щом завиеха наляво, щяха да бъдат откъм същата страна на улицата, както сградата на Обединените нации, която се падаше вдясно. Той погледна на север. От целта ги

деляха някакви си две пресечки. Кажиречи, точно срещу тях се падаше сградата на Секретариата, възправила се зад кръглия двор и шадравана. Комплексът, разпрострял се между четири улици, беше опасан с двуметрова желязна ограда, зад която имаше три будки на охраната. По улицата патрулираха ченгета от Нюйоркското управление на полицията. От другата страна на Първо авеню, на ъгъла с Четирийсет и първа улица имаше команден пункт пак на Нюйоркската полиция.

Георгиев бе узнал всичко това предния ден, когато бе дошъл да разузнае. Бе проучил и снимките, и видеозаписа, които беше направил преди няколко месеца. Познаваше района на пръсти, можеше и със затворени очи да каже къде точно се намират светофарите и пожарникарските кранове.

Изчака вляво да замига сигналът на пешеходци, че минаването е забранено. Това означаваше, че светофарът ще се смени след шест секунди. Георгиев беше пъхнал черната скиорска шапка между коленете си. Извади я и я надяна. Другите в камионетката го последваха. Вече си бяха сложили тънички бели ръкавици, за да не оставят пръстови отпечатъци, но и да държат здраво оръжието.

Светофарът се смени.

Георгиев зави.

8.

*Ню Йорк, щата Ню Йорк
Събота, 19:30 ч.*

Етиен Вандал надяна скиорската шапка. После се обърна, за да вземе оръжието от Сазанка, който заедно с Барон и Даунър беше в задната част на камионетката. Бяха махнали седалките и ги бяха оставили в ъгъла на покрития паркинг в хотела. Бяха боядисали прозорците. Никой не бе и усетил, че готвят нещо. Барон извади от кобурите двата автомата и вдигна картечницата. Щеше да носи и раницата със сълзотворния газ и противогазите. Ако се наложеше да бягат, можеха не само да вземат заложници, но да пуснат и сълзотворния газ.

От бронезилетката Вандал се чувстваше скован, но предпочиташе да му е неудобно, отколкото да е уязвим. Японецът му подаде два автомата и картечница.

Даунър беше коленичил до вратата на камионетката откъм страната на волана. Остави оръжието на пода. Беше праметнал на рамо ракетна установка „Б-77“, швейцарско производство. Бе поръчал американски „Драгон М-47“, но Устинович не бе успял да го набави. Даунър беше огледал противотанковата установка с къс обсег и бе уверил другите от групата, че ще свърши работа. Вандал се надяваше австралиеца да се окаже прав. Ако грешеше, щяха да ги избият като мухи. Барон се бе свил до страничната врата и се беше приготвил да я отвори.

Вандал беше проверил оръжията още в хотела. Сега само седеше и чакаше, докато камионетката набираше скорост. Най-сетне бе настанал мигът, за който се бяха готвили повече от година. Вандал обаче го бе чакал много повече от година. Беше спокоен, обзе го ведрост щом съгледа целта.

Другите, особено Георгиев, също му се виждаха спокойни. Българинът приличаше на огромна ледена машина. Вандал не знаеше почти нищо за него, но и малкото беше достатъчно, та французинът

да си има едно наум. До 1991 година, когато България приема нова конституция, тя е сред най-потисническите държави в съветския блок. Георгиев помагал на ЦРУ да вербува информатори сред високопоставените държавници. Вандал щеше да го разбере, ако той се беше борил от убеждения срещу режима. Но Георгиев беше работил за ЦРУ просто защото американците му плащаха пребогато. Макар и патриотът, и предателят да имаха еднакви цели, между тях съществуваше огромна разлика. Етиен Вандал беше на мнение, че човек, предал родината си, като нищо ще предаде и своите съучастници. Знаеше го от собствен опит. Навремето дядо му — Шарл Вандал, беше сътрудничил на нацистите и бе умрял в затвора. Но той не просто беше предал родината си. Бе участвал в Съпротивата, в отряда на Мюло, който задигал от френските музеи произведения на изкуството и други ценни експонати и ги укривал, за да не ги отмъкнат германците. Шарл Вандал не само предал Мюло и другарите му, но и показал на нацистите мястото, където отрядът укривал ценностите.

Оставаше им само една пресечка. Малцината туристи, които продължаваха да се разхождат въпреки късния час, се извърнаха да погледнат отпрашилата покрай тях камионетка. Тя профуча покрай сградата на библиотеката на ООН в южния край на площада. После Георгиев се стрелна покрай първата будка на охраната със зеленикаво бронирано стъкло и отегчени полицаи. Беше точно зад черната желязна ограда, отделена от улицата с шестметров тротоар. Заради приема имаше подсилена охрана, входната врата беше затворена, но това не притесни петимата в камионетката. Целта отстоеше на някакви си петнайсетина метра северно от тях.

Георгиев подмина и втората будка на охраната. Заобиколи пожарникарския кран зад нея, зави рязко надясно и натисна газта до дупка. Камионетката се понесе по тротоара, бутна един пешеходец и го прегazi с колелото откъм страната на волана. Събори още неколцина души. След миг разкъса еднометровата телена ограда. Стърженето на метала, закачил отстрани камионетката, заглуши писъците на ранените минувачи. Петимата се понесоха през градинката, между храстите и дърветата. Георгиев в последния момент изви волана, за да не се блъсне в огромното дърво в южния край. Ниските клони задраскаха по предното стъкло и покрива. Някои се откършиха, други отскочиха с пукот.

От северния и южния край веднага се спуснаха хора от охраната на ООН, полицаи от Нюйоркското управление и неколцина мъже по бели ризи от Държавния департамент, забелязали камионетката, проникнала с гръм и трясък в двора на сградата. Извадиха оръжието и радиостанциите и се завтекоха към входа от трите будки на охраната покрай Първо авеню, от будката в северната част на двора и от полицейския пост на срещния тротоар.

Само за няколко секунди камионетката прекоси градината и подмина редиците жив плет в дъното. Георгиев натисна рязко спирачките и мъжете отзад се хванаха, за да не паднат. Между парка и кръглия площад имаше циментова преграда, висока около един метър и дебела към педя и половина. Точно зад нея се възправяха пилоните, на които се вееха националните знамена на сто осемдесет и петте държави, членки на ООН.

Георгиев и Вандал се наведоха. Очакваха предното стъкло да стане на сол. Барон плъзна вратата на камионетката и я отвори. Сазанка залегна, готов, ако се наложи, да открие огън. Даунър се надвеси над него и насочи ракетната установка към дебалата стена. Прицели се в основата ѝ, за да е сигурен, че ще я срути. После натисна спусъка.

Чу се оглушителен тътен и близо два метра от преградата се разлетяха във всички посоки. Няколко по-големи парчета бетон изхвърчаха като топовни гюлета над площада, други паднаха в шадравана, трети заподскачаха по алеята. Над стената на широка петнайсетметрова дъга се изви водопад от бели камъчета, които заваляха като градушка. Пет от високите пилони зад стената се скършиха в основата. Паднаха с трясък право напред върху асфалта. Вандал чу как се свличат, макар че ушите му пищяха от взрива.

Още се сипеха парчети бетон, когато Георгиев даде газ и подкара напред. Не биваше да губят и миг. Трябваше да се придвижат. Българинът мина през отвора, зейнал в преградата, и ожули отстрани камионетката в щръкналия назъбен цимент, но въпреки това не спря. Даунър се бе прибрал вътре, а Сазанка пък се прицелваше през отворената врата, готов да убие всеки, решил да стреля по тях. Но никой не го направи. Бяха замислили удара още докато бяха в умиротворителните сили в Камбоджа и се бяха сдобили с екземпляр на инструкциите на ООН. А те бяха пределно ясни: никой да не действа

на своя глава, ако има насреща си цяла група. Длъжен е по възможност да предотврати опасността, но в никакъв случай не бива да предприема нищо, докато не получи подкрепление. Такава си беше философията на Организацията. Тя се проваляше на международната арена, нямаше да се увенчае с успех и тук.

Георгиев се насочи към североизточната част на площада. Предното стъкло бе натрошено, но още се държеше в рамката. За късмет българинът можеше да се оправи и без добра видимост. Камионетката се стрелна по уличката, извеждаща от двора, и заподскача по моравата пред сградата на Общото събрание. Българинът продължи на изток и заобиколи японската Камбана на мира. Вандал пак се наведе точно когато камионетката нахлу през огромните огледални прозорци на малкото фойе, гледащи към двора. Вътре се блъсна в статуята на Ел Абразо дел Пас, стилизирана мъжка фигура, „прегърнала“ мира. Скулптурата се плъосна на пода, а камионетката я размаза с гуми и спря — беше дотук. Не бе необходимо да продължава нататък. Докато охраната и гостите на приема се усетят какво става, петимата в камионетката вече бяха изскочили във фойето. Георгиев покоси пазача пред коридора за служебните асансьори. Младежът се завъртя като пумпал и се свлече — първата жертва, дадена от ООН. Вандал се запита дали и на този тук ще му вдигнат паметник.

Петимата притичаха по коридора и се качиха на бегом в асансьорите. Но охраната ги беше спряла. Не го очакваха, това обаче не ги спря. Качиха се тичешком по стълбището на горния етаж и завиха наляво. Спрените асансьори бяха единствената спънка, на която се бяха натъкнали дотук. Още през 1939 година Германия беше доказала в Полша, а през 1990 година Саддам Хюсеин бе потвърдил в Кувейт, че добре обмисленият светкавичен удар не може да бъде спрян. Минава доста време, докато нападнатият се поокопити и отвърне на удара. Но в този случай и това щеше да е безполезно.

Не бяха минали и деветдесет секунди, откакто петимата бяха свърнали от Първо авеню, а вече бяха наскред сградата на Секретариата. Притичаха покрай високите прозорци с изглед към двора. Шадраванът беше спрян, за да не намалява видимостта към Секретариата. Автомобилите по улиците също не се движеха,

туристите биваха отпращани в пресечките. Навсякъде гъмжеше от полицаи и от хора на службите за сигурност.

„Отцепете сградата, така че проблемът да не се разраства“ — припомни си Вандал инструкциите. Тия хора бяха толкова предвидими, да си умреш от скука!

Към тях се завтекоха неколцина души от охраната — трима мъже и една жена. Бяха с бронезилетки и не отлепаха ухо от радиостанциите. Бяха извадили оръжието си и очевидно се бяха запътили към заседателната зала на Съвета за сигурност, която се падаше вдясно. Вероятно ги бяха пратили да измъкнат делегатите, в случай че именно те са цел на нападението.

Но младежите така и не стигнаха до залата. Спряха като заковани, съгледали нападателите. После, като всеки полицаи или войник, който никога не е влизал в истински бой, започнаха да се държат, сякаш са на учение. Направиха единственото, което знаеха. От наръчника за охраната на Обединените нации Вандал бе научил, че младежите ще се опитат да се пръснат, за да не са толкова уязвими, да се прикрият, ако е възможно, и да се помъчат да обезвредят противника.

Георгиев и Сазанка не им дадоха тази възможност. Откриха огън с картечниците, които държаха на равнището на хълбоците, и в миг покосиха на място хората от охраната. Пистолетите и радиостанциите тупнаха с трясък на пода. Докато ранените стенеха, Георгиев и японецът им теглиха по още един куршум, този път в главата. Спряха на няколко крачки от трупове. Българинът прибра две от радиостанциите, нападали по пода.

— Да вървим! — подкани Вандал и забърза по коридора.

Барон и Даунър го последваха. Петимата продължиха нататък. Единственото, което ги делеше от заседателната зала на Съвета за сигурност, бяха четирите трупа и хлъзгавият от кръвта под.

9.

Ню Йорк, щата Ню Йорк
Събота, 19:34 ч.

Всички родители в пресцентъра чуха и усетиха трясъка долу. Помещението нямаше прозорци и те не успяха да видят какво точно е станало.

Първата мисъл на Пол Худ бе, че долу се е взривило нещо. Същото решиха и други родители, завтекли се да се уверят, че децата им не са пострадали. Но точно тогава в кореспондентския пункт влезе господин Дилън, който помоли всички да не излизат и да запазят спокойствие.

— Току-що се връщам от Съвета за сигурност — допълни мъжът от охраната. — Децата са добре. Повечето делегати също са там и очакват генералния секретар. Охраната всеки момент ще евакуира децата и делегатите, а после и вас. Ако запазите спокойствие, всичко ще бъде наред.

— А знаете ли какво е станало? — попита един от родителите.

— Не съм сигурен — отвърна Дилън. — Доколкото разбрах, някаква камионетка минала през преградата и навлязла в двора. Поне това видях през прозореца. Но все още никой не знае със сигурност...

Не се доизказа, прекъснат от пукотевицата долу. Явно се стреляше. Дилън включи радиостанцията.

— Тук „Свобода-седем“, търся централата — каза той.

Чуха се писъци и шум. После някой съобщи от другия край на линията:

— Има нападение, „Свобода-седем“. Не сме установили кой е проникнал в сградата. Идете при „Еверест-шест“, код червен. Повторете!

— „Еверест-шест“, код червен — изрече Дилън. — Тръгвам незабавно. — Той изключи радиостанцията и се запъти към вратата. — Връщам се пред залата на Съвета за сигурност, за да изчакам другите от охраната. Много ви моля, всички останете тук.

— А кога ще дойде подкреплението? — подвикна един от бащите.

— След няколко минути — отвърна Дилън.

После излезе. Вратата щракна след него. Спусна се тишина, нарушавана само от виковете някъде в сградата.

Най-неочаквано един от бащите се втурна към изхода.

— Отивам да прибера дъщеря си — каза той.

Въпреки че мъжът беше по-едър, Худ му препречи вратата.

— Недейте.

— Защо? — подвикна настойчиво другият.

— Защото само ще пречите на хората от охраната, на лекарите и пожарникарите — поясни Худ. — Сам чухте, в сградата са проникнали нападатели.

— Точно заради това трябва да изведем децата — намеси се и друг баща.

— Не бива да се месите — възрази Худ. — Тук сме на международна територия. Тук американските закони не важат. Охраната вероятно ще стреля по всеки непознат.

— А вие откъде знаете?

— След като напуснах Лос Анджелис, съм работил в държавно разузнавателно управление — поясни Худ. — Виждам как хората гинат само защото са се озовали в неподходящ момент на неподходящо място.

Съпругата на мъжа дойде при тях и го хвана за ръката.

— Много те моля, Чарли. Господин Худ е прав. Остави властите да се оправят.

— Но дъщеря ни е там — не мирясваше Чарли.

— Моята също е там — напомни му Худ. — И няма да ѝ помогна с нищо, ако се оставя да ме убият.

Чак сега си бе спомнил, че Харли наистина е там и е изложена на голяма опасност. Погледна Шарън, която стоеше вдясно, в ъгъла. Отиде при нея и я прегърна.

— Пол — прошепна тя. — Мисля... че трябва да сме заедно с Харли.

— Скоро и това ще стане — успокои я мъжът ѝ.

Отвън в коридора се чуха стъпки, последвани от автоматична стрелба. Отекнаха писъци, виковете, още стъпки. После стана тихо.

— Кой стреля — охраната или нападателите? — попита Чарли някак напосоки.

Худ не знаеше. Остави Шарън и отиде при вратата. Приклезна, да не би да стрелят и по вратата, и махна на останалите да стоят понадалеч. Сетне се изправи и завъртя лекичко сребърната ръкохватка. Открехна вратата.

В коридора, между пресцентъра и залата на Съвета за сигурност, имаше четири трупа — все на хора от охраната на ООН. Който ги бе застрелял, се бе омел, оставяйки след себе си кървава диря. А тя водеше към залата на Съвета за сигурност.

Най-неочаквано Худ бе обзет от странно чувство. Спомни си Томас Дейвис, пожарникар, с когото в Лос Анджелис бе играл софтбоул. Един следобед му звъннаха по телефона и му съобщили, че гори собственият му дом. Той знаел какво трябва да направи, знаел какво става, а не можел да се помръдне.

Худ затвори вратата и се върна при писалищата.

— Какво става? — попита Чарли.

Пол не отговори. И той като Дейвис не можеше да се помръдне.

— Какво става, по дяволите! — изкрещя Чарли.

— Четирима души от охраната са мъртви и който ги е застрелял, е влязъл в залата на Съвета за сигурност.

— Детенцето ми! — проплака една от майките.

— Сигурен съм, че поне засега няма да пострадат — увери я Худ.

— Да де! Както бяхте сигурен, че и косъм нямало да падне от главите им, ако си стоим тук — развика се Чарли.

Гневът на мъжа извади Худ от вцепенението.

— Ако бяхте излезли оттук, вече щяхте да сте труп — натърти той. — Господин Дилън нямаше да ви пусне в залата и щяха да ви убият заедно с охраната.

Пое си дъх, за да се поуспокои. Извади от джоба на самото клетъчния телефон. Започна да набира номера.

— На кого се обаждаш? — попита Шарън.

Той я погледна и я помилва по бузата.

— На човек, който пет пари не дава, че това е международна територия — отвърна Худ. — И ще ни помогне.

10.

Бетезда, щата Мериленд

Събота, 19:46 ч.

Майк Роджърс се намираше в състояние, което наричаше „състоянието Гари Купър“. Не в истинския, а в своя кино живот, макар че в момента двете се покриваха напълно.

Бившият заместник-директор на Оперативния център, който сега бе временно изпълняващ длъжността директор, не помнеше да е бил някога през живота си объркан или несигурен. В колежа четири пъти му бяха чупили носа по време на баскетболни мачове — не за друго, а защото той бе видял коша оголен и се бе хвърлил в нападение, без да се интересува дали „Смерчовете“, „Железарите“, „Трепачите“ и не знам още кои си ще му се изпречат на пътя. Беше изкарал два мандата във Виетнам, по време на войната в Персийския залив бе командвал механизирана бригада — бяха му възлагали задачи и той ги бе изпълнявал до последната. Първия път, когато бе заминал заедно с отряда за бързо реагиране в Северна Корея, беше обезвредил фанатизиран офицер, наумил си да изравни със земята Япония. След като се бе прибрал от Виетнам, дори беше намерил време да защити докторат по история на света. Докато сега...

Беше потиснат не само защото Пол Худ бе подал оставка, макар че и заради това. Каква ирония на съдбата! Преди две и половина години не можеше и да си представи как ще докладва на този тип — на някакъв си цивилен, мотал се по увеселения за набиране на средства и по приеми с кинозвезди, докато Роджърс е изтласквал Ирак от Кувейт. Но Худ се оказа мъж на място — освен че разбираше от политика, умееше и да ръководи. Щеше да липсва на Роджърс.

Сега Майк бе облечен в широк сив анцуг и бе се излегал направо с маратонките върху коженото канапе. Размърда се предпазливо. Точно преди половин месец бе заловен от терористи в долината Бекаа в Ливан. Изгарянията втора и трета степен, които бе

получил по време на мъченията, още не бяха зараснали напълно. Както и вътрешните рани.

Роджърс премести поглед. Взря се с тъжни светлокафяви очи в телевизионния приемник. Гледаше „Веракрус“, един от последните филми на Купър, където той изпълняваше ролята на бивш офицер от Гражданската война, прехвърлил се като наемник южно от границата и прегърнал каузата на тамошните революционери. Сила, достойнство, чест — ето какво олицетворяваше Купър.

„Такъв доскоро бях и аз“ — помисли си тъжно Роджърс.

В Ливан бе загубил не само част от кожата си и своята свобода. Бяха го натикали в някаква пещера и го бяха горили с факла. Бяха потъпкали самоуважението му. Но не защото Роджърс се бе уплашил да не умре. Смяташе, че викингите са били прави в убеждението си, че човек започва да умира още от мига на своето раждане и че смъртта по време на битка е най-достойният начин да достигнеш неизбежния край. Но за малко в Ливан да му отнемат и това. Точно както високата температура, и непоносимата болка размътва съзнанието. Спокойният, уравновесен мъчител се превръща едва ли не в глас на разума и подсказва на разсъдъка какво да прави. Роджърс за малко да каже на терористите всички тайни на местния клон на Оперативния център, който те бяха превзели.

Затова и сега имаше нужда от Гари Купър. Не за да изцери душата му — според Роджърс това си беше невъзможно. Беше се прекършил и нямаше да забрави никога този миг, това, че и той е човек от плът и кръв. Спомни си първия път, когато по време на баскетболна среща си бе изкълчил глезена — не му беше минало за една нощ. Усещането, че е непобедим, го беше напуснало завинаги.

Виж, много по-страшен бе сломеният дух.

Сега имаше нужда да си повиши самочувствието, което похитителите му бяха отнели. Да се стегне, за да управлява Оперативния център, докато президентът реши кого да назначи за титуляр на мястото на Пол Худ. След това Роджърс щеше да решава какво да прави в бъдеще.

Погледна отново телевизионния екран. Филмите открай време бяха неговото убежище и тих пристан, нещо, от което той черпеше сили. Преди години баща му, който съвсем се бе пропилил, все му посягаше да го бие — в такива случаи малкият Майк Роджърс се

мяташе на колелото, отиваше в местното кино, плащаше си двайсет и петте цента и се захласваше по филм за Дивия запад или за войната, или по исторически епос. С годините формираше възгледите, живота и професионалния си път, подражавайки на героите на Джон Уейн, Чарлтън Хестън или Бърт Ланкастър.

Не помнеше те и един-едничък път да са се прекършвали само защото са ги подложили на изтезания. Чувстваше се много самотен.

Гари Купър тъкмо бе спасил млада мексиканка, тормозена от някакви изроди войници, когато безжичният телефон иззвъня. Роджърс вдигна слушалката.

— Ало!

— Майк! Слава богу, че си вкъщи...

— Пол!

— Да, аз съм. Слушай — рече Худ, — намирам се в кореспондентския пункт на Обединените нации, точно срещу заседателната зала на Съвета за сигурност. Отвън в коридора току-що застреляха четирима души от охраната.

Роджърс седна.

— Кой ги е застрелял?

— И аз не знам — отвърна Худ. — Но доколкото схващам, същите хора са проникнали вътре в заседателната зала.

— Харли къде е? — попита Роджърс.

— В залата. Заедно с почти всички делегати в Съвета за сигурност и с целия струнен оркестър.

Роджърс грабна дистанционното устройство, изключи видеото и включи канала на Си Ен Ен. Репортерите предаваха на живо от Организацията на обединените нации. Но както личеше, не бяха съвсем наясно какво точно става вътре.

— Знаеш, Майк, какви са правилата за сигурност тук — допълни Худ. — Ако някой бъде взет за заложник, минават часове, докато ООН уточни кои точно са похитителите и повдигне въпроса хората да бъдат пуснати на свобода.

— Разбрах те — рече Роджърс. — Ще звънна на Боб, за да му съобщя. Ти на клетъчния телефон ли ще бъдеш?

— Да.

— Дръж ме в течение, ако е възможно — помоли Роджърс.

— Дадено — каза Худ. — Майк...

— Ще имаме грижата, Пол — увери го Роджърс. — Знаеш след всяко нападение има период, през който страстите се охлаждат. Похитителите съобщават исканията си, опитват се да се пазарят. Няма да пилеем време. Вие с Шарън само не се безпокойте.

Худ му благодари и затвори. Роджърс увеличи звука на телевизора и заслушан в репортажите, се изправи бавно. Водещият на новините все още не знаел кой е бил в камионетката и защо е нападнал ООН. Петимата, проникнали в заседателната зала на Съвета за сигурност, още не били направили официално изявление и не се били опитали да установят връзка.

Роджърс изключи телевизора. Тръгна към спалнята, за да се преоблече, и пътем набра номера на мобилния телефон на Боб Хърбърт. Шефът на разузнаването към Оперативния център бе на вечеря със заместник-министърката на външните работи Андрея Фортелни. Откакто жена му беше загинала в Бейрут, Хърбърт не ходеше много-много по светски сбирки, но със същата стръв събираше разузнавателна информация, независимо какъв беше източникът, дали високопоставени представители на чужди държави или американски управленци. Както в японския филм „Рашомон“ — единственото японско нещо, освен суши и „Седемте самураи“, което Роджърс харесваше — в държавните дела рядко имаше и грамче истина. Всичко беше въпрос на гледна точка. А Хърбърт беше професионалист и държеше да е наясно с възможно най-много гледни точки.

Освен другото беше много предан на приятелите и колегите си. Когато Роджърс му звънна, за да му съобщи за случилото се, Хърбърт обеща до половин час да бъде в Оперативния център. Роджърс го помоли да повика и Мат Стол. Вероятно щеше да се наложи да проникнат в компютрите на ООН, а Мат нямаше равен като хакер. Роджърс добави, че междувременно ще вдигне под тревога отряда за бързо реагиране. Заедно с целия Оперативен център, и двайсет и един членната елитна част към него се помещаваше в Академията на ФБР в Куонтико. Ако се наложеше, за по-малко от час щяха да бъдат в сградата на Обединените нации в Ню Йорк.

Роджърс се надяваше да не се стига чак дотам. За беда терористи, започнали акцията си с убийства, вече нямаха какво да губят и нямаше да се колебаят да застрелят още хора. Пък и през

последния половин век се бе разбрало, че тероризмът пет пари не дава за помирителната дипломация на ООН.

„Надеждата — помисли си той горчиво. — Как ли го беше казал един драматург? Или може би беше учен? Надеждата — това е чувството, че чувството, което изпитваш, е непостоянно.“

Преоблече се, излезе в сгъстяващия се здрач и се качи на колата. Вече бе забравил за личните си проблеми. Отпраща по магистралата към Оперативния център.

За да помогне едно момиченце да бъде спасено от някакви изпаднали типове.

11.

*Военновъздушна база „Андрюс“, щата Мериленд
Събота, 20:37 ч.*

Преди четирийсет години, в разгара на Студената война, невзрачната двуетажна сграда в североизточния край на военновъздушната база „Андрюс“ бе служила за нещо като чакалня на елитните екипажи, известни като Гарваните. В случай на ядрено нападение тъкмо Гарваните трябваше да евакуират високопоставените държавници и военни от Вашингтон, окръг Колумбия, в подземията, прокопани в Синия хребет.

Но днес боядисаната в светлобежово сграда не беше просто паметник на една отминала епоха. На мястото на окопите, където навремето са се провеждали ученията, имаше парк, и не всички от седемдесет и осемте работещи тук бяха в униформа.

В Националния център по преодоляване на кризите бяха привлечени най-добрите тактици, военачалници, дипломати, разузнавачи анализатори, специалисти по околната среда, юристи и прессекретари.

След двегодишен ремонт, ръководен от директора на разузнаването Боб Хърбърт, някогашната чакалня се бе преобразила в оборудван по последна дума на техниката Оперативен център, който да подпомага Белия дом. Националната разузнавателна служба, Централното разузнавателно управление, Службата за национална сигурност, Държавния департамент, Министерството на отбраната, Военното разузнаване, Федералното бюро за разследване, Интерпол и редица други чужди разузнавателни служби в преодоляването на вътрешни и външни кризи. След като обаче бе овладял със собствени сили кризите в Северна Корея и Русия, Оперативният център беше доказал, че единствен той е подготвен да разработва и да провежда операции в цял свят.

И всичко това бе станало под ръководството на Пол Худ.

Генерал Майк Роджърс спря джипа пред бариерата. От будката излезе охраната — младичък сержант от военновъздушните сили. Роджърс не беше в униформа, но въпреки това младежът му изкозирува и вдигна желязната преграда. Роджърс продължи нататък с джипа.

Макар че парада тук командваше Пол Худ, Роджърс бе участвал пряко във взимането на всички решения и в провеждането на повечето военни операции. И сега изгаряше от нетърпение да намери изход от положението, особено ако си издействаше да работи самостоятелно, без да се вдига излишен шум.

Паркира джипа и притича, доколкото му позволяваха стегнатите превръзки, до входа на Оперативния център. Поздрави въоръжените мъже от охраната, седнали зад бронираното стъкло, и забърза през управлението на Центъра, разположено на първия етаж. Истинската дейност на Оперативния център беше съсредоточена в подземие, където и пиле не можеше да прехвъркне.

Викаха му „кошарата“. Роджърс забърза към административното крило покрай тесните като килийки кабинети, подредени в полукръг в северната част на подземие. Не влезе дори в своя кабинет — отиде право в заседателната зала, която юрисконсултът на Оперативния център Лоуел Кофи Трети наричаше на шега Резервоара.

Стените, подът и таванът на Резервоара бяха облицовани с напръскани в черно и сиво звуконепроницаеми плочи, под които имаше няколко пласта корк, трийсет сантиметра бетон и отново звуконепроницаеми плоскости. И в шестте бетонни стени на помещението имаше по две електрически мрежи, излъчващи променливи звукови вълни. Никакъв звук не можеше да проникне или да напусне помещението. Ако искаше да му се обадят по клетъчния телефон, Роджърс трябваше да смени програмата, така че обажданията да постъпват горе в кабинета и оттам да бъдат прехвърляни тук в подземие.

Боб Хърбърт вече беше дошъл, тук бяха и Кофи, Ан Фарис, Лиз Гордън и Мат Стол. Всички бяха в почивка, но се бяха явили, та нощният екип да не се отклонява от обичайната си работа. Бяха много угрижени.

— Благодаря ви, че дойдохте — рече Роджърс, след като нахълта с гръм и трясък.

Затвори вратата и седна на челното място край елипсовидната махагонова маса. В двата ѝ края имаше свързани в мрежа компютри, пред всеки от дванайсетте стола се мъдреха телефонни апарати.

— Доколкото разбрах, Майк, си говорил с Пол — подхвана Ан.

— Да.

— Как е той? — попита жената.

— И Пол, и Шарън са много притеснени — отсече Роджърс.

Генералът гледаше разговорите му с Ан, която беше натоварена с връзките със средствата за масово осведомяване, да са възможно най-кратки и да не среща очите ѝ. Пет пари не даваше за печата, недолюбваше репортерите. Така де, защо да се церемони с тях: или им казваш истината, или си мълчиш. Но Роджърс имаше зъб на Ан най-вече заради отношението ѝ към Пол Худ. Худ все пак беше женен, не беше никак морално Ан да се навърта около него. Пък и това пречеше на работата. В службата сексуалното привличане беше неизбежно, ала Фарис хич и не криеше, че е хлътнала по шефа си.

Дори и да забелязваше отношението на Роджърс, тя не се издаваше с нищо.

— Казах му, че ще му съобщим, ако има нещо ново — допълни Роджърс. — Не искам обаче да го търсим, освен ако не е наложително. Ако не го евакуират, Пол вероятно ще се опита да поразузнае. Само това оставаше — телефонът му да иззвъни точно когато е долепил ухо до вратата.

— Пък и линията не е от най-безопасните — вметна Стол.

Роджърс кимна. Погледна Хърбърт.

— По пътя звъннах на полковник Огъст. Вдигнал е под тревога отряда за бързо реагиране, вече проверяват в компютрите цялата информация за сградата на ООН.

— Навремето ЦРУ е порботило добре, съставило е карти на всички помещения — отбеляза Хърбърт. — Сигурен съм, че има предостатъчно данни.

Юрисконсултът Лоуел Кофи Трети, облечен много елегантно, седеше отляво на Роджърс.

— Не е нужно да ти напомням, Майк, че Съединените щати нямат право да действат на територията на Обединените нации — натърти той. — Вътре не могат да влязат дори от Нюйоркското управление на полицията, освен ако не ги повикат.

— Знам — отсече генералът.

— Притесняваш ли се? — попита Лиз Гордън.

Роджърс погледна възпълната психоложка на Центъра, седнала до Кофи.

— Само за Харли Худ и другите деца в залата на Съвета за сигурност — отвърна той.

Лиз понечи да каже нещо, но размисли. Не ѝ се налагаше. Роджърс сам виждаше неодобрението, изписало се върху лицето ѝ. Когато се беше върнал от Близкия изток, психоложката го бе предупредила да не насочва гнева и отчаянието си в погрешна посока. Според него в момента той правеше всичко друго, но не и това. Нападателяте, които и да бяха те, наистина го бяха разгневили.

Роджърс се обърна към Хърбърт, разположил се от дясната му страна.

— Имаме ли някакви разузнавателни данни кой е извършил нападението?

Хърбърт се понаведе напред в инвалидната количка.

— Не — отвърна плешивеещият шеф на разузнаването. — Престъпниците са проникнали с камионетка. Разбрахме от видеозаписа регистрационния номер и проверихме автомобила във фирмата за коли под наем. Човекът, който е взел камионетката, някой си Илия Гафт, е представил подправени документи.

— Длъжен е да покаже и шофьорската си книжка — вметна Роджърс.

Хърбърт кимна.

— Обадохме се в Пътна полиция. Такава книжка не е издавана. Но всъщност не е кой знае каква философия да се сдобиеш и с подправена шофьорска книжка.

Роджърс също кимна.

— За приема охраната е била подсилена — продължи Хърбърт. — Сравних данните с миналата година, когато пак е имало такъв прием. Лошото е, че всички от службите за сигурност са пратени или на трите пропускателни пункта, или на площада северно от сградата на Обединените нации. Престъпниците явно са обстрелвали преградата с ракетна установка, после са прекосили двора и са нахлули в проклетата сграда. Теглили са куршума на всеки, изпречил им се на пътя, и са проникнали в заседателната зала на Съвета за сигурност.

— Не са ли се свързали, за да съобщят исканията си? — поинтересува се Роджърс.

— Засега мълчат — отвърна шефът на разузнаването. — Звъннах на Даръл в Испания. Той пък се обади на някакъв свой приятел в клона на Интерпол в Мадрид, който имал познати в охраната на ООН. Начаса се свързаха с мен. Ще ни съобщят веднага щом научат кой е бил в камионетката и какво оръжие е използвано.

— Ами самото ООН? Има ли някакво официално съобщение за случилото се? — обърна се Роджърс към Ан.

— Не — отвърна тя. — Засега говорителите на Организацията мълчат.

— Никакви изявления за печата?

Ан поклати глава.

— В Информационната служба към Организацията са си доста мудни.

— Не само там, във всички служби на ООН — вметна отвратен Хърбърт. — Човекът, с когото приятелят на Даръл от Интерпол се е свързал, е личен сътрудник на полковник Рик Мот, шеф на службата за сигурност към ООН. Та този сътрудник съобщил, че още не били събрали дори гилзите пред залата на Съвета за сигурност, камо ли да проверят за пръстови отпечатъци или произход на оръжието. И това цели трийсет и пет минути след началото на цялата тази дандания. Тепърва се канели да изгледат записите от охранителните видеокамери, а после щели да се съветват с генералния секретар.

— Дай им да се съветват, за друго не ги бива — подметна ядно Роджърс. — А други записи има ли? — попита той Ан. — Журналистите сигурно са се добрали до всички туристи по улиците, за да се докопат до запис на нападението.

— Прав си — отвърна Ан. — Ще накарам Мери да звънне тук-там, макар че вече е късно и се съмнявам да е имало много туристи.

Ан вдигна телефона и нареди на сътрудничката си да провери с какво разполагат в телевизионните канали.

— Сигурен съм — намеси се и Кофи, — че по доста улици в Ню Йорк има полицейски камери. Ще звънна на окръжния прокурор, за да проверя дали те не са се добрали до нещо.

Той бръкна във вътрешния джоб на синьото си сако и извади мъничко дигитално тефтерче.

Роджърс се беше вторачил в масата. И Ан, и Кофи заговориха по телефона. Но засега нямаше особен напредък. Трябваше да предприемат още нещо.

— Мат — рече внезапно Роджърс, — нападателите явно са имали достъп до компютрите на Пътна полиция, щом са успели да вкарат в тях подправената шофьорска книжка.

— Фасулско е — отвърна Стол.

— А има ли начин да проследим кой е проникнал в компютрите? — поинтересува се генералът.

— Не — рече едрият компютърджия. — Можеш да го засечеш само ако очакваш да се опита да проникне в мрежата. Издебваш го и проследяваш сигнала. Но и в този случай един добър хакер може да мине през мрежите в други градове. Дори да се прехвърли през един-два сателита — върви, че го гони. Пък и доколкото разбирам, на тия приятелчета им е помагал вътрешен човек.

— Така си е — съгласи се Хърбърт.

Роджърс продължи да гледа вторачено масата. Трябваше да се залови за някаква нишка, за нещо, колкото и дребно да е то. И то час по-скоро.

— От пет години организират такива приеми — поясни Хърбърт. — Няма да се учудя, ако миналата година някой се е промъкнал на тържеството, за да огледа хубаво всичко. Не е зле да хвърлим едно око на списъка на поканените и да проверим дали...

Точно тогава телефонът на Роджърс извънтя. Той сграбчи слушалката и се свъси — бинтовете, с които бе привързан отдясно, му стягаха.

— Тук Роджърс.

— Аз съм, Пол — каза човекът в другия край на линията.

Генералът махна на останалите да замълчат и натисна копчето, така че да чуват всички.

— Тук сме — рече той в слушалката. — В Резервоара.

— Научихте ли нещо?

— Нищо — отвърна Роджърс. — Никакви изявления, никакви искания. Ти как се оправяш?

— Преди минута ни се обадиха по телефона — отвърна Худ. — Пращали група, която да ни евакуира. Но докато дойдат, смятам да поразузная и да се опитам да разбера какво точно става.

На Роджърс не му хареса, че Пол ще тръгне да се разхожда из сградата. След като пристигнеха, службите за сигурност можеха да го помислят за някой от терористите. Пол обаче го знаеше. Знаеше и че ако отрядът за бързо реагиране предприеме нещо, за да помогне да изведат Харли и другите деца, ще му трябват поне някакви данни, по които да се ориентира.

— Намирам се при вратата — продължи той. — Чувам стъпки отвън. Някой отваря...

Настана дълго мълчание. Роджърс изгледа един по един насъбралите се в помещението. Всички бяха мрачни и бяха забили очи в масата, Ан дори беше поруменяла. А би трябвало да знае, че колегите ѝ виждат как посреща случилото се. Роджърс съжали, че не е при Худ, в епицентъра на събитията. Ама че работа, всичко да се преобърне с краката нагоре! Пълководецът да е на бойното поле, а редникът да дреме край бюрото!

— Задръж така — пошушна Худ. — Става нещо.

Пак настъпи мълчание, този път по-кратко.

— Майк, някой излиза от залата на Съвета за сигурност — рече Худ. — Божичко! — простена той миг по-късно. — Божичко!

12.

*Ню Йорк, щата Ню Йорк
Събота, 21:01 ч.*

Ренолд Даунър стоеше край една от двете двойни дъбови врати в залата на Съвета за сигурност, които водеха към коридора. Намираха се в северния ъгъл на дългата задна стена. Отвън, точно при вратата, перпендикулярно на стената на залата, започваше втора стена. Австралиеца̀т беше открехнал само едното крило на вратата. Още беше със скиорската шапка на главата.

Пред него стоеше строен възрастен мъж в черен костюм — представителят на Швеция Лейф Йохансон, който държеше един-единствен стандартен лист хартия. Даунър го беше сграбчил за русата коса и го дърпаше лекичко назад. Беше допрял автомата до тила на мъжа, когото беше обърнал така, че да гледа в посока, противоположна на ъгъла, образуван от двете стени.

Пред тях бяха застанали десетина души от охраната на Обединените нации. Мъжете и жените бяха с бронезилетки и с шлемове с дебели стъкла за очите. Бяха извадили оръжието си. Някои трепереха едва забележимо. То оставаше да не треперят! Трупове́те на мъртвите им колеги вече бяха изнесени, ала кръвта им още се аленееше по пода.

— Говори! — изсъска Даунър в ухото на заложника.

Мъжът погледна към листа хартия. Зачете, разтреперан като листо:

— Беше ми заповядано да ви съобщя следното — изпелтечи едва чуто той с шведски акцент.

— По-високо! — заповяда Даунър.

— Разполагате с деветдесет минути, за да преведете двеста и петдесет милиона долара в сметка VEB-9167681-EPB в Цюрихската банка. Името, на което се води сметката, е фалшиво, и всеки опит да проникнете в нея ще доведе до още убити. Освен това трябва да докарате в двора вертолет за десет души, който да е в изправност и да е

зареден с гориво. Ще вземем със себе си пътници, за да сме сигурни, че ще ни съдействате и занаят. Съобщете по редовната честота на ООН, когато сте готови. Не се опитвайте да установявате друга връзка. Ако не изпълните исканията, на всеки час ще убиваме по един заложник, започвайки... започвайки от мен. — Мъжът замълча, та листът в ръката му да не трепери толкова, сетне се поуспокои и продължи: — Ако се опитате да освободите заложниците, ще пуснем отровен газ, който ще изстреби до крак хората в помещението.

Даунър дръпна бързо мъжа към отворената врата. Каза му да пусне листа, та властите да видят банковата сметка, сетне и двамата хлътнаха вътре в залата и австралиеца заповяда на заложника да затвори вратата. След това му пусна косата. Шведът едвам се държеше на нозе.

— Трябваше... трябваше да се опитам да избягам — изломоти той.

Погледна вратата. Очевидно преценяваше дали има някакъв шанс да се измъкне.

— Ръцете на тила, По-чевръсто! — изръмжа Даунър.

Шведът го погледна.

— Защо? И да се подчиня, след един час пак ще ме застреляте!

— Няма, ако дадат парите — успокои го австралиеца.

— Не могат да ви ги дадат — извика другият. — Откъде ще вземат четвърт милиард долара!

Даунър вдигна оръжието.

— Какъв срам ще бъде, ако все пак ги намерят, а аз вече съм те пречукал! — подметна той.

Волю-неволю шведът вдигна ръце и ги сложи на тила си — не му беше до предизвикателства. Заслиза по стълбата покрай южната страна на балкона.

Даунър тръгна няколко крачки зад него. Отляво имаше тапицирани със зелен плюш седалки, наредени на две дъги от по пет реда всяка. Навремето, когато мерките за сигурност не са били толкова строги, тук са седели външните лица, дошли да погледат заседанията на Съвета за сигурност. Долният ред седалки бе разделен от основната зала с дъсчена преграда, висока някъде до кръста. Пред нея имаше един-единствен ред седалки, запазени за представителите на държави, които не членуват в Съвета за сигурност. Под сектора за зрителите се

намираше основната зала, над която се възправяше дълга маса с формата на заоблена подкова. Вътре в масата имаше друга, по-малка правоъгълна маса, обърната на изток и запад. По време на заседания делегатите седяха на голямата маса, а преводачите — на масата в средата. Тази вечер децата бяха насядали в дъното на кръглата маса, а гостите на делегатите — в предния ѝ край, както и на правоъгълната маса в средата. Самите делегати се бяха разположили в пространството вътре в кръглата маса. Когато шведът се върна при колегите си, неговата спътница, неописуемо красива млада жена, го погледна. Той ѝ кимна, че всичко е наред.

Зад масата, в двата края на заседателната зала имаше два високи от пода до тавана прозореца с изглед към река Ийст. Стъклото беше армирано, зелените пердета бяха дръпнати. Между прозорците бе окачена голяма картина с феникс, извисил се над пепелта — олицетворение на света, възкръснал от разрухата на Втората световна война. Високо горе бяха остъклените кабинки за репортерите, заменили кореспондентския пункт.

Барон и Вандал стояха в двата ъгъла на залата, при прозорците. Сазанка пък бе застанал на пост при вратата в северния край, а Георгиев сновеше напред-назад и държеше под око другите пет врати долу. В момента беше поспрял в широкия край на масата с форма на подкова. Подобно на Даунър, всички нападатели бяха със скиорските шапки.

Щом шведът седна, Даунър отиде при Георгиев.

— Кой е отвън? — попита българинът.

— Десетина души от общата охрана на ООН. Нямахте специални части. Мотаят се дори когато под краката им гори.

— Случилото се тази вечер ще им е за обица — подметна Георгиев, после се обърна към шведа. — Онзи прочете ли точно каквото съм написал?

Даунър кимна. Българинът си погледна часовника.

— В такъв случай разполагат с осемдесет и четири минути, после започваме да изкарваме трупове.

— Наистина ли смяташ, че ще изпълнят исканията? — прошепна австралиеца.

— Отпърво ще се опъват — отвърна Георгиев. — Казах ви го още в самото начало. — Той погледна масите и продължи делово: —

Но накрая ще склонят, няма къде да ходят, когато труповете почнат да се трупат и обръчът около децата се стесни.

13.

Ню Йорк, щата Ню Йорк

Събота, 21:33 ч.

Пол Худ отстъпи бързо, сякаш танцуваше.

Докато слушаше исканията на терористите, бе затаил дъх, за да не пропусне и дума, нещо, за което да се хване като удавник за сламка. Исканията бяха съвсем конкретни и бяха разположени във времето така, че да могат да бъдат изпълнени. После у него надделя бащата и му причерня — той бе научил невероятната цена, срещу която дъщеря му щеше да бъде свободна.

А цената бе невероятна не заради размера на исканата сума. От годините, когато бе работил като banker, Худ знаеше, че банките и местните клонове на Федералния резерв в Ню Йорк и Бостън винаги държат в наличност най-малко един милиард долара. Дори сроковете бяха изпълними, стига ООН и американската държава да се поразмърдат. Но те нямаше да го сторят. За да получат съдействието на банките и на Федералния резерв, американските власти трябваше да дадат гаранции за заема, нещо, което можеха да направят само ако генералният секретар на ООН склонеше да покрие заема от бюджета на организацията. А Мала Чатерджи надали щеше да се реши на подобна стъпка от страх да не си навлече гнева на страните членки на ООН, които и бездруго роптаеха, че американците имали прекалено голямо влияние върху дейността на организацията. Дори и Съединените щати да решаха да внесат известна сума, с която да покрият част от задълженията си към Обединените нации, Конгресът трябваше да одобри този разход. Никак не беше лесно да се свика извънредно заседание на върховния законодателен орган на САЩ. А дори и парите да бяха преведени, терористите щяха да ги прехвърлят по електронен път и да ги пръснат по различни сметки в други банки и финансови къщи. Нямаше начин банкнотите да бъдат белязани или преводите — спрени. А това означаваше, че няма как да спрат терористите. Те бяха поискали хеликоптер за десет души, защото

смятаха да вземат заложници — по един на човек, без да се брои пилотът. Тоест, бяха четирима-петима.

Всичко това премина през съзнанието на Худ, докато той затваряше вратата. Върна се в стаята и въздъхна тежко. Другите родители също бяха чули исканията и сега осмисляха случилото се. Шарън стоеше до мъжа си и го гледаше, по страните ѝ се стичаха сълзи. Най-неочаквано той се бе превърнал в съпруг, който заради жена си трябва да запази самообладание.

Вратата се отвори и Худ се обърна. В залата надзърна човек от охраната, друг покриваше коридора.

— Елате с мен! — подвикна той. — Бързо и тихо — добави човекът и им махна с ръка.

Худ се дръпна встрани, родителите се изнизаха един по един покрай него. Той хвана Шарън за ръката и в миг си спомни, че държи в дясната си длан клетъчния телефон... Вдигна го до устните си.

— Майк! — рече в слушалката. — Там ли си?

— Тук съм, Пол — отвърна Роджърс. — Чухме всичко...

— Местят ни — обясни Худ. — Ще ти звънна пак.

— Чакаме — увери го другият мъж.

Худ затвори телефона и го пъхна обратно в джоба си. След като от залата излезе и последният родител, той стисна лекичко Шарън за ръката. Тя също излезе, а мъжът ѝ я последва.

Човекът от охраната мина с родителите покрай залата на Съвета за сигурност и ги поведе към ескалаторите. Неколцина хлипаха, други се замолиха на висок глас да им върнат децата, но продължиха да вървят.

Худ усети как жена му го стиска за пръстите — вероятно без да иска.

Докато се качваха на ескалаторите, той видя как се задават още хора от охраната с двуметрови прозрачни противоударни щитове, аудиоапаратура и някакво друго оборудване — вероятно фиброоптика. Както личеше, щяха да се опитат да проверят в какво състояние са заложниците и да чуят откъслечни разговори, от които да разберат кои са терористите. Худ обаче знаеше, че това няма да им върне децата. ООН не разполагаше с познания и с подготвени хора, които да осъществят операция по освобождаването на заложниците. Това бе организация не на действието, а на консенсуса.

— Каж ми, че имаш някакъв план — проплака жена му, докато слизаха с ескалатора.

Вече не криеше сълзите си. И други родители хлипаха неудържимо.

— Все ще измислим нещо — увери я Худ.

— Това не е достатъчно — отвърна Шарън. — Оставям си детето сам-само тук, сигурно умира от страх. Трябва да знам, че постъпвам правилно.

— Не можеш да направиш нищо повече — каза Худ. Ще я измъкнем оттам, обещавам ти.

Стигнаха основното фоайе, оттам ги поведоха към долния етаж. Пред магазина за сувенири и ресторанта имаше нещо като временен команден пункт. Беше си логично. Ако терористите имаха съучастници, те нямаше как да се доберат дотук и да разберат какво става. Репортерите също надали щяха да се промъкнат долу, което вероятно беше само добре дошло. Случващото се имаше широк международен отзвук и средствата за масово осведомяване щяха съвсем основателно да проявят интерес. От ООН сигурно щяха да се постараят да сведат до минимум хората с достъп до помещението долу, затова и щяха да акредитират съвсем малко журналисти, които да отразяват събитията.

Родителите бяха отведени в кафенето, където бяха приканени да седнат на масите в дъното. Донесоха им сандвичи, минерална вода и кафе. Един от бащите запали цигара. Никой не му направи забележка. След малко се появиха и шефовете на охраната в ООН, които съобщиха накратко какво точно става, в случай че родителите са пропуснали нещо, докато са били в кореспондентския пункт. Дойдоха и психолог, и лекар, които да им помогнат да преживеят кризата.

Худ нямаше нужда от помощта им.

Каза на един от началниците на охраната, че иска да отскочи до тоалетната. Изправи се, успя криво-ляво да се усмихне на Шарън и заобикаляйки масите, излезе във фоайето. Отиде в тоалетната, влезе в кабинката в дъното и пак се свърза по телефона с Майк Роджърс. Облегна се на облицованата с плочки стена. От потта ризата му студенееше.

— Майк! — извика в слушалката.

— Слушам.

— Охраната на ООН се опитва да разбере със специална апаратура какво става в залата със заложниците — поясни Худ. — Нас ни преместиха долу, за да ни обяснят какво се случва и да ни окажат психологическа подкрепа.

— Като по учебник! — смотолеви Роджърс. — Готвят се за обсада.

— Това няма да помогне — каза Худ. — Терористите нямат намерение да се пазарят и да преговарят, тук не става въпрос някой да бъде освободен от затвора. Искат пари. В ООН нямат ли отряд за бързо реагиране?

— Как да нямат, имат, състои се от деветима души — поясни Роджърс. — Създаден е през 1977 година, обучен е от Нюйоркското управление на полицията какво да прави при нападение и ако има взети заложници, но никога не е прилагал наученото в истинска акция.

— Майко мила!

— Точно така, майко мила — повтори Роджърс. — Кой ти ще тръгне да напада ООН? Организацията си е съвсем безобидна. По другата линия имаме връзка с Даръл. Според него в Нюйоркското полицейско управление са взели решение да удържат нещата и да преговарят, за да не се стига до взривоопасно положение. А ако се стигне дотам, да се опитат да го локализират.

На Худ му се стори, че са го изритали с все сила в корема. „За тях смъртта на дъщеря ми означава локализиране на положението!“

— Даръл се е свързал и с един свой познат от кабинета на генералния секретар на ООН — допълни Роджърс. — Чатерджи е насрочила среща с представители на засегнатите държави.

— И какво ще правят на тази среща? — попита Худ.

— Засега нищо. Явно не са склонни да изпълнят исканията на терористите. Още се опитват да разберат кои са тези хора. Разполагат с листа с исканията, но почеркът явно е на шведа — терористите са му диктували и той е записвал. Няма как да установят самоличността им.

— И нима смятат да седят със скръстени ръце и да чакат?

— Сега-засега — да. Дай му на ООН-то да изчаква.

Тъгата на Худ бе изместена от гняв. Идеше му да нахлуе в заседателната зала на Съвета за сигурност и собственоръчно да застреля терористите. Но все пак се сдържа и само стовари пестник върху стената.

— Пол! — повика го Роджърс.

Худ не помнеше да се е чувствал някога през живота си толкова безпомощен.

— Пол, отрядът за бързо реагиране е в бойна готовност.

Той отпусна чело върху плочките.

— Пратиш ли го тук, не само американските власти, но и светът ще те изядат с парцалите.

— Ще ти кажа само една дума — Ентебе — промълви Роджърс.

— На хартия светътzakлейми израелските командоси, задето са отишли в Уганда и са освободили заложниците, похитени със самолета на „Ер Франс“ от онези терористи, палестинците. Но дълбоко в себе си всеки здравомислещ човек се почувства по-горд след случилото се онази вечер. Пет пари не давам, Пол, какво си мислят за мен китайците, албанците, генералният секретар и дори американският президент. Искам децата да бъдат освободени.

Худ не знаеше какво да каже. Беше дълбоко трогнат от това, че Роджърс иска одобрението му, за да прати отряда за бързо реагиране, макар че Худ вече нямаше право да взима такива решения.

— С теб съм, Майк — рече му. — С теб съм, и Бог да ти е на помощ.

— Върни се при Шарън и се дръж — отговори Роджърс. — Обещавам ти, ще измъкна Харли оттам.

Худ му благодари, затвори телефона и го пъкна в джоба си. От думите на Майк в очите му избиха сълзи, които едвам беше сдържал още от мига, когато се бе разбрало за терористите. Продължи да стои в кабинката и да хлипа, долепил лице до студените плочки. След малко отвори вратата. Преглътна, издърпа малко от хартиените салфетки и избърса сълзите.

Странна работа! Беше казал на Шарън онова, което ѝ се искаше да чуе — че ще спасят Харли, макар и да не бе докрай убеден в това. А когато Майк му каза същото, той му повярва безрезервно. Нима хората бяха толкова лековерни! И се хващаха за първото, което им дава поне мъничко надежда!

Избърса си носа и хвърли салфетките в тоалетната чиния. Все пак имаше разлика. Сляпата вяра беше едно, Майк Роджърс — съвсем друго. Кажеше ли той нещо, думата му на две не ставаше. Не го беше подвеждал никога досега.

14.

*Куонтико, щата Вирджиния
Събота, 21:57 ч.*

В ниските постройки в селски стил на базата на морската пехота в Куонтико се помещават различни военни поделения, като се почне от командването и се стигне до обгърнатата в тайнственост военна лаборатория към главнокомандващия, която всъщност си е военен мозъчен тръст. Куонтико се смята за интелектуалното средоточие на морската пехота, където се изучават и разработват различни тактики, прилагани след това в близки до реалните бойни учения. Пак в Куонтико са разположени някои от най-добрите малокалибрени оръжия и гранатохвъргачки, там има и площадки за наземни маневри и полигони за леки бронетанкови войски, провеждат се и курсове за самозащита във въоръжените сили на Съединените щати.

Основната дейност на базата всъщност е съсредоточена в Камп Ъпшър, тренировъчен лагер на четирийсет километра северозападно от Куонтико. Там рота „Делта“, Четвърти лек бронетанков разузнавателен батальон, Четвърта дивизия на морската пехота, отрядът за бързо реагиране към Оперативния център и спомагателните части към военноморския флот усъвършенстват техниките, които са усвоили като новобранци. В Камп Ъпшър има двайсет и една сгради, побиращи петстотин души.

Полковник Брет Огъст обичаше Куонтико и най-вече Ъпшър. През половината време там обучаваше хората от своя отряд за бързо реагиране, през другата половина четеше лекции по военна история, стратегия и теория. Обичаше и да подлага хората си на ожесточени спортни състезания, които според него каляваха не само тялото, но и духа. Подходът му беше интересен — Огъст налагаше на победителите допълнителни дежурства по изхвърляне на боклука, по кухня и тоалетна. И въпреки това никой не бе правил и опит да загуби на баскетбол, на американски футбол и дори на гоненица на конче с децата в басейна в събота и неделя. Огъст не помнеше да е виждал

редници да вършат с такова удоволствие тежките делнични задачи. Лиз Гордън дори смяташе да напише статия по въпроса, която да озаглави „Мазохизмът на победата“.

Сега обаче Огъст изживяваше труден период. След като се върна от бойната задача в Испания, отрядът за бързо реагиране се лиши от някои от най-добрите си хора, издигнати или преместени в други части. Огъст го понесе много тежко, но след като се покопити, се запретна да обучава четиримата новоназначени. Тъкмо усъвършенстваха нощния си мерник със сто и пет милиметровите гаубици, когато генерал Роджърс се обади, за да нареди отрядът да бъде поставен в бойна готовност. Огъст смяташе да даде на новобранците повече време, за да се сработят със старите бойци, но това сега нямаше значение. Остана доволен, че и новациите са готови да влязат, ако се наложи, в битка. Младши лейтенантите от морската пехота Джон Френдли и Джуди Куин бяха чудесно обучени, а редниците първи клас Тим Лукас и Моу Лонгуд бяха съответно новият им свързочник и специалист по ръкопашен бой. Между старите и новите бойци в отряда цареше дух на надпревара, но това бе само добре дошло. Станеше ли напечено, всички прегради щяха да паднат и хората в отряда щяха да заработят в пълна съгласуваност, като един. Новациите, на които не им липсваха умения, щяха да се впишат добре сред ветераните в отряда сержант Чик Грей, капрал Пат Премънтайн, детето гений на пехотната тактика редник първи клас Сондра Девон, едрият като канара редник Уолтър Пъпшоу, редник Джейсън Скот и редник Терънс Нюмайър.

Да вдигне под тревога отряда означаваше полковник Огъст да раздаде оръжието и да чака заедно с бойците си нареждане дали се налага да направят следващата стъпка. В чакалнята до вратата имаше металносиво бюро, на което денонощно дежуреше сержант, твърди дървени столове, наредени като в американска класна стая, във формата на буквата П — шефовете се опасяваха да не би някой да заспи — стара черна дъска и компютър на масата пред нея. В случай че повикаха отряда, на близката писта чакаше петнайсетместен военен вертолет модел „Бел Лонгрейнджър 205 А-1“, който за половин час щеше да ги откара в базата на военновъздушните сили „Андрюс“. Оттам групата щеше да замине със самолет „С-130“, който щеше да кацне на терминала на морската пехота на нюйоркското летище

„Лагуардия“. Роджърс бе обяснил, че евентуалната цел на отряда за бързо реагиране е сградата на Организацията на обединените нации. Тази марка самолети можеше да кацне и на къса писта и макар че на „Лагуардия“ рядко спираха военни самолети, това бе летището, разположено най-близо до ООН.

Ако имаше нещо, което снажният полковник с продълговато лице мразеше, то това беше чакането. Ненавиждаше го още от Виетнам, защото, налагаше ли му се да чака, го обземаше чувството, че не владее положението. По време на войната във Виетнам го бяха пленили и в лагера той не правеше друго, освен да чака поредния среднощен разпит, поредния бой, смъртта на поредния американски войник, с когото се е бил рамо до рамо. Беше принуден да чака новини, съобщени шепнешком от поредния военнопленник, докаран в лагера. Но най-страшното чакане бе, когато Огъст се беше опитал да избяга. Наложил се да се върне, защото момчето, с което беше успял да се измъкне, бе ранено и трябваше да му се окаже медицинска помощ. Огъст така и не получи друга възможност да избяга. Хората, които го бяха заловили, се бяха погрижили за това. Огъст нямаше друг избор, освен да чака дипломатите в Париж да се намотаят и най-сетне да договорят освобождаването му. Покрай всичко това не се беше научил да бъде търпелив. Беше разбрал, че чакането е за хора, които нямат друг избор. Веднъж дори бе казал на Лиз Гордън, че истинското определение на мазохизма всъщност е думата *чакане*.

Сградата на ООН бе разположена край река, затова полковник Огъст беше наредил на членовете на отряда за бързо реагиране да вземат и оборудването за вода. Отиваха в Манхатън, затова и бяха облечени в цивилни дрехи. Докато десетимата членове на отряда проверяваха оръжието, Огъст седна пред компютъра, за да разгледа уебстраницата на Обединените нации. Не беше влизал в сградата и искаше да добие поне някаква представа за разположението вътре. През това време по онлайн новините съобщаваха сензационната история за заложниците в ООН в Ню Йорк. Огъст беше изненадан не само че терористите са нападнали такава уж неутрална организация, но и че части на американските въоръжени сили са повикани на помощ.

Докато разглеждаше опциите на уебстраницата, зад него застанаха Сондра Девон и Чик Грей. Имаше иконки за „Мир“ и „Сигурност“, за „Хуманитарни въпроси“ и „Човешки права“, а също и

за други теми. Огъст щракна мишката върху иконката за „База данни“, за да се опита да намери някаква карта на проклетото място. Не само не беше ходил в ООН, но и нямаше никакво желание да влиза там. Дай им на тия в Обединените нации да дрънкат за мир и права. А когато трябваше да предприемат нещо, си правеха оглушки — бяха го оставили заедно с другарите му от разузнаването на ВВС да гние цели две години във виетнамския зандан.

В базата данни имаше и други справочни материали. Видеозаписи на заседания на Съвета за сигурност и на Общото събрание. Обществени прояви. Международни договори. Обезвреждане на мини. База данни за обучението на умиротворителните части. Имаше сайт дори с речник на символите за различните документи на Организацията.

— Дано на Боб Хърбърт му е провървяло повече — отбеляза Огъст. — Тук няма и една-едничка карта на комплекса.

— Може би не са я включили от съображения за сигурност — предположи Девон.

Откакто беше постъпила в отряда за бързо реагиране към Оперативния център, чернокожата красавица се специализираше в географското разузнаване, което освен в традиционното разузнаване бе застъпено все по-широко и в насочването на управляемите ракети.

— Ако разполагаш с подробен план на сградите, можеш да разработиш и дори да осъществиш ракетно нападение без дори да напускаш поста си.

— Да, сигурността днес е голям проблем — подкрепи я и Грей. — Каквито и предпазни мерки да вземеш срещу терористите, те пак могат да те изненадат и да те нападнат по стария изпитан начин. Някой ненормалник като нищо може да отвлече самолет и с най-обикновен кухненски нож или карфица за вратовръзка.

— Това не означава, че трябва да им облекчаваме живота — възрази Девон.

— Не, не означава — съгласи се Грей. — Но не бива и да се заблуждаваме: наумят ли си нещо, терористите преспокойно ще го осъществят, точно както въпреки охраната убиецът все ще намери начин да се добере до някой държавен ръководител.

Телефонът иззвъня, дежурният сержант зад писалището вдигна слушалката. Търсеха Огъст. Полковникът забърза към апарата. Ако и

когато напуснеше помещението, отрядът щеше да поддържа връзка по мобилния сателитен телефон. Дотогава връзката се осъществяваше по безопасните линии на базата.

— Тук полковник Огъст — каза той.

— Брет, аз съм, Майк.

Пред чужди хора офицерите спазваха официалния протокол. Но в частен разговор си говореха на малки имена, все пак се познаваха от деца.

— Налага се да тръгнете.

— Слушам! — отвърна Огъст и погледна хората от отряда.

Те вече се готвеха да напуснат помещението.

— Ще ти съобщя подробности, когато пристигнете — допълни Роджърс.

— Ще се видим след трийсет минути — рече Огъст и затвори.

Не бяха минали и три минути, и членовете на отряда вече се бяха качили във вертолета, който щеше да ги откара до базата „Андрюс“. Витлата се завъртяха с тътен, хеликоптерът се извиси в мрака и се понесе на североизток, а полковник Огъст продължи да умува над онова, което му беше казал Роджърс. Параметрите на бойните задачи обикновено биваха съобщавани по безопасния модем още докато отрядът беше във въздуха — така се пестеше време, хората се запознаваха с подробностите.

А Роджърс беше казал, че ще им съобщи параметрите едва след като пристигнат. Ако наистина ставаше дума за онова, за което Огъст подозираше, им предстоеше по-интересна и необикновена вечер, отколкото той беше очаквал.

15.

Ню Йорк, щата Ню Йорк
Събота, 22:08 ч.

След като влязоха в заседателната зала на Съвета за сигурност, цигуларките се събраха зад масата с форма на подкова долу. Диригентката, двайсет и шест годишната госпожа Дорн, беше пристигнала току-що със самолет — предната вечер бе изнасяла концерт във Вашингтон. Докато тя преглеждаше партитурата, Харли Худ отиде на прозореца и застана зад завесата. Надзърна към притъмнялата река и се усмихна на начупените светлини, отразени върху повърхността. Ярките пъстроцветни петна ѝ напомняха ноти — защо ли не правеха партитурите шарени и не отпечатваха всяка октава в различен цвят?

Тъкмо беше пуснала крайчеца на завесата, когато откъм коридора ечна стрелба. След миг двойната врата в северния край на залата се отвори с трясък и вътре тичешком нахлуха маскирани мъже.

И делегатите, и гостите им продължиха да седят като вкаменени, не се помръднаха и младите музикантки, подредени в две плътни редици. Само госпожа Дорн застана пред децата, сякаш за да ги защити от нападателите. Маскираните си имаха друга работа и не ѝ обърнаха внимание. Притичаха надолу по пътеките между седалките и заобиколиха делегатите. Не пророниха и дума, докато един не сграбчи първия изпречил му се делегат и не го затегли към страничната пътека. Заговори му тихо, сякаш се страхуваше да не ги подслушват. Делегатът, когото вече бяха представили на децата, но чието име Харли не помнеше, беше швед. После нападателят каза на останалите, че няма и косъм да падне от главите им, ако правят каквото им нареди. Харли си помисли, че мъжът не е особено убедителен. Яката му беше наквасена с пот, очите му шареха, сякаш той търсеше откъде да избяга.

После терористът отново заговори на шведа — двамата седнаха на голямата маса с форма на подкова и мъжът даде на делегата лист хартия и химикалка.

Двама от другите нападатели провериха прозорците, отвориха вратите, за да се уверят, че зад тях не се спотайва никой, и застанаха на пост. Единият стоеше буквално зад рамото на Харли и тя едва се сдържа да не му каже нещо. Идеше ѝ да го попита какво правят. Баща ѝ открай време ѝ повтаряше, че стига да е подходящо зададен, разумният въпрос рядко получава гневен отговор.

Но момичето усещаше мириса на барут, лъхаш от пушката на нападателя. Стори ѝ се и че по ръкавицата му се аленее кръв. Толкова се уплаши, че на гърлото ѝ заседна буца и я присви под лъжичката. Нозете ѝ се подкосиха, но не в коленете, а горе в бедрата. Харли не каза и дума, после пък се ядоса, че от страх си е глътнала езика. Ако беше проговорила, нападателите може би щяха да я застрелят, но нищо чудно и тя да им станеше симпатична и да я обявяха за говорителка на групата или да ѝ възложеха нещо друго, което да отклонява мислите ѝ от уплахата. Ами ако по-късно тия негодници или хората, притекли им се на помощ, ги избиеха до крак? Преди да издъхне, Харли щеше да се укорява, че не е набрала смелост да каже и гък. Загледа как мъжът се отдалечава и пак понечи да го попита нещо, но сякаш бе изгубила дар слово.

Малко след това един от мъжете нареди на всички да се съберат около масата — пак говореше много тихо, като че ли с австралийски акцент. Първо се обърна към децата. Заповяда им да оставят инструментите и да се приближат.

Калъфът на Харли вече беше отворен, но тя положи вътре цигулката много бавно. Ала не защото искаше със закъснение да предизвиква мъжете. Дори не проверяваше дали нападателят ще се ядоса. Цигулката ѝ беше подарък от майка ѝ и баща ѝ и момичето внимаваше да не я повреди. За късмет терористът или не забеляза, че тя не се подчинява веднага, или просто реши да не ѝ обръща внимание.

Харли седна на кръглата маса и се почувства много уязвима. Предпочиташе да стои в ъгъла при пердетата.

Достраша я още повече. Тя затрепери като листо и се поуспокои едва след като забеляза, че и момичето до нея се тресе неудържимо. Клетата Лора Сабия! Беше най-добрата ѝ приятелка, но какво да я прави човек, беше си страхопъзла. Гледаше така, сякаш аха и ще се разпищи.

Харли я докосна по ръката, привлече погледа ѝ и се усмихна, все едно казваше: „Няма страшно! Всичко ще бъде наред!“.

Момичето не реагира. Но затрепери още по-силно, когато маскираният тръгна към тях. Изгуби ума и дума дори само при вида му — не се налагаше той да казва нещо или да се приближава повече.

Харли пак потупа Лора по пръстите и дръпна ръка. Стисна длани пред себе си. Пое си дълбоко въздух през носа и престана да трепери. Едно момиче от другата страна на масата я забеляза какво прави и го повтори. След миг ѝ се усмихна. Харли отвърна на усмивката. Установи, че уплахата е като студа — отпуснеш ли се, вече не е толкова страшно.

В огромната, кънтяща като пещера зала се беше възцарила тишина. Макар и напрегнати до краен предел, хората около масата като че ли се бяха примирили. Усещаха, че спокойствието е привидно и всеки миг ще се взриви. Дипломатите, наседали вътре в подковидната маса, бяха по-притеснени, отколкото музикантите — вероятно защото бяха и най-уязвими. Нападателите явно бяха много ядосани, че някой не е в залата, но Харли не знаеше кого са очаквали да заварят. Сигурно генералния секретар, който закъсняваше.

Госпожа Дорн седеше на челното място. Погледна едно по едно децата в очите, за да се увери, че са добре. Момичетата на свой ред ѝ отвърнаха с едва доловимо кимване. Харли знаеше, че само се преструват, за да си вдъхнат кураж — всички примираха от страх. Но нямаха за какво друго да се хванат — усещането, че не са сами в бедата, все пак ги поободряваше.

На Харли ѝ се стори, че отвън пред вратата се чуват стъпки. Рано или късно хората от охраната щяха да се появят. Момичето затърси с поглед къде да се скрие, ако случайно някой открие стрелба. Най-безопасно като че ли беше да се шмугне зад голямата маса с форма на подкова. Харли можеше да притича, да се прехвърли от другата страна и за нищо време да се спотаи отзад. Вдигна много бавно колене и ги допря до долната страна на масата, както правеше в училище, ако ѝ доскучае. Масата се понадигна, значи не беше прихваната за пода. Можеха да я преобърнат и да се скрият зад нея.

Тъкмо си го помисли, и я обори ужас. Ами ако ги бяха нападнали заради баща ѝ и Оперативния център? Вкъщи той не отваряше дума за службата, дори когато се караха с майка ѝ. Дали Центърът не бе

навредил по някакъв начин на тези хора? В училище по обществознание бяха учили, че ако не се брой Израел, терористите насочвали нападенията си най-често срещу Съединените щати. Тук единствените американци бяха цигуларките. Дали нападателите не търсеха нея? Ами ако не знаеха, че баща ѝ е напуснал Оперативния център? И искаха чрез Харли да го принудят да направи нещо?

Момичето усети как я плисва топла вълна. Плувна в пот. Роклята, нова-новеничка, толкова красива и елегантна, се лепна за тялото ѝ като бански костюм.

„Сигурно сънувам“ — помисли си Харли. Такива неща се случваха само на други хора, за тях разказваха само в новините по телевизията. В ООН все пак имаше охрана, детектори за метал, пазачи по входовете, камери.

Най-неочаквано мъжът, разговарял с делегата от Швеция, повика австралиеца. Двамата взеха да обсъждат нещо и след малко австралиеца сграбчи шведа за яката, дръпна го да стане и насочил оръжието към него, го поведе нагоре по стълбите, към вратата.

На Харли ѝ се искаше да притисне до себе си цигулката. Да се отпусне в обятията на майка си. Тя сигурно беше изпаднала в паника, освен ако не се правеше на много спокойна, за да вдъхне смелост на другите ужасени майки. Сигурно си беше точно така. Вероятно Харли го бе наследила от нея. После момичето се сети за баща си. Майка ѝ я беше завела заедно с Александър при баба ѝ и дядо ѝ, за да решала какво да прави в бъдеще, и тогава баща ѝ бе предпочел да сложи кръст на кариерата си, за да не ги загуби. Харли се запита дали той ще намери сили да погледне на случилото се като на поредната криза и да обмисли всичко хладнокръвно, въпреки че на смъртна опасност бе изложен не друг, а родната му дъщеря.

Австралиеца се върна. Тросна се нещо на делегата, взе листа от ръката му и го затика по стълбите. Харли предположи, че похитителите току-що са дали на някого списъка с исканията си. Вече не ѝ се струваше, че са ги нападнали заради нея. Поолекна ѝ. Все щяха да намерят някакъв изход.

Шведът се върна при другите делегати, седна на пода и вдигна ръце на тила. Харли си помисли, че сега ще им се наложи да почакаат. Нищо, щяха да издържат. Веднъж баща ѝ й беше казал, че докато са в състояние да разговарят, хората не стрелят. Дано!

Момичето реши да не мисли за това. Затананика си тихо, много тихо мелодията, която бе дошла да изпълни: „Песен за мира“.

16.

*Военновъздушна база „Андрюс“, щата Мериленд
Събота, 22:09 ч.*

След разговора с полковник Огъст Майк Роджърс затвори телефона и погледна часовника върху компютърния екран. Военният хеликоптер щеше са кацне в базата „Андрюс“ някъде след двацет и пет минути. Дотогава самолетът „С-130“ щеше да е заредил и да е готов за потегляне.

Шефът на разузнаването Боб Хърбърт погледна свъсен генерала.

— Слушаш ли ме, Майк?

— Да — отвърна Роджърс. — Проверяват миналото на Мала Чатерджи, за да видите дали някой не иска да унизи новия генерален секретар на ООН. Например нейни сънародници от Индия, противопоставили се на публично огласеното ѝ становище в защита на правата на жените. Проверяват и къде се намират руснаците и испанците, чиито домогвания бяха осуетени с помощта на Пол, в случай че на мушка да взели него.

— Точно така — потвърди Хърбърт.

Роджърс кимна и се изправи бавно — с тия проклети бинтове едвам се движеше.

— Боб, поеми за малко нещата тук.

Хърбърт се изненада.

— Защо? Да не ти е зле?

— Не, чувствам се прекрасно — отвърна Роджърс. — Заминавам за Ню Йорк заедно с отряда за бързо реагиране. Щом пристигна, ще ми трябва и място, откъдето да ръководя нещата. За предпочитане поблизичко до Обединените нации. ЦРУ сигурно имат в квартала някоя тайна квартира.

— Ако не ме лъже паметта, квартирата им се намира от другата страна на улицата — потвърди Хърбърт. — Източната кула на небостъргачите близнаци, разположени на площада пред ООН. Май за прикритие им служеше спедиторска фирма с името „Дойл“. Така

колегите от ЦРУ държат под око разни мошеници, представящи се за дипломати, и събират по електронен път разузнавателна информация.

— Можеш ли да уредиш да ни пуснат там?

— Ще опитам — изкриви той устни.

Погледна вкиснат Лоуел Кофи, който седеше от другата страна на масата. Роджърс го забеляза.

— Какво има? — попита той.

— Майк, не стоим на твърда почва по отношение на отряда за бързо реагиране.

— В какъв смисъл? — настоя генералът.

— Във всякакъв — вдигна рамене шефът на разузнаването.

— По-точно? В морален? В законов? В материално-техническо отношение?

— Казах ти вече, във всякакъв — натърти Хърбърт.

— Сигурно съм малко наивен — подметна Роджърс, — но какво лошо има в това, че военно подразделение, обучено да се противопостави на терористи, отива да окаже помощ и да обезвреди нападателите? Защо да сме уязвими, било то от гледна точка на морала, на закона или на материално-техническата обезпеченост?

Юрисконсултът Кофи също се намеси:

— Като начало, Майк, ООН не е отправяло към нас искане за помощ. А това вече е срещу теб.

— Така е — съгласи се Роджърс. — Но се надявам да го уредя на място, особено пък ако терористите започнат да избиват заложници. Даръл Маккаски се е свързал чрез Интерпол с охраната на Чатерджи...

— Равнището е много ниско — напомни му Хърбърт. — Шефът на охраната в ООН няма да обърне особено внимание на сътрудника на генералния секретар, който му съобщава нещо чрез човек от Интерпол в Мадрид.

— Не се знае — възрази Роджърс. — Всъщност не знаем нищо за шефа на охраната, нали?

— Подчинените ми преглеждат досието му — отвърна Хърбърт. — Досега не сме си имали вземане-даване с него.

— И въпреки това сега е притиснат до стената и вероятно ще потърси помощ отвън — напомни Роджърс.

— Но това не е единственият проблем — включи се отново Кофи.

Генералът погледна за кой ли път часовника върху компютъра. Вертолетът щеше да пристигне след по-малко от двацет минути. На Роджърс не му беше до спорове.

— Държавите, които не са засегнати от случващото се, ще нададат страхотен вой, че американски специални части кръстосват из сградата на Секретариата.

— Откога се съобразяваме с наранените чувства на иракчаните и французите? — ядоса се Роджърс.

— Тук става въпрос не за чувства — натърти юрисконсултът, — а за международно право.

— Божичко, Лоуел, та нали терористите са нарушили това право! — възкликна генералът.

— Това не означава, че можем да го нарушаваме и ние — отвърна Кофи. — Дори и да престъпим някой международен закон, досега всички действия на отряда за бързо реагиране са били съобразени с правилника на Оперативния център... и с американските закони. Винаги сме искали разрешение от Комисията за разузнавателните служби към Конгреса...

— И пред военен съд да ме изправят, пет пари не давам, Лоуел — прекъсна го рязко генералът.

— Говорим не за личната вина, а за оцеляването на Оперативния център — напомни му Кофи.

— Съгласен съм — рече Роджърс. — За оцеляването ни като част, която успешно се бори срещу тероризма...

— Не — спря го Кофи, — като орган на американската държава. Нека ти напомня, че според правилника имаме право да предприемаме действия, „когато на непосредствена и неоспорима опасност са изложени една или друга държавна институция или животът на американците, служещи в тази институция“. А този случай е различен. Предприемеш ли нещо, няма никакво значение дали акцията ще бъде успешна, или ще се провали...

— За Пол и за другите родители има значение, и то огромно...

— Остави ги родителите! — тросна се Кофи. — Погледни по-широко на нещата. Американската общественост ще посрещне действията ти с овации. Аз също. Но Франция, Ирак или някоя друга държава, членка на ООН, ще вдигне пушилка до възбог и ще натисне

администрацията да ни наложи наказание, задето сме превишили правата си...

— Особено пък ако се окаже, че терористите са чужденци и някой от тях бъде убит — намеси се отново Хърбърт. — Американски войници, които избиват чужденци на международна територия! Всички средства за масово осведомяване ще гръмнат! И тогава жална ни майка!

— При това ще ни притиснат не с международните, а с американските закони — добави Кофи. — Конгресът няма да има друг избор, освен да изправи всички ни в тази стая пред Комисията за разузнавателните служби. С кариерите ни ще бъде свършено, но това е по-малкото зло. Ако Комисията гласува да разпусне Оперативния център или дори само групата за бързо реагиране към него, представяш ли си животът на колко много хора в бъдеще ще бъде заложен на карта? И колко много битки, свързани пряко със сигурността на САЩ, ще бъдат предварително загубени?

— Не мога да повярвам на ушите си — подвикна Роджърс. — Все пак говорим за деца, които са взети за заложници!

— Колкото и да сме притеснени за делегатите и за дъщерята на Пол, за нещастие защитата на техния живот не влиза в нашите правомощия. Да спасим момичето е лукс, който не можем да си позволим — отсече Хърбърт.

— Лукс ли! — съвсем кипна Роджърс. — Господи, Боб! Говориш като дружинна ръководителка!

Хърбърт го изгледа на кръв.

— Покойната ми жена беше точно такава! Дружинна ръководителка!

Генералът сведе очи. Стори му се, че вентилаторите по тавана бръмчат много силно.

— И понеже отворихме дума за жена ми — продължи Хърбърт, — тя също стана жертва на терористи. Знам какво ти е, Майк. Знам, че място не можеш да си намериш от гняв. Знам и какво им е на Пол и Шарън. Знам обаче и че Лоуел е прав. Оперативният център може да наблюдава тази битка единствено иззад кулисите.

— И да не предприема нищо.

— Защо да не предприема нищо! Пак ще е добре, ако успеем да държим нападателите под наблюдение, ако оказваме тактическа помощ

и морална подкрепа — възрази шефът на разузнаването.

— „Полезен е и който само си стои встрани и чака“^[1] — каза унило Роджърс.

— Понякога да — рече Хърбърт и потупа с длани страничните облегалки на инвалидната количка. — В противен случай нищо чудно да не стоиш, а да седиш като мен и да чакаш. Или още по-лошо.

Роджърс си погледна часовника. Лоуел Кофи бе изтъкнал непоклатими юридически доводи. А гафът, който Роджърс бе направил с жената на Хърбърт — Ивон, бе дал повод на шефа на разузнаването да се впусне в морализаторстване. Въпреки това обаче и Хърбърт, и юрисконсултът не бяха прави.

— Разполагам едва с четвърт час, ако искам да хвана самолета — рече тихо Роджърс. — Вече ти възложих управлението на Центъра, Боб. Ако си решил да ме спреш, сега е моментът да го направиш. — Той погледна Лиз Гордън. — А ти, Лиз, можеш да ме обявиш за душевно неуравновесен, да кажеш, че страдам от посттравматичен стрес и разстройство, каквото ти хрумне. Направите ли го, няма да го оспорвам. Но иначе нямам намерение да стоя и да чакам. Не мога! То оставаше да мога, когато някаква си шайка убийци държи за заложници деца!

Хърбърт поклати бавно глава.

— Нещата не са само черно-бели, Майк.

— Това вече не е важно — отвърна Роджърс. — Ще ме спреш ли?

— Не — отвърна другият мъж. — Няма да те спра.

— А мога ли да попитам защо? — намеси се възмутен Кофи.

Шефът на разузнаването в Оперативния център въздъхна.

— Да, можеш. В ЦРУ го наричахме уважение.

Кофи го погледна недоумяващо.

— Ако някой шеф решише да наруши правилата, се подчинявахме — поясни Хърбърт. — Единственото, което можехме да сторим, бе да внимаваме и да ги нарушаваме така, че да не ни изритат през вратата.

Кофи се облегна на стола.

— Такова нещо може да се очаква от коза ностра, но не и от законно избраните държавни органи на САЩ — тросна се той кисело.

— Ако ние, хората, бяхме чак толкова праведни, нямаше да има нужда от законно избрани държавни органи — възрази Хърбърт.

Роджърс погледна Лиз Гордън. И тя не беше особено щастлива.

— Е? — подкани генералът.

— Какво „е“? — отвърна Лиз. — Не съм съгласна с теорията за мълчанието, която ни изложи Боб, но и аз няма да те спра. Сега си припрян и нетърпелив, наумил си си да действаш, не изключвам и да искаш да си го излееш на някого заради всичко, което ти причиниха похитителите в долината Бекаа. Но не смятам, че си неуравновесен — най-малкото от гледна точка на психологията. За законите не знам.

Роджърс се извърна отново към Хърбърт.

— Ще се опиташ ли да ми уредиш да ползвам тайната квартира на ЦРУ?

Другият мъж кимна. Роджърс погледна Кофи.

— А ти, Лоуел, ще се свържеш ли с Комисията за разузнавателна дейност към Конгреса? Може би ще свикат извънредно заседание.

Кофи беше стиснал тънки устни и потропваше със старателно поддържани нокти по масата. Юрисконсултът може да беше всякакъв, но бе безупречен професионалист. Дръпна ръкава на сакото и си погледна часовника.

— Ще потърся сенатора Уорън на мобилния телефон — обеща той. — От всички членове на Комисията той ни подкрепя най-много. Но си е доста трудно да откриеш сенаторите и в работни дни, камо ли в края на седмицата, и то вечер.

— Разбрах — рече Роджърс. — Благодаря ти. И на теб, Боб.

— Винаги на твое разположение — каза Хърбърт.

Кофи вече търсеше телефонния номер в джобния си електронен указател. Роджърс погледна Мат Стол и Ан Фарис. Техническият гений се беше вторачил в кръстосаните си ръце, а журналистката, отговаряща за връзките със средствата за масово осведомяване, мълчеше като гроб. Роджърс знаеше, че ще получи нейната подкрепа, защото се опитваше да помогне не на друг, а на Пол, но предпочиташе да не отваря повече дума за това. Запъти се към вратата.

— Майк! — повика го Хърбърт.

Генералът се обърна.

— Да!

— Ако се нуждаеш от нещо, знай, че имаш поддръжката ни тук — рече му шефът на разузнаването.

— Да, знам го.

— И все пак гледай да не срутваш до основи сградата на Секретариата, чу ли? — провикна се подире му Хърбърт. — А, и още нещо.

— Какво има пак? — попита нетърпеливо Роджърс.

— Не изгарям от желание да ръководя тая проклета служба — подметна с нещо като усмивка другият мъж. — Затова се постарай да не си толкова вироглав и припрян и да се върнеш жив и здрав.

— Ще се опитам — усмихна се и Роджърс и отвори вратата.

Беше разчитал на друга подкрепа, но докато вървеше забързано през тесните като кутийки кабинети към асансьора, не се чувстваше чак толкова сам, както Гари Купър в „Точно по пладне“. Пак си беше нещо!

[1] Цитат от сонета „За слепотата“ на Джон Милтън. — Б.пр. ↑

17.

Ню Йорк, щата Ню Йорк

Събота, 22:11 ч.

Просъществувало съвсем кратко, обвитото в легенди Управление на стратегическите служби е създадено през юни 1942 година. Оглавявано е от героя от Първата световна война Уилям Джоузеф Донован, известен още като Бил Фурията, и е натоварено да събира военни разузнавателни данни. Вече след Втората световна война, през 1946-а, президентът Труман създава Централната разузнавателна група, призвана да събира в чужбина разузнавателни данни, свързани с националната сигурност. Година по-късно по силата на Закона за националната сигурност службата е преименувана в Централно разузнавателно управление. Пак по силата на същия закон са разширени и правомощията на ЦРУ и то вече е натоварено и с контраразузнаването.

Трийсет и две годишната Анабел, или Ани Хамптън, беше доволна, че е шпионка — работата ѝ носеше безброй усещания и бе изпълнена с тръпка, емоционална и мисловна. Беше си рискована, но и удовлетворението бе право пропорционално на опасностите. Разузнаването създаваше усещането, че си невидим, а ако те хванат, че си разголен. Вдъхваше чувството, че имаш власт над другите, че непрекъснато си изправен пред риска да те накажат или да те убият. Човек постоянно обмисляше и претегляше всичко, внимаваше във всяка своя стъпка, изчакваше търпеливо най-подходящия момент, дебнеше да улучи някого в съответното настроение, прелъстяваше емоционално, а понякога и физически.

„Прилича на секса — помисли си Ани, — но е по-сладко. В разузнаването, ако ти писне от някого, пращаш да го убият и толкоз.“ Не че ѝ се беше налагало да стига чак дотам. Най-малкото засега.

На Ани ѝ харесваше да е шпионка и защото още от малка си беше особнячка, падаше си вълк единак. Другите деца не проявяваха любопитство. А тя си умираше да разбере всичко. Ходеше да

проверява къде живеят катеричките и как птиците снасят яйца. Помагаше на дивите зайци да избягат от червените лисици или обратното — на червените лисици да надушат зайците: според настроението. Обичаше да подслушва, докато баща ѝ играеше с приятелите си карти или баба ѝ приемаше гостенки, или по-големият ѝ брат се срещаше с гаджето си. Дори си записваше подслушаното в дневник, където отбелязваше кой съсед е „негодник“, коя леля е „дърта вещица“ и коя свекърва „трябва да се научи да си държи езика зад зъбите“. Веднъж майка ѝ намери дневника и го взе, но чудо голямо — Ани предвидливо си беше направила и втори екземпляр.

Навремето родителите ѝ — Ал и Джини, притежаваха магазин за дамско облекло в Роаноук, щата Вирджиния. След училище, а също в събота и неделя Ани ходеше да им помага. Стига да беше възможно, оглеждаше от глава до пети хората, влезли да позяпат. Надаваше ухо, за да чуе какво си бърбят, от начина, по който бяха облечени или по който говореха, се мъчеше да познае какво ще потърсят. После се запретваше да ги убеждава да си купят едно или друго. Стига да внимаваше и да пипаше умно, щеше да им пробута дрехата. Обикновено успяваше.

Шпионирането на Ани приключи, когато родителите ѝ се разориха, изместени от големите вериги магазини за преоценено облекло. От немай-къде се хванаха продавачи в една от тези вериги. Но Ани си остана все така запалена по това да разгадава хората и после да ги манипулира. Спечели пълна стипендия за Джорджтаунския университет във Вашингтон. Първата ѝ специалност беше политология, втората — Азия, защото по онова време всички бяха на мнение, че Япония и Океания ще бъдат горещите точки на ХХІ век. Макар че родителите ѝ бяха загубили всяка надежда за себе си, Ани не помнеше да ги е виждала по-горди, отколкото в деня, когато тя се дипломира с отличие. Точно тогава си постави за цел да ги накара да се чувстват още по-горди: реши не само да стане агентка в ЦРУ, но и още преди да навърши четирийсет години, да оглави Управлението.

След като се дипломира, стройната, висока метър и седемдесет и пет блондинка подаде документи в ЦРУ. Назначиха я — отчасти заради отличните ѝ оценки в дипломата, отчасти, както тя научи впоследствие, защото в ЦРУ, прословуто с пренебрежението си към представителките на нежния пол, изведнъж се усетили, че жените са

много по-малко, отколкото мъжете, и заради това Управлението е подлагано на ожесточена критика. По онова време Ани пет пари не даваше по какви точно причини са я взели на работа. Важното за нея бе, че вече е в ЦРУ. Започнаха да я пращат по американските посолства в Азия — на хартия се водеше на работа в консулския отдел. Всъщност обаче бе натоварена да вербува агенти сред правителствените среди и сред военните. Държавни чиновници и офицери, недоволни от своето положение. Мъже и жени, изгорели по време на финансовата криза в Азия от средата на деветдесетте години. Хора, които можеха да бъдат убедени да предоставят информация срещу заплащане.

Ани нямаше равна във вербуването на агенти. Бързо се убеди, че колкото и странно да звучи, най-много ѝ помагат далеч не познанията ѝ за културата и държавното устройство в Азия и дори не това, че е видяла как родителите ѝ губят своя дял от американската мечта и умее да разговаря с хора, почувствали се отритнати от обществото. Най-силният ѝ коз бе, че не се обвързваше емоционално с хората, които вербуваше. Понякога ѝ се беше налагало да жертва някого, само и само да се добере до едни или други данни, и го беше правила, без да ѝ мигне окото. От училище, от живота, от познанията си по история бе разбрала, че хората не са нищо друго, освен разменна монета, с която жонглират управници и военни, и че човек не бива да се страхува да ги жертва. Всъщност си беше почти същото, както да кажеш на някоя жена, че една или друга рокля ѝ отива много, макар че ѝ стои като чувал. Навремето магазинът бе имал нужда от парите на купувачите и Ани не се беше спирала пред нищо, за да им ги вземе.

За беда установи, че дарбата и амбициите ѝ не са достатъчни. Въпреки че бе изпълнила в чужбина поставените ѝ задачи, не я повишиха, не започнаха да ѝ възлагат по-поверителни неща. Колкото и да се стараеха да го скрият, в ЦРУ си бяха настроени зле към жените и хубавите постове отиваха все при мъжете. Ани беше пратена в Сеул, където да събира данните, предоставяни от хората, които вече бе вербувала. Повечето постъпваха по електронен път и на нея дори не ѝ възлагаха да обработва информацията, нещо, което се правеше в централата на ЦРУ.

Половин година тя седя пред компютъра колкото да прехвърля сведенията и накрая не издържа, настоя да я изтеглят във Вашингтон.

Шефовете обаче я пратиха в Ню Йорк — пак да прехвърля информация.

Заради опита ѝ в чужбина ѝ възложиха да работи под прикритие в спедиторска фирма „Доул“. Тайната квартира на ЦРУ, където уж беше седалището на фирмата, се намиреше на четвъртия етаж в небостъргач на площада пред ООН. Агентите в нея бяха натоварени да следят високопоставени хора от Обединените нации. Квартирата се състоеше от малка приемна със секретарка, която днес, понеже беше събота, почиваше, от кабинета на шефа на службата Дейвид Бата и от още един кабинет — за Ани. Имаше и трети кабинет за двама агенти, които само се отбиваха от време на време и работеха главно в друга тайна квартира във финансовия квартал — следяха дипломати, заподозрени, че се срещат с шпиони или с американци, които се опитват да вербуват. В третия кабинет държаха и оръжието — като се започне от пистолети и се стигне до ракетни установки, предназначено и за агентите тук, в Ню Йорк, и за хората на ЦРУ в чужбина, които го получаваха с дипломатическата поща. Всъщност дейността на тайната квартира бе съсредоточена в тесния кабинет на Ани с изглед към река Ййст. Вътре беше задръстено с папки уж на спедиторската фирма, със справочници с разписания на самолети, влакове и кораби, и с данъчни закони, имаше и компютър, който бе съединен в мрежа с високотехнологичното оборудване, скрито в килера в дъното на коридорчето.

Работата на Ани беше да следи какво вършат високопоставените служители на Организацията на обединените нации. Правеше го с нови подслушвателни устройства, разработени от отдел „Научни изследвания“ към ЦРУ и изпробвани за пръв път сега, в ООН, та както се изразяваше Бата, после „да бъдат внедрени“. „Бръмбарите“ наистина си приличаха на механични буболечки с размерите на голяма пчела. Бяха изработени от титаний и изключително лека пиезоелектрическа керамика — материали, които изтощаваха много бавно батериите, така че „бръмбарите“ можеха да бъдат използвани с години, без да се презареждат. По електронен път биваха настройвани на гласа на един или друг обект. Пускаш ги в сградата и няма нужда да ги поддържаш или настройваш. За двацет минути шесткраките пъргави устройства можеха да достигнат до всяка точка в сградата и да проследят своя обект, придвижвайки се зад стени и по тръбите на

отдушниците. Крачетата им с форма на куки им позволяваха да се местят отвесно по всякакви повърхности. „Бръмбарите“ препращаха гласовете до приемника в компютъра на Ани, наречен „пчелин“. Ани обикновено прослушваше препредаденото със слушалки, за да не ѝ пречат шумовете в кабинета или на улицата.

Със седемте подвижни устройства вътре в комплекса на Обединените нации ЦРУ подслушваше влиятелни посланици, а също и самия генерален секретар. Всички „бръмбари“ предаваха на една и съща много ограничена звукова честота, затова Ани можеше да ги прослушва само по един и да се прехвърля чрез компютъра от „бръмбар“ на „бръмбар“. Вътре в „бръмбарите“ имаше и звукови генераторчета, издаващи на няколко секунди ултразвуково „пиу“, което да сплаши гладните прилепи и другите животинки, хранещи се с насекоми. Само това оставаше — някое да излапа механичните „бръмбари“, които струваха два милиона единият.

На Ани ѝ беше много криво, че са я пратили тук и са ѝ възложили тая неблагоприятна задача, но все пак тя си имаше и хубавите страни. Макар и работата да си беше доста еднообразна, Ани шпионираше възможно най-тайно: на воайорката в нея ѝ доставяше удоволствие. Второ, шефът ѝ през повечето време беше във Вашингтон или в бюрото на ЦРУ в американското посолство в Москва — и в момента отново беше в руската столица — така че всъщност Ани командваше тук. И накрая, хваната в клопката на най-женомразкото управление в Щатите, тя си беше припомнила, че каквото и да продаваш — дали дамско облекло или сведения, трябва да намираш начини да се чувстваш щастлива. Откакто беше дошла в Ню Йорк, се беше запалила по изобразителното изкуство и музиката, по хубавите ресторанти и елегантните дрехи, по сладкия живот и глезотийките. За пръв път, откакто се помнеше, си поставяше цели, които нямаха нищо общо със службата или с това да помага на някого да се чувства горд. И ѝ беше приятно.

Много приятно.

Ани се заслуша внимателно, за да разбере какво става на заседанието при генералния секретар на ООН. Забравила за разочарованията, си повтори, че не бива да пропуска нищо. Подслушваният разговор се записваше, въпреки това шефът щеше да ѝ иска най-подробен отчет за казаното.

Беше ѝ интересно да опознава хората само по гласовете. Беше се научила да не пропуска нищо — интонация, паузи, бързина на говора, все неща, на които при обичаен разговор не обръщаш внимание. Беше занимателно да научава нови и нови неща за различните хора, особено за генералния секретар на ООН Мала Чатерджи, една от двете жени, които следеше. Посвещаваше ѝ, кажи-речи, половината си време. Родената в Делхи четирийсет и три годишна адвокатка беше дъщеря на Суджит Чатерджи, един от най-преуспелите кинопродуценти в Индия. Беше пожънала небивал успех, отстоявайки човешките права, и беше работила като консултантка към Центъра за световен мир в Лондон, преди да приеме длъжността заместник специален представител на генералния секретар по човешките права в Женева. През 1977 година беше дошла в Ню Йорк като заместник генерален секретар по хуманитарните въпроси. Беше издигната за генерален секретар на ООН колкото от политически съображения, толкова и заради своите заслуги и фотогеничност. Това стана точно по времето, когато напрежението между Индия и Пакистан заради атомните ракети растеше от ден на ден. Индийците се гордееха с назначаването ѝ толкова много, че я подкрепиха дори когато малко след това тя отиде в Исламабад, за да увещава Пакистан да се разоръжи. Застанаха зад нея въпреки уводната статия в излизания на английски пакистански вестник „Дон“, където Делхи се упрекваше, че „проявява малодушие пред лицето на унищожението“.

През кратката си кариера в ООН генералният секретар Мала Чатерджи се заемаше да решава сама проблемите, като се осланяше на своята упоритост, интелигентност и лично обаяние. Тъкмо заради това Ани се вълнуваше толкова. Знаеше прекрасно животът на колко много хора е заложен на карта и какво изживяват в този момент те. Но през последните няколко месеца бе започнала да чувства Чатерджи едва ли не като близка приятелка и уважаван колега. Беше ѝ страшно любопитно как индийката ще излезе от задънената улица. Веднага след като ЦРУ бе известно, че са взети заложници, Ани провери дали някой от делегатите с „бръмбари“ не е в залата на Съвета за сигурност — никой от тях не беше там.

Чатерджи бе свикала в голямата заседателна зала до просторния си кабинет съвещание, на което присъстваха първият заместник генерален секретар Такахара от Япония, двама от другите ѝ

заместници и шефът на службата за сигурност към генералния секретар на ООН. Участваха и заместник генералният секретар по административните въпроси и началникът на обслужващия персонал — заедно със сътрудниците си той съобщаваше по телефона последните новини на правителствата, чиито представители бяха сред заложниците. Тук бе и сътрудникът на Чатерджи Енцо Донати.

Почти не обсъждаха откупа. Дори и да съберяха сумата, което си беше съмнително, генералният секретар нямаше право да я изплати. През 1973 година ООН бе приело решение как да се справя в ситуации, когато представители на организацията са взети за заложници и за тяхното освобождаване се иска откуп. Съветът за сигурност бе внесъл предложение, одобрено по надлежния ред, с две трети от гласовете в Общото събрание. Според него, в случай че бъдат отвлечени представители на ООН, засегнатите държави се задължават да се придържат към одобрената от правителствата им политика, а ООН ще се намесва единствено като посредник.

Дотук само една от засегнатите държави — Франция, бе склонила да помогне със събирането на искания откуп. Останалите или трябваше да получат официално одобрението на своите правителства, или се придържаха към политика, отхвърляща преговорите с терористи. Съединените щати, чиято представителка — Флора Мериуедър, не беше сред заложниците, също отказаха да платят откупа, но приеха да участват, ако с похитителите започнат преговори. Чатерджи и заместниците ѝ решиха да се свържат повторно със засегнатите държави, след като крайният срок за плащане на откупа изтече.

В момента най-наболял беше проблемът кой да бъде натоварен с решенията по преодоляване на кризата. Ако задържаните бяха най-обикновени туристи, последна дума щяха да имат полковник Рик Мот и неговият Военен съвет. Случаят обаче беше по-различен. Според Устава на ООН по въпроси, засягащи Съвета за сигурност, можеха да се произнасят единствено самият Съвет или Общото събрание. Председателят на Съвета за сигурност — полякът Станислав Зинтел, беше сред заложниците, Общото събрание нямаше как да бъде свикано и затова Чатерджи реши, че като ръководителка на Общото събрание тя е в правото си да реши какви стъпки и инициативи да предприеме.

Ани подозираше, че за пръв път в историята на Обединените нации се взема решение за действия, което не е подложено на гласуване. И на това се беше престашила, разбира се, една жена.

След това Мот препоръча охраната на ООН да бъде прехвърлена и съсредоточена изцяло около заседателната зала на Съвета за сигурност. Изложи накратко възможностите за ответни действия, които да бъдат предприети от охраната на ООН и от групата за реагиране при извънредни ситуации към Нюйоркското управление на полицията, предложило да помогне с подготвени хора.

— Невъзможно е да разработим план за ответен военен удар, докато не получим по-пълна представа какво точно става вътре — поясни Мот. — Пратил съм двама офицери да се опитат да чуят нещо през двойните врати откъм страната на Съвета за попечителство. За беда терористите са сложили в коридорите към пресцентъра детектори, които реагират и на най-малкото движение, значи не можем да проникнем оттам. Изключили са и охранителните камери вътре в самата заседателна зала. Опитваме се да видим какво става там с тънки като жички фиброоптични лещи. Ще пробием с ръчни бургии две дупчици в пода на залата. За съжаление ще получим зрителна представа какво става вътре едва след крайния срок от деветдесет минути. Чрез сателит ще пратим екземпляри от направените с охранителните камери видеоснимки на убийците в бюрата на Интерпол в Лондон, Париж, Мадрид и Бон, а също в полицията в Япония, Москва и град Мексико. Надяваме се агентите там вече да са се натъквали на нещо, което да наподобява нападението тук.

— Въпросът сега е дали наистина ще убият някого от заложниците? — прекъсна го Чатерджи.

— Според мен — да — отвърна Мот.

— Въз основа на какви сведения правите това заключение? — намеси се някой от другите присъстващи.

Ани не познаваше гласа и акцента.

— На мои си сведения — натърти Мот. Изрече думата *сведения* така, че Ани си представи как той сочи отчаяно главата си. — И да убият още някого, терористите вече не губят нищо.

— Тогава какво можем да предприемем преди изтичането на крайния срок? — настоя генералният секретар Чатерджи.

— Във военно отношение ли? — уточни Мот. — Ако се налага, моите хора са готови да проникнат вътре и без данните, получени със специални разузнавателни средства.

— А екипът ви обучен ли е за подобни акции? — попита индийката.

Ани знаеше отговора на въпроса. Сътрудниците на Военния съвет изобщо не бяха подготвени. Не бяха участвали никога в подобни операции, не им достигаха и хора. Ако един-двама бъдеха покосени, нямаше попълнение, които да ги замени. През последните няколко години персоналът в секретариата на ООН, включително във Военния съвет бе съкратен с една четвърт. И не само това, най-кадърните се бяха преместили в охраната на частни фирми, където им плащаха повече и където имаха по-големи възможности да се издигнат.

— Подготвени сме да проникнем и да спасим положението — отвърна Мот. — Но трябва да съм откровен, уважаема госпожо. Влезем ли, за да обезвредим терористите, има опасност да загинат не само някои от моите подчинени, но и делегати и деца, които безспорно ще изпаднат в паника.

— Не можем да ги излагаме на такава опасност — рече Чатерджи.

— Имаме повече шансове за успех, ако изчакаме и поразузнаем — призна си Мот.

— А ако използваме срещу терористите сълзотворен газ? — предложи заместник генералният секретар Такахара.

— Заседателната зала на Съвета за сигурност е огромна — напомни Мот. — Необходими са поне седемдесет секунди, за да пуснем газа през вентилационната система, и няколко секунди по-малко, за да отворим вратите и да хвърлим вътре гранати. И в двата случая терористите ще си сложат противогази, ако носят такива, ще счупят със стрелба двата прозореца, така че газът да се разреди, ще убият заложниците, щом разберат какво точно става, или ще се преместят на друго място, като ги използват за жив щит. Ако наистина разполагат, както твърдят, с отровен газ, значи имат и противогази.

— И без това ще убият всички заложници — намеси се един от другите заместник генерални секретари. Според Ани това бе португалецът Фернанду Кампуш, един от малцината военни, в чието

мнение Чатерджи се вслушваше. — Нахлуем ли сега, има някакъв шанс да спасим ако не всички, то поне някои от хората вътре.

Около масата се разнесе шушукане. Генералният секретар Чатерджи помоли за тишина и отново даде думата на Мот.

— Още веднъж препоръчвам да изчакаме, докато получим зрителна представа за ставащото в залата — рече в заключение той. — Така поне ще знаем къде точно се намира врагът и къде — заложниците.

— Това протакане, както и снимките, ще бъдат платени с живота на делегатите — намеси се отново мъжът, който според Ани бе заместник генералният секретар Кампуш. — Смятам, че трябва да нахлуем и да сложим край на всичко това.

Чатерджи постави на обсъждане военната страна на въпроса и попита Мот дали няма да предложи и друго. Полковникът отвърна, че са обмисляли дали да не изключат достъпа на въздух и тока в залата на Съвета за сигурност или пък да спрат климатичната инсталация, за да попритиснат терористите. Но според него и останалите членове на Военния съвет така само щели да предизвикат нападателите и нямало да постигнат почти нищо. Поне засега не виждали как да предотвратят касапницата.

Настана мълчание. Ани забеляза, че последният половин час, отпуснат от терористите, вече е изтекъл. Агентката се досещаше какво ще предприеме Чатерджи: онова, което тя предприемаше винаги.

— Макар и да съм склонна да подкрепя предложенията на полковник Мот и на заместник генералния секретар Кампуш, не можем да изпълним исканията на терористите — рече накрая Чатерджи — гласът ѝ беше по-пресипнал и гърлен от обикновено. — Затова пък можем да предприемем стъпки, с които да признаем статута им.

— Статутът им ли! — ахна полковник Мот.

— Точно така, статута им — потвърди индийката.

— И какъв е този статут, уважаема госпожо! — подвикна полковникът. — Това са безпощадни убийци, които...

— Полковник, не му е времето да даваме воля на възмущението си — прекъсна го Чатерджи. — Щом не можем да дадем на терористите онова, което искат, нека им предложим нещо, с което разполагаме.

— И какво по-точно? — сопна се Мот.

— Нашето смирение.

— Боже господи! — изпелтечи полковникът.

— Не забравяйте, че вече не сте в частите за бързо реагиране — напомни му свъсена индийката. — Трябва да „търсим решение чрез преговори, размисъл, примирение, арбитраж, по съдебен път“...

— Знам Устава на ООН, госпожо — прекъсна я Мот. — Той обаче не е писан за ситуации като тази.

— Тогава ще го пригодим — възрази Чатерджи. — Духът си остава същият. Трябва да признаем, че тези хора държат в ръцете си съдбата на делегатите и на децата — могат да ги убият, могат и да ги освободят. Ако им го признаем, може би ще спечелим време и доверие.

— Но не и уважението им — знаеше си своето Мот.

— Не съм съгласен, полковник Мот — намеси се Такахара. — Известно е, че при подчинение терористите омекват. Но ми е интересно, госпожо генерален секретар, как смятате да им покажете, че им признавате правото на последна дума.

Такахара винаги бе изненадвал Ани. От историята агентката знаеше, че японските водачи никога не са приемали примирието, освен ако не са се престрували, че искат мир, колкото за да се подготвят за война. Такахара обаче беше друг. Той наистина предпочиташе мирните средства.

— Ще отида при терористите — отвърна индийката. — Ще им съобщя, че искаме да им съдействаме, и ще помоля за време, през което да им предоставим възможността да отправят исканията направо към засегнатите държави.

— Това е равнозначно на обсада — тросна се Мот.

— Предпочитам обсада пред кървава баня — рече Чатерджи. — Пък и нека решаваме въпросите един по един. Ако постигнем отсрочка, вероятно междуременно ще намерим и изход от задънената улица.

— Нека ви напомня все пак — намеси се отново Такахара, — убийците изрично подчертаха, че нямало да обсъждат повече исканията си и очакват само да им съобщим, че сме им осигурили парите и вертолета.

— Не е нужно да обсъждат каквото и да било с мен — възрази индийката. — Важно е да ме изслушат.

— Да, ще ви изслушат. Със стрелба — подметна Мот.

— Та тези чудовища проникнаха с оръжие в заседателната зала на Съвета за сигурност! Не губят нищо, ако теглят куршума на още двама-трима души.

— Господа — натърти генералният секретар. — Не можем да платим откупа, а аз няма да допусна още едно нападение срещу заседателната зала на Съвета. — Ани долови неприкритото отчаяние на индийката. — От нас се очаква да сме най-добрите дипломати в света, пък и сега нямаме друг избор, волю-неволю трябва да прибегнем до дипломацията. Полковник Мот, ще дойдете ли с мен в Съвета за сигурност?

— То се знае — отвърна офицерът. Каза го с облекчение в гласа.

Чатерджи беше проявила далновидност — беше се сетила да вземе със себе си и военен. „Говори благо и носи в ръката си дебела тояга.“

Ани чу как някой кашля и присъстващите избутват столовете назад. Погледна часовника върху компютъра. Чатерджи разполагаше с около седем минути до последния срок, определен от нападателите. Имаше предостатъчно време да отиде в залата. „Бръмбарът“ щеше да я последва почти веднага. Ани смъкна слушалките и се обърна към телефонния апарат — смяташе да звънне на Дейвид Бата. Линията беше обезопасена, сигналът минаваше през устройство последна дума на техниката, монтирано вътре в писалището, и после се прехвърляше чрез сателит.

Тъкмо Ани се пресегна да вдигне телефонната слушалка, и апаратът иззвъня. Обаждаше се не друг, а Бата.

— Там си — рече той на Ани.

— Да, тук съм — потвърди тя. — Изтървах срещата с последното си гадже, но какво да се прави, наложи се да дойда веднага щом разбрах какво се е случило.

— Браво на теб, добро момиче! — похвали я четирийсет и две годишният ѝ шеф — беше родом от Атланта.

Ани стисна слушалката толкова силно, че кокалчетата на пръстите ѝ чак побеляха. Бата се ядваше, не беше чак такъв злобар като някои други в ЦРУ и надали я бе унизил преднамерено. Но какво да се прави, и той не беше свикнал в затворения мъжки клуб на шпионите да попадат жени.

— Току-що съобщиха по новините тук за нападението — рече Бата. — Жалко, че не съм при вас. Какво става, за бога?

Младата жена му обясни накратко какво смята да прави генералният секретар на ООН. Бата въздъхна тежко.

— Терористите ще видят сметката на шведа — завайка се той.

— Може и да му се размине — възрази Ани. — Чатерджи си я бива в тия неща.

— Дипломацията е измислена за замазване на очи, досега не съм виждал да се увенчава с особени успехи — напомни Бата. — Това е една от причините да ти звънна. Преди двайсетина минути ми се обади един бивш служител на Управлението, казва се Боб Хърбърт. Сега работи в Националния оперативен център по кризисните ситуации, търси къде да разположи отряда си за бързо реагиране. Стига да им разрешат отгоре, вероятно ще се опитат да измъкнат децата. Шефовете нямат нищо против Хърбърт да използва офиса на фирмата, която ни служи за прикритие, при условие че не забъркват поне официално ЦРУ в операцията. След час и половина при теб ще дойдат някой си генерал Майк Роджърс, полковник Брет Огъст и още неколцина души.

— Слушам, шефе — отвърна Ани.

Затвори и поизчака, преди да надене отново слушалките, за да осмисли изненадващата новина за групата за бързо реагиране към Оперативния център. Вече цели три часа подслушваше всички разговори на генералния секретар на ООН Мала Чатерджи. Индийката не бе отваряла и дума, че Съединените щати могат да предприемат военна акция. Ани направо не можеше да повярва на ушите си: САЩ да се забъркват в операция в сградата на Обединените нации!

Но ако съобщеното от шефа ѝ беше истина, тя поне щеше да следи отблизо развоя на събитията. А защо да не помогне и в разработването на плана!

При обичайни обстоятелства би дала мило и драго да е в епицентъра на онова, което в ЦРУ наричаха „събитие“. Но сега обстоятелствата не бяха обичайни.

Ани погледна монитора на компютъра — върху него имаше подробен план на сградата на ООН с иконки, показващи къде точно се намират всички „бръмбари“. Младата агентка загледа как едно от „бръмбарчетата“ следва Чатерджи. Най-много до минута щеше да я настигне.

Агентката си сложи отново слушалките. Обстоятелствата не бяха обичайни, защото вътре в ООН бе проникнала група, която зависеше от Ани, от това тя да я държи в течение на всяка дума и стъпка на генералния секретар. Група, която нямаше нищо общо с ЦРУ. Беше ръководена от мъж, с когото Ани се бе запознала още в Камбоджа, докато търсеше подходящи за вербуване хора. Мъж, работил като таен агент на ЦРУ в България и подобно на Ани разочарован от начина, по който Управлението се бе отнесло към него. Мъж, който години наред беше вербувал свои си хора, но не за да му събират разузнавателни данни. Мъж, който пет пари не даваше дали си жена, стига да работиш добре.

Точно заради това Ани беше дошла в тайната квартира още в седем часа, а не, както бе казала на Бата, вече след нападението. Беше дошла, защото искаше да е в готовност още преди мъжете да проникнат в ООН и да предостави на Георгиев всички необходими сведения, в случай че той я потърси по обезопасения сателитен телефон. Ани държеше под око и банковата сметка в Цюрих. Веднага щом преведяха парите, тя щеше да ги пръсне по десетина други сметки в различни кътчета на света, за да заличи следите. Колкото и да душеха, никога нямаше да ги открият.

Успее ли Георгиев, щеше да успее и Ани. А това означаваше успех и за родителите ѝ. С нейния дял от двеста и петдесетте милиона долара майка ѝ и баща ѝ най-сетне щяха да осъществят американската мечта.

Бата грешеше в две неща. Ани Хамптън не му беше никакво момиче. Камо ли пък добро.

Тя просто бе най-умната и щеше да изиграе всички.

18.

*Ню Йорк, щата Ню Йорк
Събота, 22:29 ч.*

Мала Чатерджи беше висока едва метър и петдесет и пет. Не достигаше и до брадичката на среброкосия офицер, който вървеше малко зад нея. Въпреки това излъчваше достолепие. Големите ѝ черни очи сякаш грееха, кожата ѝ беше смугла и гладка. Прелестната ѝ черна коса, прошарена тук-там с бели кичури, се спускаше до раменете ѝ. Индийката беше облечена в строг черен костюм и единствените накити, които носеше, бяха часовникът и мъничките перлени обици.

Когато я издигнаха на високата длъжност, някои нейни сънародници нададоха вой до небесата, че не носела традиционното сари. Дори баща ѝ не беше особено доволен, че се облича като европейка. Но както бе споделила в интервю за „Нюзуик“, Чатерджи беше представителка на всички народи и на хората от всички вероизповедания, а не само на сънародниците си индуси. За щастие покрай договора за разоръжаване с Пакистан в Индия позабравиха за сарито. Това укроти и онези от противниците на Чатерджи, които бяха на мнение, че генерален секретар на ООН е трябвало да стане дипломат с международна известност, а не някаква си боркиня за граждански права, едва навършила четирийсетте.

Чатерджи и за миг не се беше съмнявала, че ще се справи с отговорната работа. При сложни проблеми винаги правеше първата помирителна стъпка. Според нея много конфликти бяха породени тъкмо защото от криворазбрано достойнство никой не иска да направи първата крачка — преодолееш ли го, и разногласията често пъти се решаваха от само себе си.

Мала Чатерджи продължаваше да е дълбоко убедена в това и сега, когато се качиха с полковник Мот на асансьора, за да слязат на втория етаж. Охраната беше пустила неколцина репортери от повлиятелните средства за масово осведомяване в тази част от сградата и

докато вървеше към заседателната зала на Съвета за сигурност, генералния секретар отговори на някои от въпросите им.

— Надяваме се конфликтът да бъде решен с мирни средства... за нас най-важна е сигурността, това да не загине никой... молим се семействата на заложниците и на жертвите да проявят дух...

Чатерджи беше изричала тези думи толкова често и на толкова различни места по света, че те се бяха превърнали в нещо като мантра. Сега обаче звучаха другояче. Тук не ставаше въпрос за ситуация, когато хората вече от години се биеха помежду си, мразеха се и гинеха. Войната беше нова, противникът беше преизпълнен с решимост. Думите идваха не машинално, по памет, те извираха от душата на Чатерджи. В съзнанието ѝ изплуваха и други слова. След като се разделиха с репортерите, тя и полковникът минаха покрай огромното „Златно правило“, мозайка, правена въз основа на картина на Норман Рокуел. Беше дар от Съединените щати в чест на четирийсетгодишнината на Организацията на обединените нации.

„Не причинявай на другите онова, което не искаш да причиняват на теб“ — заповтаря наум като молитва индийката — надяваше се това да е възможно и в този случай.

Представители на страните членки на Съвета за сигурност се бяха събрали откъм северната страна на залата на Икономическия и социалния съвет. Между тях и съседната зала на Съвета за попечителство бяха застанали двацет и седем души от охраната, цялата налична сила под командването на полковник Мот. Наблизо чакаше и екип от спешното отделение на Медицинския център към Нюйоркския университет, намиращ се на десет пресечки южно от сградата на ООН. И лекарите, и санитарите бяха дошли тук като доброволци.

Генералният секретар на Обединените нации и полковник Мот се приближиха към двойните врати на Съвета за сигурност. Спряха, когато от залата ги деляха няколко метра. Полковникът откачи от халката върху колана си радиостанцията, нагласена предварително на съответната честота. Включи я и я подаде на Чатерджи, която я пое със студена ръка. Погледна си часовника. Беше десет и половина.

Още докато беше вървяла насам, си бе повтаряла думите наум и се беше постарала изявлението ѝ да е възможно най-кратко: „Говори генералният секретар на ООН. Имате ли нещо против да вляза вътре?“.

Ако терористите я пуснеха и определеният от тях срок изтечеше, без да загине никой, значи Чатерджи можеше да разчита да я изслушат. И да преговарят. Може би дори щеше да ги убеди да задържат нея и да пуснат децата. Изобщо не се замисляше каква участ я чака. За човек, нагърбил се с преговори, важна е единствено целта, средствата отстъпват на заден план. Истина, лъжа, опасности, съчувствие, коравосърдечие, решителност, прелъстителност — позволено е всичко.

Индийката стисна с тънички пръсти радиостанцията и я доближи до устните си. Искаше да е сигурна, че гласът ѝ ще прозвучи убедително, но не и заканително. Преглътна, та думите да не заседнат на гърлото ѝ. Навлажни устни.

— Говори генералният секретар Мала Чатерджи — започна тя бавно. Добави и първото си име, за да не звучи официално. — Имате ли нещо против да вляза вътре?

По радиостанцията не се чу нищо, освен тишина. Терористите бяха казали, че ще слушат на тази честота, би трябвало да са я чули. Чатерджи бе готова да се закълне, че чува как сърцето на полковник Мот бумти лудешки в гърдите му. Чуваше и своето сърце силно, сякаш току до ухото ѝ стържеше шкурка.

След миг иззад двойната врата на залата се чу пукот, последван от писъци, долетели някъде от дъното. Най-близката врата се отвори и в коридора се свлече шведът, прострелян отзад в главата.

19.

*Ню Йорк, щата Ню Йорк
Събота, 22:30 ч.*

Пол Худ се покопити и се върна в кафенето. Влезе вътре точно когато пристигнаха и служители от службата за сигурност към Държавния департамент. Всички родители бяха американски граждани, затова и американският посланик беше настоял те да бъдат прехвърлени незабавно в нюйоркската сграда на Държавния департамент от другата страна на Първо авеню уж от съображения за сигурност, но Худ подозираше, че всъщност става въпрос за суверенитет. Съединените щати не можеха да допуснат американски граждани да бъдат разпитвани от чужденци за терористично нападение на международна територия. Това щеше да създаде опасен прецедент, който да позволи на всяко правителство или чуждо представителство да задържа американци, без към тях да са отправени обвинения, че са нарушили някой чужд или международен закон.

Родителите в един глас възроптаха, че ги извеждат от сградата, където децата им са държани за заложници. Но волю-неволю се подчиниха и тръгнаха, поведени от заместник-шефа на охраната в Държавния департамент Бил Мохали. Според Худ Мохали беше някъде на около петдесет години. Стоеше, изопнат като струна, беше снажен и широкоплещест, имаше резки властни движения и от това Худ отсъди, че преди да постъпи в Държавния департамент, той вероятно е бил военен. Тъмнокосият Мохали отново повтори, че американските власти щели да се погрижат по-добре за охраната на родителите и за това те да са в течение на събитията. Не че не беше така, но Худ се съмняваше, че властите наистина ще им съобщават всичко от игла до конец. Въоръжените терористи бяха обезвредили поставени от американците охранителни системи и бяха проникнали в сградата на ООН. Ако с децата се случеше нещо, щяха да заваят съдебни искиове, каквито не бе имало в историята на държавата.

Тъкмо излязоха от кафенето и се отправиха към централното стълбище, когато в залата на Съвета за сигурност ечна гърмежът, прокълтял в цялата сграда.

Всички застинаха. Зловещата тишина беше раздрана от далечни писъци.

Мохали прикани родителите да побързат. Мина сякаш цяла вечност, докато хората се размърдат. Някои настояха да се върнат в кореспондентския пункт, за да бъдат близо до децата си. Мохали им обясни, че районът бил отцепен от охраната на ООН и било невъзможно да стигнат дотам. Подкани ги да побързат, за да ги отведе на безопасно място и да разбере какво точно се е случило. Родителите се подчиниха и тръгнаха, макар че доста от майките и някои от бащите се разридаха.

Худ прегърна Шарън. Нозете му се подкосяваха, но все пак намери сили да помогне на жена си да се качи по стълбището. Изстрелът беше само един и отгук той заключи, че нападателите са убили някого от заложниците. Открай време смяташе, че това е най-ужасната смърт — да те убият колкото да постигнат нещо, към което ти нямаш никакво отношение. Да ти отнемат живота, употребен за кървав безлик удивителен знак, а заедно с това да те лишат от любовта, от всичките ти мечти, сякаш те не струват пукнат грош. Надали на тоя свят имаше по-голямо коравосърдечие.

Когато стигнаха във фоайето, радиостанцията на Мохали иззвъня. Той отстъпи встрани, за да се обади, а родителите се изнизиха един по един в ярко осветения парк между сградата на Общото събрание и площада пред ООН. Посрещнаха ги двама от подчинените на Мохали.

Разговорът му беше кратък. После той се върна при групата. Другите продължиха нататък, а Мохали попита Худ дали може да поговорят насаме.

— Разбира се — отвърна той. Усети как устата му е пресъхнала. — Някой от заложниците ли? — попита. — Кого са застреляли?

— Да, господине, един от дипломатите — потвърди Мохали.

На Худ му причерня, същевременно обаче той изпита облекчение. Жена му също беше спряла на няколко крачки от тях. Худ ѝ махна да продължава нататък и че всичко е наред, макар че точно в този момент понятието *наред* бе твърде относително.

— Господин Худ — поде пак Мохали, — проверихме набързо биографиите на всички родители и се натъкнахме на досието ви от Оперативния център...

— Напуснах го — вметна Худ.

— Знаем — отвърна другият мъж. — Но оставката ви влиза сила след цели дванайсет дни. Междувременно трябва да се справим с доста тежък проблем, бихте могли да ни помогнете.

Худ го погледна.

— Какъв проблем?

— Нямам право да ви съобщавам — отвърна Мохали.

Худ не беше и очаквал да получи отговор. Най-малкото тук. В Държавния департамент страдаха от параноя по отношение на сигурността извън собствените си сгради, макар че бяха в правото си да се притесняват. Всеки дипломат и консул тук бе пратен, за да помага на своята страна, като „бъде на линия“, което ще рече да подслушва разговори, включително и с електронни средства.

— Ясно — отвърна Худ. — А има ли връзка с това? — настоя да узнае той.

— Да, господине. Бихте ли ме последвали? — рече Мохали, но не като въпрос, а като нещо, което се разбира от само себе си.

Худ погледна към двора.

— Ами жена ми?...

— Ще ѝ кажем, че сме ви помолили да ни помогнете — отговори другият мъж. — Тя ще ни разбере. Много ви моля, господине, наистина е важно.

Худ се взря в стоманеносивите му очи. Идеше му да каже на Мохали да върви по дяволите — чувстваше се гузен пред Шарън. Веднъж Лоуел Кофи беше подметнал, че „потребностите на държавата стоят над потребностите на благоверната“. Худ беше напуснал държавната служба именно заради това. Току-що бяха застреляли един от делегатите, дъщеря им беше в ръцете на терористи, зарекли се да убиват на всеки кръгъл час по един човек. Худ бе длъжен да бъде до жена си.

Но не го свърташе да седи със скръстени ръце и да чака другите да предприемат нещо. Ако можеше да помогне някак на Харли или да събере повечко данни, за да облекчи задачата на Роджърс и на отряда за бързо реагиране, предпочиташе да не е страничен наблюдател и да

се включи в акцията с каквото може. Надяваше се Шарън наистина да го разбере.

— Съгласен съм — рече той на шефа на отдел „Сигурност“.

Двамата се обърнаха и забързаха към двора. Отправиха се към Първо авеню, отцепено от Четирийсет и втора до Четирийсет и седма улица от полицейски автомобили. Зад тях от ослепителния блясък на прожекторите за телевизионните камери не се виждаше нищо. На авенюто бяха спрели три патрулни камиона на отдел „Извънредни ситуации“ към Нюйоркското управление на полицията, в които чакаха групи за залавяне на бегълци, в случай че терористите са американци. Тук беше и отрядът по обезвреждане на бомби от Седемнайсети полицейски участък, който също беше пристигнал с камионетка, оборудвана с всичко необходимо. Над района кръжаха два хеликоптера „Бел-412“ от авиационната част към Нюйоркското управление на полицията — мощните прожектори, прикрепени към долната им част, озаряваха всичко наоколо. От сградата на ООН и небостъргачите наоколо още извеждаха сътрудници на дипломатите и чистачи.

В ярката бяла светлина на прожекторите Худ съгледа жена си — беше бледа като призрак, прекосяваше заедно с останалите родители площада. По едно време се обърна и се опита да го намери с поглед. Той ѝ махна, ала между тях вече бяха патрулните радиокамиони, запречили едната страна на улицата, и стената от полицаи, застанали откъм другата.

Худ последва Мохали, който вървеше на юг, към Четирийсет и втора улица — там ги чакаше черен автомобил на Държавния департамент. Мохали и Худ седнаха отзад. След пет минути вече бяха излезли от Манхатън и минаваха през ремонтирания тунел Куинс-Мидтаун.

Худ заслуша какво му говори Мохали. А от онова, което чу, направо му причерня пред очите, сякаш някой го бе фраснал с все сила по диафрагмата.

20.

*Ню Йорк, щата Ню Йорк
Събота, 22:31 ч.*

Полковник Мот застана пред генералния секретар веднага щом вътре в залата на Съвета за сигурност проехтя изстрелът. Ако стрелбата бе продължила, той щеше да изтика Чатерджи към хората от охраната, построили се отзад. Офицерите бяха грабнали противоударните щитове, струпани на купчина малко по-встрани, и сега стояха зад Мот и индийката.

Но стрелба нямаше. Усещаше се само възкиселата миризма на кордит, всички бяха оглушени от изстрела и бяха потресени от невероятната безпощадност на екзекуцията.

Чатерджи се беше вторачила право напред. Мантрата не се беше увенчала с успех. Беше загинал един мъж, а заедно с него бе умряла и надеждата.

Индийката беше виждала смъртта, пресъздадена във филмите на баща ѝ. Беше виждала последиците от геноцид във видеозаписи, направени от правозащитни организации. Но кадрите не можеха да предадат докрай нечовешката същност на убийството. Чатерджи погледна трупа на мъжа, проснал се ничком на пода. Очите и устата му бяха широко отворени, безжизненото лице, поизвърнато на една страна, сякаш беше от глина. Изпод него кръвта се стичаше равномерно във всички посоки. Ръцете на мъжа бяха затиснати от тялото, краката му бяха обърнати в противоположни посоки. Къде беше сянката на атман от вратата на индийката, вечната душа от индуизма? Къде беше достойнството, което уж сме пренасяли от прераждане в прераждане, до края на вечността?

— Преместете го — нареди полковник Мот може би след секунда-две, сторили се на всички цяла вечност. — Добре ли сте? — попита той генералния секретар.

Жената кимна.

Хората от „Бърза помощ“ дотичаха с носилка и претърколиха върху нея трупа. Един от санитарите долепи до раната върху главата няколко пласта марля, но по-скоро тя да не плаши околните, отколкото за да помогне на делегата — на него вече не можеше да му се помогне.

Представителите на страните членки на ООН бяха притихнали и стояха като вкаменени зад охраната. Чатерджи ги погледна, те също я погледнаха. Лицата им бяха пепеляви. Дипломатите се занимаваха всеки божи ден с какви ли не ужасии, но рядко ги изпитваха на гърба си.

Мина доста време, докато Чатерджи си спомни за радиостанцията в ръката си. Бързо си възвърна самообладанието и я доближи до устата си.

— Толкова ли беше наложително да го правите?

След кратко мълчание някой отговори:

— Тук е Серджо Контини.

Това беше италианският делегат. Гласът му, който обикновено бе мощен и гръмовит, сега бе задъхан и едвам се чуваше.

Полковник Мот се извърна към Чатерджи. Беше стиснал зъби, в черните му очи се четеше гняв. Полковникът очевидно знаеше какво му предстои да чуе.

— Говорете, господин Контини — подкани Чатерджи.

За разлика от Мот тя още хранеше надежди.

— Помолиха ме да ви предам, че аз ще бъда следващата жертва — рече италианецът бавно и провлечено. — Ще бъда разстрелян точно след... — Контини замълча и се прокашля. — Точно след един час. През това време няма да има връзка.

— Много ви моля, предайте на похитителите, че искам да вляза вътре — извика Чатерджи. — Кажете им, че искам да...

— Вече не ви слушат — съобщи ѝ Мот.

— Моля? — възкликна индийката.

Полковникът посочи червената лампичка в горния край на заоблената радиостанция. Тя не светеше.

Чатерджи смъкна бавно ръка. Полковникът грешеше. Терористите не я бяха слушали още от самото начало.

— Кога ще получим снимките от заседателната зала? — попита тя.

— Ще пратя някого долу да провери — отвърна Мот. — Трябва да изключим радиостанцията, да не би терористите да ни подслушват.

— Ясно — отвърна Чатерджи и му върна радиостанцията.

Полковник Мот прати един от служителите в охраната да види какво става долу, после нареди на други двама да почистят кръвта на делегата. Само това оставаше — да се наложи да нахлуят в заседателната зала и някой от хората му да се подхлъзне.

Докато Мот разговаряше с подчинените си, неколцина от представителите се опитаха да се приближат. Полковникът нареди на охраната да не ги пуска — не биваше никой да препречва пътя към залата на Съвета за сигурност. Ако някой от заложниците успееше да се измъкне, Мот искаше веднага да му се притече на помощ и да го защити.

Докато той разговаряше с насъбралите се, Чатерджи им обърна гръб. Отиде при огромния прозорец с изглед към предния двор, оживен дори вечерно време, когато фонтанът работеше, покрай оградата профучаваха коли, хората тичаха за здраве или разхождаха кучетата си, прозорците на отсрещните сгради светеха. А сега от центъра на града отклоняваха дори хеликоптерите не само защото в сградата можеше да избухне взрив, но и защото терористите вероятно имаха съучастници. Индийката си помисли, че сигурно са спрени и екскурзионните корабчета и катерите по река Ийст.

Целият квартал беше парализиран. Тя също.

Пое си дълбоко въздух. Заповтаря си, че не са могли да сторят нищо, за да предотвратят убийството на делегата. Дори и засегнатите държави да се бяха съгласили, пак нямаше да могат да съберат за толкова кратко време искания откуп. Не можеха и да нападнат заседателната зала на Съвета за сигурност — направеха ли го, жертвите щяха да бъдат повече. Не можеха и да преговарят, макар и да бяха опитали.

После тя внезапно проумя къде е сбъркала. В едно нещо, което, макар и дребно, беше много важно.

Чатерджи отиде при представителите и им каза, че се връща в залата до кабинета си, за да съобщи на семейството на делегата, че той е бил убит. След това щяла да се върне.

— Защо? — поиска да узнае представителят на Фиджи.

— За да сторя онова, което трябваше да направя още първия път
— отвърна жената и се запъти към асансьора.

21.

Ню Йорк, щата Ню Йорк
Събота, 22:39 ч.

След като застреля шведа, Ренолд Даунър отиде при Георгиев. Освен някои от децата, които плачеха, и делегата от Италия, който се молеше, всички в залата се бяха умълчали и не се помръдваха. Останалите маскирани членове на групата останаха по местата си.

Даунър се доближи до Георгиев и той усети топлия му дъх под маската. По влакънцата се аленееха ситни капки кръв.

— Трябва да поговорим — отсече австралиеца.

— За какво? — прошепна ядно Георгиев.

— Време е да поналеем масло в огъня — изсумтя Даунър.

— Върни се на мястото си — подкани българинът.

— Чуй ме де! Когато отворих вратата, видях в коридора двайсетина въоръжени мъже от охраната, държаха и противоударни щитовете.

— Евнуси! — подсмихна се Георгиев. — Няма да рискуват да ни нападнат. Вече го обсъдихме. Ще загубят всичко.

— Знам — съгласи се Даунър и премести очи върху телефона с обезопасена сателитна връзка върху сака на пода. — Но твоят човек каза, че Франция е склонила да плати. Пък и не взехме за заложница генералната секретарка, какъвто беше първоначалният план.

— Да, не ни провървя, но не е болка за умиране — увери го Георгиев. — Ще минем и без нея.

— Не виждам как — възрази австралиеца.

— Като изчакаме — отговори Георгиев. — Съединените щати ще започнат да се притесняват, че децата са изложени на риск, и ще платят като попове дори и другите засегнати държави да продължат да си правят оглушки. САЩ ще добавят сумата към задължението си към ООН и все ще измислят някаква благовидна причина, която да изтъкнат колкото за очи. А сега се връщай на мястото си.

— Не съм съгласен — възропта австралиеца. — Според мен трябва да ги попритиснем още.

— Излишно е — отсече Георгиев. — Разполагаме с време, имаме храна и вода...

— За друго ти говоря — не се стърпя Даунър и го прекъсна.

Българинът го прониза с поглед. Австралиеца започваше да му лази по нервите. Георгиев го беше очаквал. Даунър сякаш се чувстваше длъжен да прави напук на всички и на всичко и беше предсказуем като японско кабуки. Но вече дразнеше Георгиев. Приказваше прекалено много, не умееше да си държи езика зад зъбите, и туйто. Българинът беше готов да тегли куршума и на него, и на останалите си съучастници, ако прекрачеха рамките. Дано Даунър го разбере от очите му.

Австралиеца си пое дъх. Явно беше схванал, че е прекалил, защото допълни вече не така разгорещено:

— Казвам ти само, тези тъпанари явно не разбират, че искаме парите и нямаме намерение да се пазарим. Чатерджи опита да преговаря.

— Очаквахме и това — напомни му Георгиев. — И я отпратихме.

— Засега — изпелтечи Даунър. — Но тя ще опита пак. Дай им на тия кретени да си чешат езиците!

— Стига си се тръшкал де! Нека си дрънкат, както винаги, няма да постигнат нищо — опита се да го озапти българинът. — Предвидили сме всичко — напомни той вече по-спокойно. — Ще се подчинят, няма къде да ходят.

Австралиеца още държеше пистолета, с който беше застрелял делегата от Швеция и който размаха.

— Въпреки това съм на мнение, че трябва да разберем какво са намислили и да ги попритиснем негодниците му с негодници. Ще видим сметката на италианеца и почваме децата. Може и да ги произтезваме — те ще се разпицят, нека ония поплювковци в коридора чуват. Както правеха червените кхмери в Камбоджа — първо теглеха куршума на кучето, после почваха да избиват един по един и членовете на семейството. Дай да ги притиснем, стига сме се мотали!

— Знаехме, че няма да се мине без стрелба, ако искаме да привлечем вниманието — прошепна в отговор Георгиев. — Знаехме и че дори Съединените щати да си затраят, задето избиваме делегати, ще

нададат вой до възбог, ако подхванем и децата — няма да допуснат и косъм да падне от главата им. Все ще предприемат нещо, но няма да ни атакуват. Сигурно е, че няма да седят със скръстени ръце и да бездействат. Хайде, казвам ти за последен път, връщай се на мястото си. Ще се придържаме към плана.

Даунър изсумтя, после изруга, но се подчини, а Георгиев отново насочи вниманието си към заложниците. Беше очаквал и това. Ренолд Даунър си беше кибритлия, добре че бързо му минаваше. Търканията и напрежението само засилваха решимостта на всяка група и готовността на членовете ѝ да работят заедно.

„Освен в Организацията на обединените нации“ — помисли си ехидно Георгиев. И причината за това си беше от проста по-проста. ООН отстояваше мира, а не печалбата, изгодата. Мира, а не всекидневното изпитание на волята. Мира, а не живота.

Георгиев смяташе да се бори, докато не бъдеше победен от мира, от който никой не може да избяга, от мира, който в крайна сметка спохожда всекиго.

22.

*Ню Йорк, щата Ню Йорк
Събота, 23:08 ч.*

Големият самолет „С-130“ вече бе спрял и чакаше на пистата пред терминала на военновъздушните сили на летище „Лагуардия“. Когато е бил открит през 1939 година, терминалът първоначално се е наричал Отвъдморски и се е помещавал в основната сграда на летището. Построен е край оживения залив Джамейка, за да поеме пътниците от така наречените „летящи лодки“, самолети, предпочитани в цял свят през трийсетте и четирийсетте години.

Днес терминалът на ВВС в стил ар деко прилича на джудже на фона на централната сграда и на сградите на частните въздухоплавателни компании. Навремето обаче, когато е изживявал златните си дни, терминалът е станал свидетел на не едно и две исторически събития. Макар и да е черен на цвят, така нареченият „сребрист“ тармак е посрещал политици и държавници, кинозвезди и прочути художници, уважавани изобретатели и известни в цял свят пътешественици и откриватели. Те са били посрещани в Ню Йорк от ослепителните светкавици на журналистите, чакали са ги лимузини, които да ги откарат в града.

Тази вечер терминалът на Военноморските сили бе свидетел на историческо събитие от друго естество. На тъмната писта стояха единайсет от членовете на отряда за бързо реагиране към Националния оперативен център за кризисни ситуации и генерал Майк Роджърс, заобиколени от десетина военни полицаи. Пол Худ ги видя и за малко да си изпусне нервите. За да се сдържи, буквално впи пръсти в кожената тапицерия на автомобилната седалка.

По пътя заместник-шефът на служба „Сигурност“ към Държавния департамент Мохали му бе обяснил, че военните полицаи са пристигнали с вертолет от Форт Монмът, щата Ню Джърси, тъй като бяха прикрепени към Авиационното командване с база там.

— Според информацията, с която разполагам — беше допълнил Мохали, — Комисията за разузнавателните служби към Конгреса не е разрешила вашият отряд за бързо реагиране да се намесва в кризата. Доколкото подразбрах, председателят на комисията се притеснявал от славата на отряда, че вечно нарушава правилника, затова и се свързал с Белия дом и разговарял лично с президента.

„Както личи, никой не е отчел славата на отряда да се справя блестящо в такива ситуации“ — помисли горчиво Худ.

— Президентът се опитал да разговаря по телефона с Майк Роджърс — продължи Мохали — и се вбесил, когато разбрал, че отрядът за бързо реагиране към Оперативния център вече пътува със самолета. Свързал се с полковник Кенет Морнингсайд, командващ частите във Форт Монмът. Не се изненадвам, че са действали толкова твърдо — допълни Мохали. — Някъде петнайсет минути, след като терористите проникнаха в Организацията на обединените нации, Държавният департамент издаде заповед службите за сигурност в никакъв случай да не влизат в сградата. Доколкото разбрах, и в Нюйоркското управление на полицията са получили същата заповед. Генералният секретар на ООН трябва да поиска писмено намесата на американската страна и всички действия трябва да бъдат съгласувани и одобрени от шефа на охраната на организацията.

При тези думи Худ се изплаши още повече за Харли и за другите деца. Щом не са разрешили на групата за бързо реагиране към Оперативния център да ги спаси, кой ще им помогне? Той обаче съвсем забрави за отчаянието си и направо се вбеси, когато видя, че от военната полиция са задържали Майк Роджърс, Брет Огъст и другите от отряда за бързо реагиране. Тези мъже и жени, тези увенчани с бойна слава герои не заслужаваха с тях да се отнасят като с някакви главорези.

Худ слезе от автомобила и се завтече към колегите си. Мохали забърза подире му. Откъм залива духаше поривист възсолен вятър и служителят на Държавния департамент си хвана шапката, за да не му я отвее. Худ обаче изобщо не усещаше вятъра. Отвътре му вреше и кипеше, той едвам сдържаше яростта си, по-силна от страха и отчаянието. Мускулите му се бяха изопнали като корабни въжета, мислите му препускаха шеметно. Но той не беше вбесен от възмутителното поведение на Държавния департамент и на Конгреса,

на ония сухари в ООН, които бездействаха. Подобно на масло, охраняващо тлеещ огън, яростта му беше насочена срещу всички и всеки. Той беше бесен на Оперативния център, объркал личния му живот, на Шарън, която не му оказваше нужната подкрепа, на самия себе си, че се е издънил с гръм и трясък.

Лейтенант Солоу, командващ бригадата от военна полиция, тръгна към тях, за да ги пресрещне. Беше възнисьък, набит и оплешивял, приближаваше четирийсетте. Имаше леденостудени очи и свъсено лице.

Мохали настигна Худ и се представи на Солоу, след това представи и Худ. Той обаче вече беше подминал офицерите и се бе запътил към обръча военни полицаи. Свъсен, Солоу се обърна и тръгна подире му. Мохали го последва.

Худ едвам се спря да не изтика с рамо полицаите. Все пак не бе загубил съвсем самообладание и здравият разум му подсказа, че няма да спечели нищо, ако се противопостави на тези хора.

Лейтенантът се изправи пред Худ.

— Прощавайте, господине...

Той не му обърна внимание.

— Добре ли си, Майк? — попита.

— Бил съм и по-зле — отвърна Роджърс.

Волю-неволю Худ трябваше да признае, че неговият подчинен е прав, и това го поуспокои.

— Господин Худ — подвикна пак настойчиво лейтенантът.

Той го погледна.

— Лейтенант Солоу, тези военни са ми подчинени. Какви заповеди сте получили?

— Наредиха ни да се уверим, че всички членове на отряда за бързо реагиране към Оперативния център са се качили обратно в самолета, и да се погрижим да се върнат в базата „Андрюс“ — уведоми го Солоу.

— Прекрасно, няма що — каза отвратен Худ. — Така Вашингтон ще потъпче и последната надежда, която ООН има...

— Не съм го решил аз, уважаеми господине — възропта Солоу.

— Знам, лейтенант — отвърна Худ. — Не съм ядосан на вас. — Казваше голата истина. Сега беше ядосан на абсолютно всички. — Но

се намирам в ситуация, когато се нуждая от своя заместник, генерал Роджърс. Той не е член на отряда за бързо реагиране.

Лейтенант Солоу премести поглед от Худ към Роджърс, после отново към Худ.

— В такъв случай нарежданията, които съм получил, не се отнасят за него.

Роджърс се отдели от отряда за бързо реагиране и понечи да се промуши през плътния обръч от военни полицаи.

Мохали се свъси.

— Я чакайте — спря го той. — Заповедта, която съм получил пък аз, се отнася за всички военни и служители в службите за сигурност, включително за генерал Роджърс. Бих искал да знам, господин Худ, каква е въпросната ситуация, та имате нужда от присъствието на генерала.

— Въпросът е личен — отвърна Худ.

— Ако е свързано със събитията, разиграли се в сградата на ООН...

— Да, свързано е — отвърна Худ. — Сред заложенците е и дъщеря ми. Майк Роджърс ѝ е кръстник.

Мохали се взря в генерала.

— Кръстник, значи.

— Точно така — потвърди и Роджърс.

Худ си замълча. Нямаше никакво значение дали офицерът от службата за сигурност към Държавния департамент му вярва. Най-важно бе да разрешат на Роджърс да остане с него.

Мохали отново се взря в него.

— В чакалнята на Държавния департамент могат да влизат само кръвни роднини на засегнатите.

— Значи тогава там няма да вляза и аз — процеди през зъби Худ.

Беше му дошло до гуша. Никога през живота си не беше удрял човек, но сега му идеше да изтика този тесногръд сухар, ако той не се дръпнеше от пътя му.

Роджърс стоеше точно до служителя от Държавния департамент, който беше доста по-нисък от него. Не сваляше очи от Худ. Дълго не се чуваше нищо, освен вятъра. Сега в тишината той фучеше много по-силно.

— Добре, господин Худ — склони накрая Мохали. — Ще си затворя очите и няма да ви мъча, и без това ви се събра много.

Худ въздъхна тежко. Мохали погледна Роджърс.

— Искате ли да ви закараме, господине?

— Да, няма да откажа. Благодаря ви — отвърна генералът.

Продължаваше да гледа Худ. Най-неочаквано Худ изпита усещането, обземало го толкова често и в кабинета му в Оперативния център — че не е сам, че има до себе си верни приятели и колеги.

Бог да му е на помощ! Въпреки всичко отново се почувства цял.

Преди да тръгне, Роджърс се обърна към подчинените си от отряда за бързо реагиране. Те се изопнаха като струйки. Полковник Огъст изкозирува. В отговор Роджърс също вдигна ръка. После по заповед на Огъст отрядът отново се насочи към самолета „С-130“. Военните полицаи се разстъпиха, за да сторят път. Останаха на пистата и докато Худ, Роджърс и Мохали се качваха на автомобила.

Пол Худ нямаше никакъв план. Съмняваше се, че и Майк Роджърс има. Дори и да беше измислил нещо, то предполагаше да участват и хората от отряда за бързо реагиране. Въпреки това, докато автомобилът на Държавния департамент завиваше пред терминала на военновъздушните сили и самолетът се извисяваше, Худ не се чувстваше чак толкова потиснат, както преди. Успокояваше го не само присъствието на Майк Роджърс, но и нещо, което бе научил, докато бе оглавявал Оперативния център: че плановете, разработени на спокойствие, рядко могат да бъдат осъществени по време на криза.

Сега бяха само двамата с Роджърс, затова пък ги подкрепяше най-силният екип в света — все щяха да измислят нещо.

Бяха длъжни.

23.

Ню Йорк, щата Ню Йорк
Събота, 23:11 ч.

— Не мога да го допусна! В никакъв случай! — изкрещя полковник Мот на генералния секретар на ООН Чатерджи. — Това е лудост! Не, по-страшно и от лудост! Самоубийство!

Двамата стояха край масата в залата до кабинета на Чатерджи. Малко по-встрани, при затворената врата бяха застанали първият заместник генерален секретар Такахара и заместник генералният секретар Хавиер Оливо. Чатерджи току-що беше разговаряла по телефона с Гертруд Йохансон, съпругата на делегата от Швеция, която си беше в Стокхолм. Мъжът ѝ бе отишъл на тържеството заедно с младата си сътрудничка Лив, която още се намираше в залата на Съвета за сигурност. Госпожа Йохансон бе казала, че ще хване първия самолет.

Чатерджи си помисли колко иронично, но и тъжно е, че толкова много съпруги на политици се събират с мъжете си едва след тяхната смърт. Запита се дали и тя щеше да живее така, ако беше омъжена.

„Сигурно!“

— Госпожо! — прекъсна мислите ѝ полковникът. — Много ви моля, кажете ми, че сте размислили.

Чатерджи нямаше намерение да променя решението си. Бе убедена, че е права. Ето защо и не можеше да постъпи по друг начин. Това беше нейната дхарма, нейният свещен дълг, произтичащ от живота, който е избрала.

— Признателна съм ви, че се безпокоите за мен — рече генералният секретар, — но съм на мнение, че това е най-доброто, което можем да сторим.

— Не е така — възрази Мот. — До няколко минути ще разполагаме с видеоснимките от залата. Дайте ми половин час да ги разгледам, а после ще влезем с хората от охраната вътре.

— Междувременно посланик Контини ще умре — натърти Чатерджи.

— И бездруго посланикът ще умре — възрази мъжът.

— Не мога да приема такова нещо — рече индийката.

— Защото сте дипломат, а не военен — каза Мот. — Ние, военните, наричаме случаи като този с посланика оперативни загуби. Това е войник или военна част, които не можеш да спасиш, без да излагаш на опасност останалите от подразделението. Не се опитвайте. Не можете да го спасите.

— Излагам на опасност единствено себе си и никой друг, полковник Мот — изтъкна Чатерджи. — Отивам в залата на Съвета за сигурност, дайте да не спорим повече.

Мот поклати ядосано глава.

— Правите го, за да се самонакажете, госпожо генерален секретар, а нямате причини. Постъпихте правилно, опитахте се да се свържете по радиостанцията с терористите.

— Не — възрази Чатерджи. — Постъпих късогледо. Не обмислих следващата стъпка.

— Сега е лесно да се каже — намеси се и първият заместник генерален секретар Такахара. — Никой тук не предложи нищо разумно. А ако на някого му беше хрумнало да влизате вътре в залата, лично аз щях да съм против.

Чатерджи си погледна часовника. До следващия краен срок, определен от терористите, оставаха някакви си деветнайсет минути.

— Господа, ще постъпя както съм решила — рече индийката.

— Ще ви убият — предупреди я Мот. — Вероятно са сложили на вратата човек, който да стреля по всекиго, опитал се да проникне вътре.

— И да ме убият, може би ще отсъдят, че са изпълнили закана си да застрелват по човек на час. И ще пощадят посланик Контини. Тогава вече вие, господин Такахара, ще решавате какво да правите нататък.

— Какво да правим нататък ли! — възкликна сподавено полковникът. — Единственото, което можем да направим, е да нападнем тези чудовища. Не сте отчели и още нещо. Терористите ни предупредиха, че понечим ли да освобождаваме заложниците, те ще пуснат отровен газ. Положението е взривоопасно. Току-виж

изтълкували опита ви да влезете като нападение, предприето от силите за сигурност, или като начин да отклоните вниманието им, за да подготвите такова нападение.

— Ще поговоря с тях през вратата — натърти Чатерджи. — Ще подчертая изрично, че влизам невъоръжена.

— Точно това ще кажем и ако се опитваме да ги изиграем — напомни й Мот.

— В този случай, полковник, съм съгласен с генералния секретар — обади се отново Такахара. — Не забравяйте, на карта е заложен животът не само на посланик Контини. Проникнете ли с въоръжени служители от службата за сигурност в заседателната зала на Съвета за сигурност, ще загинат доста от държаните вътре хора, а също и от подчинените ви, да не говорим пък за отровния газ.

Чатерджи си погледна за кой ли път часовника.

— За съжаление не разполагаме с време да продължим обсъждането.

— Госпожо, бихте ли си сложили поне бронезилетка? — помоли Мот.

— Не — отвърна Чатерджи. — Трябва да вляза в помещението с надежда и доверие.

Тя отвори вратата. Излезе в коридора, следвана по петите от полковник Мот.

Въпреки надеждата, която бе изразила пред подчинените си, Чатерджи съзнаваше, че може би върви към своята гибел. При мисълта, че не е изключено да й останат само няколко минути живот, сетивата й се изостриха до краен предел — уж познатият коридор сякаш се преобрази. Гледките и миризмите, дори звукът на подметките по плочките на пода, бяха много ярки. За пръв път през кратката си кариера като генерален секретар на ООН Чатерджи беше изключително съсредоточена — съвсем беше забравила за преговорите и дебатите, за наболелите въпроси на войната, мира, санкциите и резолюциите. От това всичко й се стори още по-нереално.

Двамата с Мот се качиха на асансьора. До крайния срок, посочен от терористите, оставаха пет минути.

Едва сега на Чатерджи й хрумна колко страшно звучат тези думи — като предизвестие за смърт.

24.

*Ню Йорк, щата Ню Йорк
Събота, 23:28 ч.*

Георгиев стоеше при отвора на масата с форма на подкова в Съвета за сигурност. Държеше под око заложниците и току си поглеждаше часовника. Останалите от групата продължаваха да стоят на пост при вратите. Само Барон беше приклеknал наред помещението, точно пред балкона, и се взираше в пода. Когато до крайния срок останаха две минути, българинът се извърна към Даунър и му кимна.

Австралиецаът сновеше бавно напред-назад при северната врата на горния балкон. Не изпускаше от поглед Георгиев. Забеляза знака и заслиза по стълбите.

Мнозина от мъжете и жените, насядали направо върху пода вътре в подковообразна маса, захлипаха. Георгиев мразеше малодушието. Вдигна автомата и го насочи към една от жените. Навремето бе постъпвал по същия начин и с момичетата в Камбоджа. Дойдеше ли някое да го заплашва, че щяло да го изобличи, понеже се държали зле с нея или не й плащали според уговорката, Георгиев само я изслушваше, без да проронва и дума. После насочваше оръжието към гърдите й. Действаше безотказно: момичето го зяпваше с широко отворени очи и уста и се смразяваше. Чак тогава Георгиев казваше: „Почнеш ли пак да ми се оплакваш, ще ти тегля куршума. Опиташ ли се да бягаш, ще убия и теб, и семейството ти“. След това момичето правеше всичко безропотно, не казваше и гък. От близо стотина момичета, работили за него през годината, когато той бе печелил и от сводничество, се бе наложило да застреля само две.

Заложниците престанаха да хлипат. Георгиев свали оръжието. Пак имаше сълзи, но не и стонове.

Даунър вече приближаваше долния край на стълбите, когато българинът видя, че лампичката върху мобилния телефон с обезопасена сателитна връзка мига. Изненада се. Беше разговарял с

Анабел Хамптън преди час, когато тя му бе съобщила, че генералният секретар на ООН възнамерява да се опита да преговаря с похитителите. За миг Георгиев се притесни, че страховете на Даунър ще се окажат основателни и силите за сигурност ще се опитат да проникнат в залата. После обаче се поуспокои — това беше невъзможно. ООН нямаше да рискува. Българинът отиде при телефона.

Анабел Хамптън беше най-опасната, но и най-ценната му придобивка. Още навремето в Камбоджа, където се бяха запознали, тя му беше направила впечатление като решителна и независима жена. В Пном Пен вербуваше агенти за ЦРУ. Георгиев я захранваше с разузнавателни данни, които момичетата му откопчваха от клиентите, а също със сведения, които получаваше от своите хора сред червените кхмери. Плащаше на бунтовниците, получаваше пари за това, че ги следи, и покрай многото далавери, които въртеше, бе натрупал цяло състояние.

Когато през 1993 г. умиротворителната операция на УНТАК в Камбоджа приключи, Георгиев потърси Анабел, за да ѝ продаде имената на момичетата, които бе използвал в публичните си домове. Научи, че са я прехвърлили в Сеул, и се свърза с нея там. Сега вече Анабел живееше по-скоро с гнева, че не я оценяват, а не толкова с амбициите си. Когато българинът ѝ спомена, че напускал въоръжените сили, за да се заеме с предприемачество, тя уж на шега подметна да я имал предвид, ако изпаднало нещо интересно.

Речено — сторено! Георгиев наистина я потърси.

До днес следобед, когато Анабел му беше описала най-подробно по часове и минути как ще протече приемът тази вечер в ООН, той се беше питал дали тя няма да го издъни. Беше сигурен, че няма да го предаде, понеже българинът знаеше къде живеят родителите ѝ — по Коледа, когато Анабел им беше ходила на гости, той специално им беше пратил цветя. И все пак, както се е изразил великият български пълководец от XIX век генерал Григор Халачев, последните часове преди тежка акция са „време на най-тежки съмнения“. Точно тогава се внасят последните уточнения в плановете, а войниците имат възможност да се стегнат.

Анабел не го беше подвела. Не отстъпваше ни най-малко на калените му бойци тук, в залата. Той вдигна телефона.

— Говори — рече.

Беше казал на Анабел да отговаря само след като чуе тази дума.

— Генералният секретар пак тръгна към заседателната зала на Съвета за сигурност — съобщи му Ани. — Този път обаче смята да влезе вътре. Надява се да я пуснете.

Георгиев се усмихна.

— А също и че ще стреляте по нея вместо по делегата от Италия — допълни Ани.

— Пацифистите винаги се надяват, че ще насочиш оръжието към тях, докато наистина не го направиш — вметна българинът. — И тогава вече го удрят на молби и плач. А съветниците й какво препоръчват?

— Полковник Мот и един от заместник генералните секретари настояват за нападение веднага щом получат видеоснимките от залата — отвърна жената. — Другите се въздържат да взимат отношение.

Георгиев погледна Барон. Служба „Сигурност“ към ООН нямаше да получи никакви видеоснимки. Когато Анабел им бе съобщила за фиброоптичната апаратура, българинът беше пратил Барон да намери мястото, където смятат да пробият дупки, за да я вкарат. Веднага щом мъничката камерка се появи, Барон щеше да я покрие.

— А не споменаха ли нещо за откупа? — поинтересува се Георгиев.

— Не — отвърна Ани.

— Е, не е болка за умиране — подметна българинът. — След като не успеят да направят снимки и застреляме още някой и друг заложник, ще побързат да удовлетворят исканията ни.

— Има още нещо — допълни агентката. — Моят шеф току-що ми съобщи, че от Вашингтон пристига отрядът за бързо реагиране към Националния оперативен център за кризисни ситуации.

— Националният оперативен център за кризисни ситуации ли? — повтори Георгиев. — Кой е дал разрешението?

— Никой — поясни Ани. — Ще използват кабинета ми за щабквартира. Ако от ООН се съгласят, няма да се учудя отрядът да предприеме нещо и да нахлуе в залата.

Георгиев не го беше очаквал. Беше чувал, че миналата година Националният оперативен център е провел блестяща акция и е допринесъл за осуетяването на опита за преврат в Русия. Българинът

разполагаше с отровен газ и с планове на залата на Съвета за сигурност, в случай че се наложи да се отбранява, но никак не му се искаше да прибегва до тях. Все пак от ООН трябваше да дадат разрешение за подобна операция на отряда за бързо реагиране. Ако Чатерджи влезеше в залата, Георгиев щеше да разполага със средствата да осуети нападението.

Благодари на Анабел и прекъсна връзката.

За него щеше да е само добре дошло, ако към зложниците се присъединеше и генералният секретар на Обединените нации. Още от самото начало българинът беше разчитал Чатерджи да е в залата, за да се застъпи за децата. И да убеди държавите от цял свят да обединят усилията си, за да ги освободят. Сега генералният секретар щеше да му помогне и да възпре военните. А когато станеше време Георгиев и другите да се изтеглят, индийката и децата щяха да им послужат за идеално прикритие.

При него дойде Даунър. Имаше един-единствен въпрос — какво да прави с италианеца. Убиеха ли го, щяха да подкопаят славата на генералната секретарка като голяма миротворка. Но ако го пощадияха, всички щяха да си кажат, че са слабаци.

Георгиев реши, че доброто име на Чатерджи не е негова грижа, и кимна на Даунър. После загледа как австралиеца затика, всъщност по-скоро затегли хлипащия делегат нагоре по стълбите.

25.

Ню Йорк, щата Ню Йорк
Събота, 23:29 ч.

— Пак ще го направят.

Лора Сабия, момиче с кестенява коса, седеше отляво на Харли Худ. Гледаше неவிждащо право напред и трепереше още по-силно и от преди, сякаш я бяха включили към контакт. Харли пак отпусна пръсти върху ръката ѝ, за да я поуспокои.

— Ще го убият — рече Лора.

— Шшт! — спря я Харли.

Барбара Матис, която седеше вдясно, не сваляше очи от терористите. Момичето с гарвановочерна коса беше изопнало гръб, личеше си, че е много напрегнато. Харли бе виждала и друг път това изражение върху лицето на Барбара. Тя беше от цигуларите, които направо се вбесяваха, ако някой почнеше да шуми и ѝ попречеше да се съсредоточи. Явно и сега бе на косъм от това състояние. Харли се надяваше приятелката ѝ все пак да се овладее.

Момичетата загледаха как маскираните водят делегата нагоре по стълбите. Жертвата се препъна, падна на четири крака и през сълзи заповтаря високо нещо на италиански. Маскираният го сграбчи отзад за яката и го дръпна с все сила. Италианецът се плъсна по лице. Австралиецът изруга, приклепна и сложи оръжието между краката на мъжа. Каза му нещо и той начаса се вкопчи в един от столовете, после се изправи бързо. Мъжете продължиха нагоре по стълбите.

На хвърлей от младите цигуларки, в средата на кръглата маса съпругата на един от делегатите успокояваше жената до себе си. Беше я притиснала до гърдите си и бе долепила длан до устата ѝ. Харли предположи, че това е съпругата на делегата, когото се канеха да убият.

Лора се тресеше неудържимо. Харли за пръв път я виждаше в такова състояние. Обви пръсти около китката на приятелката си и я стисна с все сила.

— Успокой се де! — каза едва чуто.

— Не мога — простена Лора. — Задушavam се. Трябва да се махна оттук.

— Скоро и това ще стане — отвърна Харли. — Ще ни измъкнат. Но сега кротувай. Стисни очи. Помъчи се да се поотпуснеш.

Веднъж бащата на Харли беше обяснил на нея и на брат ѝ, че озоват ли се в такова положение, важното е да не падат духом. Да се опитват да не бият на очи. Да броят секундите, а не минутите и часовете. Колкото по-дълго похитителите държат заложниците, толкова по-големи са шансовете да се постигне споразумение. И заложниците да бъдат спасени. Ако ѝ се отвори възможност да избяга, да разсъждава трезво и да се осланя на здравия разум. Да се попита не дали има вероятност да успее, а дали има вероятност да се провали. Ако отговорът е да, по-добре да не мърда и да не предприема нищо. Баща ѝ беше казал и да не гледа в очите похитителите. Така те щели да разберат, че и тя е човек от плът и кръв, и да си спомнят, че я мразят. Не бивало и да говори, за да не изтърве нещо, което да ги ядоса. И най-вече трябвало да се отпусне. Да си мисли за нещо хубаво, точно както в два от любимите ѝ мюзикъли — „Питър Пан“ и „Звукът на музиката“.

— Лора! — повика Харли.

Момичето сякаш не я чу.

— Чуй ме, Лора!

Приятелката ѝ бе като оглушала. Беше изпаднала във вцепенение. Очите ѝ бяха вторачени невидящо, тя беше стиснала устни до бяло.

Двамата мъже бяха стигнали горния край на стълбището.

За разлика от Лора, Барбара Матис беше нащрек — беше се изопнала като струна. Хилеше се по начин, който приятелката ѝ познаваше добре. Харли се чувстваше като статуята на Темида в Министерството на правосъдието. Само че се намираще не между блюдата във везните на справедливостта, а между двете емоционални крайности.

Не щеш ли, Лора скочи от стола. Харли още я държеше за ръката.

— Защо ни причинявате това? — изписка Лора. — Престанете! Незабавно!

Харли я дръпна лекичко.

— Лора, недей...

Главатарят на бандата стоеше по средата на стълбището. Обърна се и изгледа на кръв момичетата.

Госпожа Дорн седеше през трима души. Изправи се бавно, но без да се отдалечава от стола.

— Седни, Лора! — отсече тя твърдо.

— Не! — викна момичето и се отскубна от Харли. — Не мога тук! — изпищя и притича от другата страна на масата.

Хукна към вратата в дъното на залата, охранявана от главатаря.

Той заслиза по стълбите точно когато Лора притичваше по застланата с килим пътека пред масата. Госпожа Дорн се стрелна подире ѝ, като ѝ викаше да се върне. Мъжът, застанал на пост пред вратата в другия край, се юрна след учителката. Австралиецът в горния край на стълбището беше спрял и ги гледаше.

Всички бяха впили очи в Лора, когато главатарят, госпожа Дорн и другият мъж стигнаха при вратата. Вторият терорист сграбчи учителката през кръста, дръпна я, обърна я като пумпал и буквално я метна на пода. Главатарят настигна Лора точно когато тя вече отваряше вратата. Затвори я с рамо и изтика момичето. То се препъна, падна, изправи се и пак хукна към стълбите. Продължаваше да пищи.

„Вратата не е заключена“ — тази мисъл озари Харли като ярка светлина.

Разбира се, че не беше заключена. Мъжете вече няколко пъти бяха отваряли вратите, нямаха и ключове, за да ги заключат.

Бяха отваряли вратата, откъдето Лора се беше опитала да избяга, бяха отваряли и вратата зад Харли. Тя ги беше видяла с очите си. Втората врата беше на някакви си шест метра от мястото, където седяха те с Барбара, на пост край нея беше стоял мъжът, завтекъл се да хване Лора.

Сега не я пазеше никой.

Главатарят се опитваше да спре Лора. Госпожа Дорн беше останала без въздух, но продължаваше да се боричка с мъжа, метнал я на пода. Явно от напрежението беше престанала да мисли. Затова пък Харли мислеше, и то ясно и логично. Мислеше не само как да избяга и да се спаси, но и как да предаде сведения на хората отвън.

Обърна се бавно и погледна с крайчеца на окоото си вратата. Не беше никак трудно да се втурне и да стигне дотам. През последните четири години на два пъти се бе нареждала на второ място на

състезанията по бягане на къси разстояния. Щеше да дотича до двойната врата още преди терористите да са се усетили какво става. А измъкнеше ли се оттук, за нула време щеше да се добере и до заседателната зала на Икономическия и социалния съвет. Докато ги бяха развеждали да разгледат сградата на ООН, Харли беше забелязала двойната врата на залата.

Изхлузи едната обувка с висок ток, после и втората. Другите музиканти гледаха боричкането.

Харли се облегна на стола така, че той да се крепи само на двата задни крака. Сетне се поизвърна лекичко, та да скочи и да хукне право към вратата.

— Недей — прошепна със стиснати устни Барбара.

— Моля? — рече Харли.

— Знам какво си намислила — каза другото момиче, — защото и аз мисля да направя същото.

— Не...

— По-бърза съм от теб — изшушука Барбара. — Надбягвам те вече две години подред.

— Но аз съм с две крачки по-близо — изтъкна приятелката ѝ.

Барбара поклати бавно глава. Очите ѝ блестяха гневно — явно беше взела решение и бе непреклонна. Харли не знаеше какво да прави. Не ѝ се искаше да се състезава с Барбара коя ще стигне първа вратата. Щяха да се препънат една друга.

Момичетата вдигнаха очи — главатарят беше настигнал Лора някъде по средата на стълбите. Сграбчи я и я метна надолу. Лора заподскача и се затъркаля, накрая тупна при най-ниското стъпало. Раздвижи бавно ръце и глава, очевидно я болеше. Главатарят се спусна към нея.

Барбара си пое дълбоко дъх. Хвана се за края на дървената маса. Изчака, докато се увери, че не я гледа никой. Отблъсна се от масата, скочи и се завтече.

Но беше облечена в тясна рокля и тя ѝ пречеше. По едно време се чу как роклята се разпаря отстрани, но Барбара продължи да тича през глава, без да сваля очи от ръкохватката и без да обръща внимание, че ѝ крещат да спре — така и не разбра кой, дали терористите или някой от делегатите.

Харли видя как приятелката ѝ стига вратата.

„Излизай!“ — подкани я тя наум.

Барбара спря, за да отвори вратата. Харли чу как езичето изщраква и се отмества, а вратата се открехва, после и трясък, сякаш бе изплющял камшик. Звукът я оглуши точно както понякога уокменът, пуснат до дупка.

После Харли видя как приятелката ѝ се свлича надолу. Още държеше ръкохватката, ала вече бе на колене. Ръката ѝ се плъзна от бравата и тупна на пода.

Барбара се задържа още миг на колене, сетне се строполи настрани.

Вече не я мъчеше гняв.

26.

*Ню Йорк, щата Ню Йорк
Събота, 23:30 ч.*

Генералният секретар на ООН Чатерджи спря като попарена, щом чу приглушения изстрел, последван от пронизителни писъци, а сетне, подир няколко мига, и от втори изстрел — този път по-близо до коридора. Почти веднага вратата на залата на Съвета за сигурност се отвори. Навън беше изхвърлен посланик Контини, след което вратата отново се захлопна.

Без да губи и миг, полковник Мот се спусна към трупа и стъпките му нарушиха гробовната тишина в коридора. След полковника се втурнаха и лекарите и санитарите от „Бърза помощ“. Добре облеченият делегат беше мъртъв и лежеше на една страна, с мургаво лице, извърнато към тях. По лицето не трепваше и мускулче, очите бяха затворени, устните — леко раздалечени. На пръв поглед човек можеше да реши, че италианецът още е жив. Под меката му буза обаче на локвичка взе да се събира кръв.

Мот приклепна до тялото. Погледна тила. Точно както и предния път, имаше една-единствена рана.

Санитарите преместиха трупа върху носилка, а Чатерджи тръгна към вратата на Съвета за сигурност. Не погледна мъртвеца.

Мот се изправи и я пресрещна.

— Сега вече, госпожо, няма да спечелите нищо, ако влезете вътре — рече й. — Изчакайте поне докато получим видеоснимките.

— Да изчакам ли! — възкликна Чатерджи. — Чаках прекалено дълго.

Точно тогава откъм залата на Икономическия и социалния съвет дойде един от хората в службата за сигурност — лейтенант Дейвид Мейлман, пратен с още един от колегите си да поразузнае с подслушвателно устройство отпреди петнайсет години, предназначено главно за подслушване на телефони. Те го бяха свързали със слушалките в кабинките за превод с надеждата да подочуят поне

нещичко откъм залата на Съвета за сигурност. Обхватът на устройството беше едва седем и половина метра, затова им се бе наложило да работят в съседната зала. Намираха се в малкия коридор, който водеше към кореспондентския пункт на втория етаж и свързваше залата на Съвета за попечителство със Съвета за сигурност.

— Шефе, някой като че ли се опита да излезе — каза лейтенант Мейлман на полковника. — Непосредствено преди първия изстрел видяхме, че ръкохватката се върти, езичето на бравата щракна.

— Изстрелът предупредителен ли беше? — попита Мот.

— Според нас — не — отвърна лейтенантът. — Но човекът при вратата изстена. — Той погледна в краката си. — Всъщност, шефе, не беше мъж. Гласът беше съвсем тъничък.

— Сигурно е някое от децата! — възкликна ужасена Чатерджи.

— Няма откъде да знаем — отсече Мот. — Нещо друго, лейтенант?

— Няма друго, шефе — отвърна Мейлман и се отдалечи.

Полковникът стисна пестници, сетне си погледна часовника. Очакваше всеки момент да получи резултатите от видеокамерата. От служба „Сигурност на дипломатите“ към Държавния департамент бяха поискали обезопасени телефони, които не се подслушват, дотогава връзката щеше да се осъществява лично. Чатерджи не беше виждала по-безпомощен човек през живота си.

Тя още стоеше с лице към вратата. Смъртта на посланик Контини не я разтреса, както убийството на първия делегат, и това я притесни. Дали не се обясняваше с новината, съобщена от лейтенант Мейлман?

„Може би са застреляли някое от децата...“

Индийката тръгна към вратата. Мот я хвана лекичко за ръката.

— Много ви моля, не го правете. Поне засега.

Генералният секретар спря.

— Знам, че отвън съм безполезна — рече жената. — И да се наложи да предприемете нещо, едва ли ще имате нужда от мен тук. Виж, вътре може и да помогна.

Полковникът я гледа дълго, после пусна ръката ѝ.

— Ето на, убедихте ли се колко силна е дипломацията! — каза Чатерджи с едва доловима усмивка. — И не се налагаше да ме теглите за ръката.

Мот не изглеждаше особено убеден. Само изпроводи индийката с поглед.

27.

*Ню Йорк, щата Ню Йорк
Събота, 23:31 ч.*

Пол Худ и Майк Роджърс бяха на задната седалка на автомобила, а Мохали се беше качил отпред при шофьора. Сега, когато Худ се беше върнал в Манхатън, той му се стори много различен.

Сградата на Секретариата сякаш изпъкваше повече, отколкото когато той беше дошъл тук със семейството си — кога ли беше това, няма само преди ден? Беше осветена от мощни прожектори, наслагани по покривите на съседните небостъргачи. Но прозорците не светеха и от това постройката изглеждаше някак призрачна. Худ си каза, че Организацията на обединените нации вече не прилича на гордия „символ на бухалката“ и вместо да е живата гръд на града, се е превърнала в нещо, олицетворяващо смъртта.

Когато малко след единайсет вечерта тръгнаха от летището, заместник-шефът на служба „Сигурност“ Мохали звънна в Държавния департамент, за да провери дали има някакво развитие. Един от подчинените му отговори, че доколкото знаели, след първата екзекуция не се е случило нищо. Междувременно Худ разказа накратко на Роджърс какво е станало в ООН. Както обикновено, генералът го изслуша, без да казва нищо — не искаше пред чужди хора да излага мислите си. За него чужди бяха всички извън тесния кръжец от приятели, на които се доверяваше.

Докато минаваха през тунела, за да се върнат в Манхатън, и Худ, и Роджърс мълчаха. По едно време Мохали се извърна към тях — за пръв път, откакто бяха излезли от летището.

— Къде да ви оставя, господин Худ, генерал Роджърс? — попита ги той.

— Ще слезем заедно с вас — отвърна Худ.

— Аз отивам в Държавния департамент.

— Чудесно — рече генералът и замълча.

Още смяташе да отиде в тайната квартира на ЦРУ на площада пред ООН, но нямаше намерение да го споделя с Мохали.

Той не остана удовлетворен от отговора, ала не каза нищо.

Автомобилът излезе от тунела на Трийсет и седма улица. Докато шофьорът се придвижваше към Първо авеню, Мохали се обърна отново към Майк Роджърс.

— Държа да знаете, че ми е много неприятно заради случилото се на летището — подхвана пак служителят от Държавния департамент.

Роджърс кимна.

— Слушал съм много за отряда за бързо реагиране — продължи Мохали. — Носи му се славата, че рядко допуска грешки. Ако зависеше от мен, щях да пратя вашите хора и да приключа.

— Ужасното е, че вероятно всички са на същото мнение, но никой не желае да даде разрешение — намеси се Худ.

— Цари пълна бъркотия — заоправдава се Мохали и точно тогава извън телефонът му. — Стотици глави и нито капчица мозък в тях. Направо не го проумявам. Пълна трагедия!

Мохали вдигна телефона, а колата спря пред загражденията на Четирийсет и втора улица. При тях дойдоха двама полицаи, облечени с униформи за борба с безредиците. Шофьорът им показва картата на Държавния департамент, а Мохали заслуша мълком какво му казват от другия край на телефонната линия.

Худ се вторачи в лицето му, осветено от уличната лампа. Загложди го любопитство. Той извърна очи към ООН. От този ъгъл, отдолу, на фона на черното небе сградата на Секретариата изглеждаше огромна и внушителна. Худ си помисли за дъщеря си в търбуха на това синьо-бяло чудовище — колко мъничка и уязвима беше Харли!

Мохали прекъсна телефонната връзка и се извърна назад.

— Какво има? — попита Худ.

— Бил е застрелян още един делегат — отвърна човекът от Държавния департамент. — А може би... — допълни той, — може би и едно от децата.

Худ впи поглед в него. Трябваше да мине известно време, докато проумее, че това „едно от децата“ може да означава и Харли. Причерня му пред очите. Знаеше, че до сетния си дъх няма да забрави покрусеното мрачно изражение на Мохали в този миг, ослепителното

бяло сияние върху предното стъкло на автомобила, надвисналия над тях Секретариат. От тук нататък той щеше да олицетворява за Худ всички изгубени надежди.

— Прокънтял е изстрел, после втори, с който е бил убит делегатът — допълни Мохали. — Един служител от охраната на ООН е чул от съседната зала как някой се опитва да се измъкне, сетне се е разнесъл писък или стон.

— Разполагате ли с повече информация? — намеси се и Роджърс, след като полицаите ги пуснаха да минат.

— От самата зала на Съвета за сигурност няма никакви новини — отговори Мохали, — но генералният секретар ще се опита да влезе.

Автомобилът спря при тротоара.

— Трябва да отида при Шарън, Майк — рече Худ.

— Знам — каза генералът, после отвори вратата и слезе.

— Искате ли да дойдете с мен, генерале? — попита служителят от Държавния департамент.

Роджърс се дръпна да стори място на Худ, който също слезе от колата.

— Не — отвърна той. — Но съм ви признателен.

Мохали даде на Худ визитната си картичка.

— Обадете ми се, ако имате нужда от нещо.

— На всяка цена. Благодаря ви.

Мохали понечи да попита нещо, но се отказа.

Роджърс затвори вратата. Автомобилът потегли, а генералът се извърна с лице към Худ.

Той чуваше тътена на профучаващите в далечината коли и бръмченето на вертолетите, кръжащи над реката и ООН. Чуваше и виковете на полицаите, които разтоварваха чували с пясък покрай загражденията по Четирийсет и втора и Четирийсет и седма улица. Въпреки това имаше чувството, че не е тук, че още е в автомобила и гледа вторачено Мохали.

И чува как той казва: „Може би едно от децата“.

— Пол! — повика го Роджърс.

Худ се беше втренчил в обгърнатите в мрак сгради в горната част на Първо авеню. Пое си дълбоко въздух.

— Я се стегни! — подвикна Роджърс. — След малко ще ми трябваш, Шарън също има нужда от теб.

Худ кимна. Роджърс беше прав. Но Худ сякаш не можеше да се отърси от усещането, че още е в автомобила, все му се струваше, че и досега вижда тъжното лице на Мохали и изживява ужасния миг.

— Отивам в тайната квартира отсреща — допълни генералът. — Брет ще ме чака там.

Това вече като че извади Худ от вцепенението. Той премести очи към Роджърс.

— Брет ли?

— Докато самолетът спираше на пистата и се насочваше към терминала, той видя военните полицаи — поясни генералът. — Досетихме се защо са там. Брет реши да се измъкне и да се срещнем по-късно — подсмихна се генералът. — Знаеш си го. Не е необходимо да му казваш кога да си плюе на петите.

Худ се поокопоти. Който и да беше загинал в залата на Съвета за сигурност, там все още имаше хора, които те бяха длъжни да спасят. Той погледна високата сграда на Държавния департамент.

— Трябва да вървя.

— Знам — отвърна Роджърс. — Постарай се да успокоиш Шарън.

— Имаш номера на клетъчния ми телефон...

— Да, имам го — потвърди генералът. — Ще ти звънна веднага щом научим повече подробности.

Худ му благодари и тръгна към сградата от червени тухли.

28.

Ню Йорк, щата Ню Йорк
Събота, 23:32 ч.

Георгиев носеше изпадналото в паника момиче към мястото му, когато Барбара Матис се свлече на пода. Даунър, който беше стрелял по нея, тичаше надолу от горния край на балкона. Барон също се беше втурнал натам. Тъкмо той бе извикал на Барбара да спре.

Без да се замисля, че се излага на опасност, една от жените на делегатите от Азия беше станала от масата и се бе насочила към Барбара. Но бе постъпила умно — не се беше затичала. Когато стигна при вратата, се обърна с гръб към нея, за да покаже, че няма намерение да бяга. Българинът не й заповяда да се върне. Тя остави на пода дамската си чанта, коленичи до момичето и внимателно отмести наквасената с кръв рокля около раната. Куршумът беше улучил момичето отстрани по левия хълбок. От малката дупчица се процеждаше кръв. Тъничките ръце бяха съвсем бледи.

Георгиев продължи да върви към кръглата маса. Дали не разиграваха театро: едно от момичетата се разпищява, за да прикове вниманието, а друго хуква в обратната посока и се опитва да се измъкне. Ако наистина беше така, ходът беше хитър и опасен. А Георгиев се възхищаваше на куражливите. Но точно както някои от момичетата, работили за него в Камбоджа — горе-долу връстнички на момичето тук, и то бе проявило непокорство. И си бе изпросило наказанието.

За беда останалите зложници като че ли не си бяха извлекли поука. Ставаха изненадващо дръзки — някои от страх, други от възмущение заради онова, което е сполетяло момичето и двамата зложници. Тълпата — дори когато ставаше дума за зложници — бе склонна да загърбва здравия разум. Опълчеха ли се срещу Георгиев, той нямаше да има друг избор, щеше да се наложи да ги избие до крак. Това щеше да го извади от равновесие, а виковете и изстрелите вероятно щяха да тласнат хората от охраната към нападение.

Ако се налагаше, българинът щеше, разбира се, да застреля всички. Всъщност, за да довърши докрай започнатото, му трябваша само децата. И едно беше предостатъчно.

Най-неочаквано двама от делегатите се изправиха. Ето какво става, ако поотпуснеш на някого юздата. Всички решават, че също могат да си разиграват коня. Георгиев сложи вцепенената хлипаща Лора да седне на стола. Не можеше да допусне толкова много хора да стоят прави — току-виж на някого му хрумнало да бяга.

— Но момичето е ранено — възропта един от делегатите. — Трябва да му се помогне.

Георгиев вдигна оръжието.

— Още не съм избрал следващия, който ще умре. Не ме улеснявайте.

Всички седнаха. Човекът, дръзнал да заговори, понечи да каже още нещо, но жена му го сръга да мълчи. Другите погледнаха тъжно Барбара.

Вдясно вдовицата на Контини ридаше неудържимо. Една от жените я бе притиснала до себе си и се мъчеше да я успокои.

Вандал доведе учителката по музика при останалите и ѝ нареди да седне. Госпожа Дорн отвърна, че носела отговорност за Барбара, и настоя да се погрижи за нея. Вандал пак я бутна да седне и да кротува. Жената отново понечи да се изправи. Георгиев се завъртя вбесен към нея. Тръгна с насочено оръжие към госпожа Дорн. Вандал се дръпна.

— Само още една думичка, и те са мъртви — закани се той през зъби.

Видя как жената го зяпва с разширени очи и ноздри, точно както ония пачаври, камбоджанките. Но не каза нищо. Волю-неволю седна и насочи вниманието си към момичето, опитало се да избяга.

Вандал постоя, постоя, пък също се върна на поста си. Даунър дойде при Георгиев едновременно с Барон, който се доближи на педя от австралиеца.

— Ти луд ли си? — тросна му се той.

— Нямах друг избор! — подвикна Даунър.

— Нямам си друг избор ли? — повтори Барон, като внимаваше да не повишава тон. — Нали се разбрахме да не закачаме децата!

— Всичко щеше да иде на кино, ако тази пикла беше избягала — натърти австралиеца.

— Изкрещях ѝ, хукнах към нея, видя ме — продължи с обвиненията Барон. — Щях да я настигна, преди да е отворила вратата.

— А, не се знае — намеси се и Георгиев. — Важното е, че не успя да се измъкне. А сега и двамата се връщайте на местата си. Ще се опитаме да ѝ помогнем тук.

— Та тя си е дете — изгледа го на кръв Барон.

— Кой я е карал да бяга! — не му остана дължен българинът.

Барон си замълча, макар че отвътре му вреше и кипеше.

— Сега една от вратите не е охранявана, ти трябва да следиш оптичния кабел — напомни му вече по-спокойно Георгиев. — Или предпочиташ всичките ни усилия да отидат нахалост заради оная там? — кимна той към Барбара.

Даунър изсумтя и се върна в горния край на балкона. Барон се подсмихна, поклати отчаяно глава и отново застана пред балкона.

Георгиев ги изпроводи с очи. Колкото и неприятно да му беше да си го признае, случката бе променила нещата. Престъплението изостря до краен предел настроенията. В затворени помещения чувствата са много силни, а някоя неочаквана драма само влошава положението.

— Разрешете да я изведем оттук.

Георгиев се обърна. До него стоеше азиатката. Не я беше чул кога се е приближила.

— Не може — тросна се той.

Беше разсеян. Трябваше час по-скоро да се съсредоточи, да строи в две редици хората си. Да попритисне ООН. Струваше му се, че знае как.

— Момичето ще умре от загуба на кръв — знаеше си своето азиатката.

Българинът отиде при един от саковете. Само това оставаше — момичето да умре — тогава вече заложниците сигурно щяха да се разбунтуват. Извади малка синя кутийка и я даде на жената.

— Вземете това и се оправяйте — рече ѝ.

— Чантичка за оказване на първа помощ? — възкликна жената. — Няма да свърши работа.

— Не разполагам с друго.

— Ами ако има вътрешни кръвоизливи, разкъсани органи... — заопява азиатката.

Даунър махна с ръка, за да привлече вниманието на Георгиев — сочеше към вратата.

— Нямайте друг избор — отсеке българинът и повика Вандал.

Французинът дойде при него и той му нареди да внимава да не би жената да се опита да се измъкне. После Георгиев тръгна към стълбите. Качи се при Даунър.

— Какво има?

— Тя е тук — прошепна австралиеца. — Генералната секретарка де. Почука и настоя да сме я пуснели.

— Друго не каза ли? — попита Георгиев.

— Не — отвърна Даунър.

Българинът погледна зад него. Заповтаря си, че трябва да се съсредоточи. Нещата се бяха променили. Той трябваше на всяка цена да ги обмисли. Ако пуснеха Чатерджи, тя щеше да хвърли всичките си усилия да спаси момичето, а не да им достави парите. Пуснеха ли момичето, репортерите щяха да разберат, че едно от децата е ранено, и то вероятно смъртно. Въпреки опасността, на която щяха да бъдат изложени заложниците, всички щяха да гракнат в един глас, че военните трябва да предприемат акция по освобождаването им. Не бе изключено и в болницата момичето да дойде в съзнание и да опише къде точно се намират нападателите и заложниците.

Е, да, Георгиев можеше да пусне Чатерджи вътре, но да не разреши да извеждат момичето. И какво тогава щеше да прави генералната секретарка, нима щеше да изложи на опасност живота на другите деца, като откаже да му съдейства?

„Възможно е“ — помисли си Георгиев. А ако той допуснеше Чатерджи да оспорва решенията му, нищо чудно това да вдъхнеше на заложниците смелост или да подкопаеше влиянието му сред другите в групата.

Георгиев погледна отново заложниците. Беше обяснил на ония от ООН как да се свържат с него и какво да му съобщят. Инстинктът му подсказа да слезе долу, да посочи поредния заложник и да го накара да повтори същото, както и делегатът, когото вече бяха застреляли. Защо Георгиев да променя плана си? Та онези да си помислят, че му липсва решителност ли?

„Защото ситуации като тази са непредвидими“ — отговори си сам той.

После, както с всички гениални идеи, най-неочаквано му хрумна нещо: как да даде на Чатерджи онова, за което тя настоява, без да се отказва от исканията си. Щеше да се срещне с нея. Но не както го предвиждаше тя.

29.

Вашингтон, окръг Колумбия

Събота, 23:33 ч.

През повечето време Боб Хърбърт минаваше за веселяк.

Преди петнайсетина години раните и смъртта на жена му го бяха тласнали към депресия, продължила, кажи-речи, цяла година. Но лечението му беше помогнало да преодолее самосъжалението. После той се беше върнал на работа в ЦРУ и това пък му върна самочувствието, пометено от взрива в американското посолство в Бейрут. Вече близо три години, откакто бе помогнал да създадат Оперативния център, Хърбърт се радваше на едни от най-големите предизвикателства и удовлетворение в живота си. Ако беше жива, жена му много щеше да се забавлява, че вечният мърморко, за когото се бе омъжила, човекът, чийто дух непрекъснато се бе опитвала да повдигне, е известен в Националния център за кризисни ситуации като Господин Майтапчията.

Но сега, докато седеше сам в тъмния кабинет, осветен само от екрана на компютъра, хич не му беше до веселие и майтапи. Притесняваше се не само защото сред зложниците в сградата на Обединените нации беше и дъщерята на Пол Худ. Не само от потвърдената от опита мисъл, че ситуации като тази неминуемо завършват с кръвопролитие. Понякога се намираще изход доста бързо, още преди нападателите да са успели да се окопаят. Друг път нещата се проточваха и прерастваха в обсада, от която се излизаше единствено с нападение. В редките случаи, когато се стигаше до споразумение, терористите обикновено просто се стремяха да привлекат вниманието към една или друга кауза. Но наставаше голяма бъркотия, ако те искаха пари или да бъдат освободени затворници, както ставаше най-често.

Боб Хърбърт беше притеснен най-вече от две неща. Първо, че цел на нападението е Организацията на обединените нации. Никога досега тя не е била нападана по този начин, нямаше и случаи, когато ООН да е заела твърда позиция. Освен това Хърбърт се притесняваше

и заради едно съобщение за гостите на приема в Обединените нации, което току-що беше получил по електронната поща от Даръл Маккаски. Божичко, що за организация си бяха спретнали тия невежи, събрани от цял свят?

Маккаски се намираше в бюрото на Интерпол в Мадрид. Съвсем наскоро бившият агент на ЦРУ беше помогнал на приятеля си Луис Гарсия де ла Вега да осуети опит за държавен преврат и беше останал в испанската столица, за да бъде по-близо до ранената си колежка Мария Корнеха. Снимките, направени с охранителните камери вътре в сградата на Обединените нации вече след нападението, бяха пратени на Интерпол, за да се провери дали в архива няма материали за терористични акции с почерка на същата банда. В Интерпол бяха получили и списък на делегатите и гостите, поканени на приема в Съвета за сигурност. Преди половин час Маккаски бе препратил данните на Хърбърт във Вашингтон. Всички поканени на приема били законни представители на своите държави, макар че от това не ставали, разбира се, дипломати. Вече половин век под дипломатическо прикритие в Организацията на обединените нации се подвизаваха какви ли не шпиони, контрабандисти, главорези и наркотрафиканти — нямаха чет.

От ООН обаче бяха уточнили, че не са проверили миналото на двама от гостите на приема. Били пристигнали в организацията преди два дена и били представили автобиографии, данните в които не били потвърдени от посочените университети и фирми. Вероятно двамата бяха разчитали, че няма да стоят в Ню Йорк достатъчно дълго, за да се притесняват, че ще ги засекаат. Сега Хърбърт трябваше да отговори на въпроса: кои бяха тези хора?

Маккаски беше изискал снимките в документите им за самоличност от заместник генералния секретар на ООН, отговарящ за администрацията и за помощния персонал. След като ги бе получил по електронната поща, шефът на разузнаването към Оперативния център ги беше пуснал в базата данни, съставена от снимките на над двайсет хиляди терористи, чужди агенти и контрабандисти от цял свят.

Оказа се, че двамата поканени на приема в ООН са в този списък.

Хърбърт прочете кратичките им биографии — истинските, а не фалшификатите, които бяха пробутали в Обединените нации. Не

знаеше нищичко за хората, нападнали и превзели залата на Съвета за сигурност, знаеше обаче, че колкото и опасни да бяха, по злодеяния петимата терористи не можеха да стъпят и на малкия пръст на тия двамата.

Шефът на разузнаването получи съобщение от отряда за бързо реагиране, че се връща във Вашингтон, но без генерал Роджърс и полковник Огъст. Хърбърт не знаеше къде е Огъст, затова пък знаеше, че Роджърс е с Худ. Нямахте и миг за губене, ето защо звънна на Худ по мобилния телефон.

30.

Ню Йорк, щата Ню Йорк

Събота, 23:34 ч.

През многовековната си история Камбоджа рядко е живяла в мир.

До XVI век е била могъща войнствена империя. При управлението на императорите кхмери е завзела цялата долина на река Меконг и е наложила властта си в земите на днешен Лаос, на Малайския полуостров и в част от Сиам. Но в непревзетите области на Сиам и в държавата Анам в днешен Централен Виетнам се надига войска, която през следващите столетия малко по малко изтласква кхмерите, докато накрая застрашава и самата империя. През 1863 година владетелят на Камбоджа е толкова отчаян, че се съгласява на френски протекторат в страната. След това камбоджанците се заемат да си връщат изгубените земи, ала отново ги губят, когато през Втората световна война Япония завладява Индокитай. След войната държавата си възвръща независимостта и начело на Камбоджа застава принц Нородом Сианук. През 1970 година той е свален от престола с подкрепян от американците военен преврат, оглавяван от генерал Лон Нол. Сианук създава в Пекин правителство в изгнание, а през 1975 година комунистите — червените кхмери, свалят с гражданска война Лон Нол. Властта на Сианук е възстановена като част от доста неустойчивото коалиционно правителство на така наречената Демократична Кампучия. Министър-председател при Сианук е върлият антикомунист Сон Сан, изпечен мръсник. Не след дълго Сианук и правителството му са заменени с по-умерения, но и побздеен Кхию Самфан, назначил за премиер безпощадния и властолюбив Пол Пот. По убеждения той е маоист и смята, че образованието е проклетие и че връщането към земята ще превърне Камбоджа в страна на всеобщото благоденствие. Но при жестокото му управление Камбоджа става синоним на изтезанията, геноцида, принудителния труд. Гладът покосява над два милиона души — всеки

пети камбоджанец. Пол Пот управлява до 1979 година, когато Виетнам нахлува в страната. Виетнамците превземат Пном Пен и налагат комунистически режим начело с Хенг Самрин. Но Пол Пот и червените кхмери все още контролират обширни области в държавата, която сега вече се казва Народна Република Кампучия, и продължават да я опустошават. След изтощителна партизанска война, в която дават много жертви, виетнамците се изнасят от Камбоджа. Новият министър-председател Хун Сен е принуден да се бори с групировки, сред които левичарски настроените червени кхмери, десните сини кхмери, Националната армия на Сианук, останала вярна на сваления от престола принц. Националните въоръжени сили на кхмерите, които продължават да подкрепят Лон Нол, отрядите на етническите планинци, „Виет Мин“ на кхмерите, подкрепяни от Ханой, и десетки други.

През 1991 година, когато промишлеността и селското стопанство на страната са в пълна разруха, воюващите групировки най-после подписват споразумение за прекратяване на огъня, за широкообхватно разоръжаване, за провеждането на избори под наблюдението на ООН и за умиротворителни сили на Обединените нации. Създава се нова коалиция с партията на Хун Сен, която възстановява монархията и връща на престола Сианук. Червените кхмери обаче решават, че са ги принудили да преотстъпят прекалено голяма власт, и възобновяват въоръжената борба, която през 1998 година, след смъртта на Пол Пот, позатихва. Но висшите офицери на червените кхмери нямат намерение да слагат оръжие и се заричат да продължат войната до победен край.

Заради множеството политически партии и военни кланове, които се домогват до властта, страната гъмжи от тайни агенти на властите и на бунтовниците, домогващи се яростно до разузнавателни данни и оръжие. Така се заражда невиджана подмолна мрежа от шпиони, главорези и контрабандисти. Някои смятат, че работят за благото на своето отечество. Други пък работят за себе си.

Вече близо от десет години трийсет и две годишната Тай Сокха Сари и мъжът ѝ, трийсет и девет годишният Ханг Сари бяха агенти към Въоръжените сили за национално освобождение на кхмерите, военните формирования към Фронта за национално освобождение. Въоръжените сили бяха създадени през март 1979 година от бившия министър-председател Сон Сан. Първоначалната им цел бе да изгонят

виетнамците от страната. След като изтласкаха завоевателите, членовете на Въръжените сили се запретнаха да прочистят Камбоджа от чуждо влияние. Макар и да беше включен във Върховния национален съвет, управлявал държавата при Сианук, дълбоко в себе си Сон Сан бе против намесата на Обединените нации и най-вече против участието на Китай, Япония и Франция в умиротворителните сили. Беше на мнение, че не съществува такова нещо като добронамерена окупационна армия. Дори и да отстояваха мира, със самото си присъствие войниците покваряваха камбоджанците и ги обезсилваха.

Тай и Ханг споделяха възгледите на Сон Сан. С идването си в страната един от чуждите офицери не само бе опорочил културата ѝ. Той беше унищожил и нещо много свидно за Ханг.

Тай Сокха коленичи и се надвеси над раненото американче. Девойчето беше най-много на четиринайсет-петнайсет години. Камбоджанката се беше нагледала на ранени и убити младички момичета. Беше съдействала на „Амнести Интернешънъл“ да открие край Чампонгчанг масов гроб, в който бяха погребани над двеста разложени трупа, предимно на старици и на невръстни деца. Върху някои от труповете бяха написани или издълбани с нож антиправителствени призови. Освен това Тай бе причинила смъртта на най-малко трийсетина-четирийсет души, отвеждайки Ханг при вражески офицери или при тайни агенти, та докато спят, той да ги удуши или да ги прониже с тънка кама в сърцето. Имаше случаи, когато Тай не си правеше труда да води мъжа си и бе избивала противника сама.

Подобно на повечето военни разузнавачи, които действаха сами или по двойки, Тай бе обучена да оказва първа медицинска помощ направо на бойното поле и имаше голям опит в лекуването на огнестрелни рани. За беда чантичката за оказване на първа помощ нямаше да свърши работа. Куршумът явно беше заседнал в тялото на момичето. Ако то бъдеше преместено, вероятно щеше да пострада още повече. Тай проми мъничката кръгла дупчица. После сложи върху раната марля и я прихвана с лейкопласт. Пипаше внимателно и точно, ала се вълнуваше повече от обикновено. Отдавна беше обръгнала на тероризъм и убийства, но това момиче и обстоятелствата, при които то бе ранено, пробудиха мъчителни спомени.

За Фум, непрежалимата сестрица на Ханг.

Докато превързваше раната, Тай се върна към събитията, накарали я да се озове на това необичайно място.

Беше израсла в малко селце по средата на пътя от Пном Пен за Кампот на Тайландския залив. Родителите ѝ бяха загинали по време на наводнение, когато Тай бе едва шестгодишна, и тя бе отишла да живее със семейството на втория си братовчед Ханг Сари. Тай и Ханг направо се боготворяха и открай време всички си знаеха, че някой ден те ще се оженят. Така и стана — венчаха се през 1990 година, точно преди да заминат с бойна задача. Бяха сами, ако не се броят свещеникът и синът му, в бурята, отнесла колибата на свещеника. Това бяха най-щастливите мигове в живота на Тай.

Бащата на Ханг беше подкрепял от все сърце принц Сианук и бе помествал в местния вестник статии как политиката на принца, отстояващ свободния пазар, е помогнала на селяните. Една непрогледна дъждовна нощ на 1982 година, докато Тай и Ханг бяха в града, войниците от Националната армия на демократична Кампучия на Пол Пот бяха нахлули в къщата и бяха отвели бащата, майката и сестрата на Ханг. След два дена Ханг намери родителите си. Баща му лежеше в канавката край черен път. Ръцете му бяха вързани на гърба, краката и коленете му бяха счупени, за да не може да върви или да пълзи. Устата му беше запушена с буца пръст, върху гръкляна му зееше дупка, та пленникът да издъхне от загуба на кръв. Майката на Ханг бе удушена пред очите на баща му, безсилен да стори нищо, за да я спаси. Ханг не намери по-малката си сестра.

Светът на Тай и на мъжа ѝ се преобрази. Ханг се свърза с Фронта за национално освобождение на кхмерите, подкрепящ принца. Обясни, че иска да пише статии, каквито приживе е писал баща му, но не за да брани Сианук, а за да изобличи ония главорези от Националната армия на демократична Кампучия и да им отмъсти за всичко, което са причинили на семейството му. Преди да разреши на Ханг и Тай да се превърнат в жива примамка, шефът на разузнаването към Фронта за национално освобождение ги обучи как да боравят с оръжие. Два месеца по-късно в колибата им нахълта малък отряд от червени кхмери терористи. Ханг и жена му бяха обмислили всичко до най-малките подробности и ги изпоклаха до последния човек още

преди пазачът, пратен им от Националния фронт, да е повикал някого на помощ.

След това двамата бяха обучени как да следят и да шпионират. Междувременно усвоиха и изкуството на убийството. От наръчник на ЦРУ, намерен случайно в Лаос, научиха как с безопасни игли и карфици за вратовръзки, с напълнени с камъни чорапи и дори задигнати кредитни карти да вадят очи, да чупят вратове и да прерязват гръкляни. Усвоиха тези умения, за да служат на родината си, а също с надеждата, че все някой ден ще открият изверга, наредил да убият Фум.

Изверга, изплъзнал им се, понеже червените кхмери го охраняваха.

Извергът, чиито дири бяха изгубили, след като той бе напуснал Камбоджа, и когото бяха намерили едва наскоро.

Извергът, който беше сред мъжете в заседателната зала на Съвета за сигурност.

Извергът на име Иван Георгиев.

31.

Ню Йорк, щата Ню Йорк

Събота, 23:35 ч.

Худ се чувстваше самотен и уплашен, докато се качваше с асансьора на седмия етаж на Държавния департамент. Там във фоайето чакаха останалите родители. Худ беше в асансьора насаме с умърлушеното си отражение, разкривено и мътно, върху лъснатите до блясък златисти стени.

Ако не беше сигурен, че камерите го записват и че от охраната ще го задържат като опасен, той щеше да изпищи с цяло гърло и да размаха ръце във въздуха, все едно се боксира. Спомнеше ли си за стрелбата в заседателната зала на ООН, му причерняваше пред очите, задето е принуден да стои отстрани и да чака със скръстени ръце развоя на събитията.

Вратата на асансьора се отвори, Худ слезе и се запъти към „Пропуски“. Точно тогава иззвъня клетъчният му телефон. Той спря като попарен и се обърна с гръб към пазача.

— Да! — каза в слушалката.

— Пол! Аз съм, Боб. Майк с теб ли е?

Худ веднага позна гласа на Хърбърт. Шефът на разузнаването към Оперативния център говореше припряно, което идеше да подсказва, че е притеснен.

— Отиде във фирмата, където си го пратил. Защо?

Съзнаваше, че Хърбърт от немай-къде ще говори със заобикалки, линията все пак не бе много сигурна.

— Защото в зоната под наблюдение има двама души, за които трябва да знае — отвърна шефът на разузнаването.

— Какви хора? — подскочи Худ.

— С дебело досие.

Такава значи била работата. Худ имаше чувството, че ще полудее.

— Присъствието им там точно сега може и да е съвпадение — допълни Хърбърт, — но не искам да рискувам. Ще потърся Майк на другото място.

Худ се върна при асансьора и натисна копчето.

— И аз ще бъда там, когато звънеш — рече той. — Как се казва фирмата?

— „Дойл“.

— Благодаря ти — подхвана Худ тъкмо когато асансьорът спря на етажа.

Той прибра телефона и се качи.

Шарън нямаше да му го прости. Никога. И той не я винеше. Тя не само беше сред непознати, а и бе сигурна, че от Държавния департамент не казват на родителите цялата истина. Но ако терористите имаха съучастници, които също се намираха в залата и за които не подозираше никой, Худ искаше да е подръка и да помогне на Роджърс и Огъст да измислят нещо.

Докато слизаше с асансьора, извади от портфейла служебната си карта от Оперативния център. Забърза през фоайето и излезе на Първо авеню, сетне взе на бегом четирите пресечки. Показа картата на полицаите от Нюйоркското управление, които патрулираха пред небостъргачите на площада при ООН. Високите сгради не бяха в комплекса на организацията, но въпреки това мнозина делегати бяха наели в тях помещения. Худ влезе вътре.

Беше останал без дъх. Подписа се в регистъра на охраната и отиде при първия асансьор за по-ниските етажи. Пак му идеше да креци и да удря крошета във въздуха. Но поне щеше да участва в събитията. Поне щеше да има върху какво да се съсредоточи и да позабрави за страха. Не надежда, но нещо, все пак близко до нея.

План за действие.

32.

Ню Йорк, щата Ню Йорк

Събота, 23:36 ч.

Наистина беше той!

Същият безизразен глас, същите жестоки очи и нагли движения. Тай Сокха не можеше да повярва, че подир цели десет години все пак са издирили Иван Георгиев. Но след като бе чула гласа му иззад маската, след като бе стояла толкова близо до него, че бе усетила миризмата на потта му, вече бе сигурна, че това е тъкмо той.

Преди няколко месеца трафикантът на оръжие Устинович, който снабдяваше червените кхмери, бил помолен да се срещне с Георгиев. Един информатор на червените кхмери знаеше, че Тай и Сари Ханг го издирват под дърво и камък. Каза им срещу пари името на трафиканта на оръжие. Първия път, когато българинът бе отишъл в Ню Йорк, за да се срещне с Устинович, те го бяха изтървали, но след като Георгиев си беше заминал, се бяха свързали с руснака. Предложиха му нещо просто: или ще им каже кога Георгиев ще дойде да си прибере оръжието, или ще го натопят във ФБР.

Руснакът им съобщи кога Георгиев ще се яви отново, но постави условие — да не го залавят, докато той е при него. Камбоджанците се съгласиха. Всъщност не искаха и да го залавят в автосервиза. Смятаха да го очистят така, че цял свят да разбере и те да привлекат вниманието към участта на своя народ, докаран до изстребление от безбройните убийства, в които и Тай и Сари бяха участвали в опитите да възпрат червените кхмери и да подкопаят трагично безпомощното управление на Народом Сианук.

Бяха наблюдавали как шайката на Георгиев идва да купи оръжието от покрива на клуба до автосервиза на Устинович. Тогава Тай всъщност не бе успяла да види българина ясно, както го бе виждала, докато беше работила като готвачка в лагера на ООН, беше следила внедрените агенти на червените кхмери и бе станала свидетелка на ужасиите, вършени от Георгиев. Но властите не можеха

да предприемат нищо без доказателства, а всеки, опитал да се добере до такива доказателства или да избяга — като клетата Фум — беше загинал.

След като Георгиев и съучастниците му купиха оръжието, Тай и Ханг ги проследиха до хотела. Стаите до тяхната вече бяха заети, затова камбоджанците отседнаха в стаята отдолу. През електрическата инсталация на тавана прокараха жичка, прикачена към звуков усилвател, и заслушаха как Георгиев и хората му обсъждат отново своя план.

После отидоха в постоянното представителство на Камбоджа отсреща и зачакаха.

Сега, в заседателната зала, Тай Сокха извърна големите си черни очи от раненото момиче, което лежеше на пода до нея и което едва ли беше много по-голямо от Фум, убитата от главорезите на Георгиев. Погледна Ханг, който седеше на пода, вътре в кръглата маса. Камбоджанецът се беше поизвърнал, за да наблюдава Тай.

Тя кимна. Мъжът ѝ също кимна в отговор, за да ѝ покаже да действа веднага щом Георгиев слезе отново по стълбите.

33.

Ню Йорк, щата Ню Йорк
Събота, 23:37 ч.

Георгиев стигна при двойната врата в дъното на залата на Съвета за сигурност и спря. Държеше автомата, макар че се съмняваше да опре до него. Ренолд Даунър стоеше вдясно от вратата. И в двете ръце стискаше оръжие.

— Ще я пуснеш ли? — изшушука австралиеца.

— Не — отвърна Георгиев. — Аз ще изляза.

Видя дори през маската на Даунър, че той е изненадан.

— За кой дявол ще ходиш навън?

— За да им покажа, че не стават за нищо! — поясни българинът.

— Не ставали за нищо, моля ви се! Та те ще те вземат за заложник! — предупреди Даунър.

Генералният секретар се обади отново. Помоли да я пуснат.

— Няма да рискуват — възрази Георгиев. — Така ще се убедят, че нямат друг избор и трябва да ни съдействат, при това бързо.

— Дрънкаш ми като някой тъп дипломат. Ами ако разпознаят акцента?

— Ще говоря тихо — успокои го българинът. — Вероятно ще решат, че съм руснак.

При тази мисъл му хрумна, че няма да е никак зле да стоварят вината за случилото се върху Москва или върху руската мафия.

— Не съм съгласен — настоя пак Даунър.

„То оставаше да си съгласен“ — помисли българинът. Даунър знаеше само едно — да мърмори и да създава неприятности.

— Не бери грижа за мен — рече Георгиев.

Пресегна се бавно към ръкохватката върху лявото крило. Завъртя я и откряна вратата.

Мала Чатерджи беше застанала отпред — беше опънала ръце покрай хълбоците си и беше отметнала назад рамене и глава. На няколко крачки зад нея стоеше шефът на служба „Сигурност“, а отзад

се бяха наредили неколцина души от охраната с противоударни щитове.

Лицето на индийката беше спокойно, но решително, а колкото до шефа на охраната, той изглеждаше така, сякаш всеки момент ще започне да бълва огън. Георгиев обичаше такива противници. Не му позволяваха да затъва в самодоволство.

— Бих искала да разговарям с вас — подхвана Чатерджи.

— Наредете на всички да се дръпнат зад заседателната зала — каза Георгиев.

Реши, че е излишно да напомня как случи ли му се нещо, ще плащат заложниците.

Чатерджи се обърна и кимна на полковник Мот. Мот махна на подчинените си да се дръпнат, но самият той не се помръдна.

— Всички — натърти Георгиев.

— Дръпнете се, полковник — подкани генералният секретар, без да го поглежда.

— Госпожо генерален...

— Вървете, моля ви — отсече индийката.

Мот въздъхна тежко, обърна се и отиде при охраната. Застана на трийсетина метра и изгледа на кръв терориста.

„Това добре“ — рече си Георгиев. Чатерджи беше скастрила шефа на служба „Сигурност“. Отдалеч си личеше, че на полковника му иде да извади оръжието и да застреля на място българина.

Чатерджи продължи да гледа вторачено Георгиев.

— А сега отстъпете и вие — рече ѝ той.

Тя беше изненадана.

— Да се дръпна ли? — повтори изумена.

Той кимна. Чатерджи направи три крачки назад и спря. Георгиев поотвори още малко вратата.

Щитовете се вдигната, ръцете зад тях се изопнаха.

Без да сваля очи от хората от охраната, Георгиев затвори вратата след себе си. Бавно, безстрашно. Изкушаваше се да се почеше по главата или хълбока и да ги погледа как подскочат като ужилени. Но не го направи. Беше му достатъчно да знае, че им е взел страха. И по-важното, че го знаят и те. Бяха наясно, че е по-смел, че не му пука от нищо. Той погледна Чатерджи.

— Какво искате? — попита я.

— Искам да намерим изход от положението, така че да няма повече кръвопролитие — отвърна генералният секретар на ООН.

— Това е напълно постижимо — отвърна Георгиев. — Изпълнете исканията ни и готово!

— Опитвам се. Но държавите отказаха да платят.

Той го беше очаквал.

— Тогава ще плати друг — рече българинът на Чатерджи. — Нека Съединените щати отново спасят света.

— Мога да поговоря с някои представители на американските власти, но ще отнеме време — каза генералният секретар.

— Разполагате с колкото си искате време — тросна се терористът. — Всеки час ще ви струва живота на един човек.

— Недейте, моля ви — проплака Чатерджи. — Нека ви предложи нещо. Мораториум. Шансът да ги убедя, е по-голям, ако им кажа, че ми сътрудничите.

— Да ви сътруднича ли? — ахна нападателят. — Как да ви сътруднича, като губите ценно време.

— Вероятно ще отнеме часове, може би дори дни — простена жената.

Георгиев сви рамене.

— Тогава кръвта ще тежи на вашата, а не на моята съвест.

Генералният секретар продължи да го гледа, макар и да бе позагубила самообладание. Дишането ѝ бе по-ускорено, очите ѝ шареха. Това бе само добре дошло за терориста. Той искаше подчинение, а не преговори. Забеляза, че шефът на охраната, който стоеше над Чатерджи, се размърдва. Явно не беше от умиротворителните части към ООН. Движеше се като спънат бик.

Чатерджи сведе поглед. Поклати бавно глава. Никога досега не беше изпадала в такава безизходица. На Георгиев чак му домъчня за нея. Какво ли прави един дипломат, когато се инатиш и продължаваш да повтаряш *не и не*?

— Давам ви честната си дума — подхвана пак Чатерджи. — Ще получите всичко, каквото искате, само не убивайте повече хора.

— И бездруго ще го получим — отсеке българинът.

Жената се втренчи в него. Ясно се чудеше какво още да добави — бяха си казали всичко.

Георгиев се обърна към вратата.

— Недейте! — удари го пак на молби Чатерджи.

Той продължи нататък. Пресегна се към ръкохватката. Жената го последва.

— Толкова ли не разбирате? От това няма да спечели никой — подхвана пак тя.

Отчаяна, го сграбчи за ръката. Георгиев спря и опита да се отскубне. Чатерджи продължи да го дърпа.

— Изслушайте ме! — простена индийката.

Така значи, миротворката имала и нокти! Едрият като канара българин се дръпна повторно и отметна ръка. Чатерджи отхвърча при стената. Георгиев отново се обърна към вратата.

Зад него се чуха стъпки. Българинът се пресегна към автомата, но някой го фрасна с лакът през лицето.

Причерня му, носът и челото му изтръпнаха, зави му се свят. Георгиев се опита да запази самообладание и да се задържи на крака, когато го удариха още веднъж и той изгуби съзнание.

34.

Ню Йорк, щата Ню Йорк
Събота, 23:42 ч.

— Стана нещо — каза Майк Роджърс на Пол Худ.

Роджърс седеше пред компютъра заедно с Ани Хамптън. Худ беше дошъл преди броени минути, едвам си поемаше дъх от бързането. Ани го беше видяла върху екрана на охранителната камера пред вратата и бе натиснала копчето, за да го пусне вътре. На Роджърс му се искаше да разбере кой вятър го е довял тук, но онова, което се случваше с Мала Чатерджи, бе погълнало цялото му внимание. Ани беше пуснала звука на подвижния „бръмбар“ през тонколониите на компютъра. Звукът се записваше, но Роджърс не искаше да изтърве и думица от разговора между генералния секретар и терориста, който едвам се чуваше.

— Пол Худ, Анабел Хамптън — представи ги генералът, след като звукът стана съвсем тих.

Ани само стрелна с поглед Худ и му кимна. Беше погълната изцяло от онова, което се бе разиграло в ООН.

— Току-що пред заседателната зала на Съвета за сигурност стана нещо — обясни Роджърс на Худ. — Един от терористите излезе, за да разговаря с генералния секретар. Доколкото чух, тя изкрещя, а някой, вероятно полковник Мот от служба „Сигурност“ към ООН, който според нас бе най-близо до нея, явно се е хвърлил върху терориста. Май го заловиха, но не можем да сме сигурни. Всички мълчаха.

Известно време надаваха ухо, без да казват нищо. После Худ рече:

— Може би няма връзка със случващото се, но току-що ми звънна Боб. В залата има двама души, сражавали се осем години във Въоръжените сили за национално освобождение на кхмерите в Камбоджа. Първоначално са се борили срещу терористите и червените кхмери, после обаче са станали главорези на Сон Сан.

Ани отново го стрелна с поглед.

— Преди два дни с разрешение на техните власти са пристигнали в САЩ, макар и да са скрили кои точно са — продължи Худ. — Въпросът е дали са се озовали в заседателната зала случайно, дали са съучастници на терористите, или става още нещо, за което и не подозираме.

Роджърс поклати глава точно когато на вратата се позвъни отново. Ани включи върху компютъра образа от охранителната камера — беше дошъл Брет Огъст. Роджърс потвърди, че го чакат, и агентката натисна отново копчето под писалището, за да го пусне. Роджърс се извини и стана, за да посрещне шефа на отряда за бързо реагиране към Оперативния център.

Докато бързаше към предния кабинет, си помисли, че хората, заели се да водят преговори с похитители на заложници, се натъкват всеки божи ден на такива ситуации. Понякога ставаше въпрос за широкообхватни политически събития с голям отзвук сред средствата за масово осведомяване, друг път — за нещо дребно, засягащо един-двама души в частен дом или в някоя бакалия. Но всички подобни случаи, където и да се разиграваха, който и да беше замесен и засегнат от тях, имаха една обща черта: бяха непредсказуеми. От собствен опит Роджърс знаеше, че и по време на бойни действия положението често се променя, но така, че набира инерция, поема в една или друга насока и човек може да предвиди развоя на събитията по това накъде напредват или отстъпват воюващите армии.

Но бъдеха ли отвлечени заложници, нещата стояха по-различно и бяха непредсказуеми. Колкото повече бяха засегнатите, толкова по-голяма бе вероятността да настъпят светкавични непредвидими обрати. Особено пък когато ставаше въпрос за уплашени до смърт деца, фанатизирани терористи, вманиачени главорези и дипломати, които не признаваха друго оръжие, освен словото.

Полковник Огъст бе плувнал в пот и целият беше в смазка. Изкозирува на Роджърс и му разправи как се е претърколил по хидравличната товарна рампа на самолета, докарал отряда за бързо реагиране. В тъмното никой не го бил видял как се промъква и се готви да скочи от рампата тъкмо когато са започнали да я спускат. Бил паднал от метър и двайсет височина върху тармака, но ако не се броели охлузванията, му нямало нищо, чувствал се отлично. Под шушляковото яке бил с бронезилетка, която поомекотила удара. Огъст

си беше предвидлив човек, мислеше за всичко, затова си носеше портфейла и достатъчно пари в брой, за да плати таксито до Манхатън.

Докато двамата вървяха към кабинета на Ани, Роджърс му разказа накратко какво става. Бяха на две-три крачки от вратата, когато Огъст спря като закован.

— Я чакай малко — изшушука той на Роджърс.

— Какво има?

— Значи в заседателната зала на Съвета за сигурност има двама камбоджанци, така ли? — попита Огъст.

— Да.

Огъст се позамисли и кимна към кабинета.

— А знаеш ли, че агентката на ЦРУ е била на работа в Камбоджа?

— Не — отвърна Роджърс, без да крие изненадата си. — Я разкажи!

— Докато пътувахме със самолета насам, я проверих в базата данни. Близо година е вербувала агенти камбоджанци.

Роджърс се опита да открие някаква връзка.

— Дошла е в тайната квартира на ЦРУ петнайсетина минути преди нападението — рече той. — Твърди, че е наминала, за да довърши нещо.

— Сигурно казва истината — кимна Огъст.

— Възможно е — съгласи се генералът. — Но съвпадението си е доста озадачаващо. Агентката има възможност да подслушва Мала Чатерджи, генералния секретар на ООН. Има в кабинета си и обезопасен телефон със сателитна връзка.

— Да, такива телефони са рядкост в кабинетите на ЦРУ.

— Така си е. Ами ако поддържа връзка с хората вътре в ООН?

— Важното в случая е с кои хора — уточни Огъст.

— Прав си.

— Телефонът със сателитна връзка включен ли е? — поинтересува се шефът на отряда за бързо реагиране.

— Не знам. Сложила го е в сак.

Огъст се подсмихна.

— Превърнал си се в книжен плъх, не мърдаш от кабинета. Я си вдигни ръкава.

— Моля? — изненада се Роджърс.

— Доближи ръка до устройството — рече му Огъст.

— Защо? Нещо не те разбирам.

— Статичното електричество. И косъмчетата — поясни другият мъж.

— Ох, да му се не види! Как не се сетих! — изруга генералът. — Прав си.

Ако е включена, всяка апаратура произвежда електрически заряд — статично електричество. Затова и доближеше ли Роджърс ръката си, косъмчетата по нея щяха да щръкнат.

Генералът кимна и двамата с Огъст продължиха към кабинета.

Не бяха от хората, които за щяло и нещяло изпадат в паника. Но и никога през своята кариера и в професионалните си решения, от които понякога зависеше животът на хиляди хора, не се бяха хващали в капана на самодоволството. Преди да влезе в кабинета, Роджърс си припомни и нещо, което в ЦРУ бяха научили от горчив опит. Че непредсказуемостта понякога се създава не отвън, а отвътре.

35.

Ню Йорк, щата Ню Йорк

Събота, 23:43 ч.

За миг в коридора пред залата на Съвета за сигурност се възцари гробна тишина. Генералният секретар Чатерджи се отблъсна от стената, където беше отхвъркнала. Вдигна очи от проснатия ничком терорист към полковник Мот.

— Нямахте право! — прошепна тя ядно.

— Нападнах ви — отвърна той също с шепот. — Работата ми е да ви охранявам.

— Сграбчих го за ръката...

— Няма значение — натърти Мот. Посочи двама от подчинените си в редицата и им махна да се приближат. Сетне се обърна отново към Чатерджи. — Длъжни сме да се намесим.

— Против волята ми! — скастри го индийката.

— Нека го обсъдим по-късно, уважаема госпожо — предложи полковникът. — Не разполагаме с много време.

— За какво? — попита генералният секретар.

Двамата мъже дойдоха при тях.

— Съблечете го — нареди им тихо Мот, сочейки терориста. — И по-чевръсто.

Те изпълниха нареждането.

— Какво правите? — възмути се Чатерджи.

Полковникът започна да разкопчава ризата си.

— Ще вляза вътре — обясни той. — Предрешен като него.

Жената се вцепени от ужас.

— Не! И дума да не става!

— Ще се справя — настоя полковникът. — Горедолу сме еднакви на ръст.

— Не можете да го направите без мое разрешение — отсеке Чатерджи.

— Не, мога. В случая не е нужно да ми давате разрешение — възрази полковникът, докато си свалеше ризата и обувките. — Така е поне според Глава 13, част 4 от правилника на отдел „Сигурност“. При пряка заплаха за генералния секретар трябва да се вземат съответните предпазни мерки. Той ви удари. Видях го с очите си. По една или друга причина не получаваме никакъв образ по фиброоптичния кабел. Измина още един час, няма да се учудя, ако пострада някое от децата вътре. Помогнете ми да намеря изход от задънената улица, госпожо генерален секретар. Терористът с акцент ли говореше?

— Ще ви разкрият.

— Дори и да ме разкрият, няма да е веднага — успокой я Мот.

Усещаше болезнено всяка отминала секунда и се питаше колко ли още терористите вътре ще чакат техният човек да се върне. Притесняваше се да не излязат да проверят какво става.

— Много ви моля, кажете ми — настоя Мот. — С акцент ли говореше?

— Да. Според мен източноевропейски — отвърна Чатерджи.

Изглеждаше замаяна.

Мот загледа как един от подчинените му смъква маската на Георгиев.

— Познавате ли го?

Чатерджи се взря в покритото с четина едро лице. Върху месестите устни се аленееше кръв.

— Не — отвърна жената едва чуто. — А вие?

Мот премести поглед от поваления мъж към вратата на залата на Съвета за сигурност.

— Не.

Дали защото беше притеснен или по инстинкт — все пак навремето беше работил като ченге под прикритие — Мот усети как вътре в залата цари напрежение. Трябваше да го разсее, докато не се е взривило. Полковникът махна на подчинения си да му даде маската. Надяна я на главата си, наведе се, избърса кръвта по носа на Георгиев и я прехвърли върху прореза за устата на маската.

— Готово! Сега вече не е задължително да имам акцент.

Чатерджи загледа как той навлича пуловера и панталона на терориста и си слага обувките му.

— Всички да се изтеглят в залата на Съвета за попечителство — нареди полковникът на своя заместник, лейтенант Мейлман. — Идете при междинните врати, не губете и миг, но внимавайте да не вдигате шум. Застанете на две групи, едната като защитен обръч, другата, за да изведе заложниците. Чуete ли стрелба, влизате! — Мот взе автомата на Георгиев и провери пълнителя — липсваха най-много един-два куршума. — Ще стрелям само ако съм в състояние да обезвредя един или повече терористи. Ще гледам да стоя в северната част, за да отклоня огъня от вас. Знаете как са облечени — не се колебайте, покосете ги. Но внимавайте да не застреляте човека, който стреля по тях.

— Тъй вярно, полковник — отвърна офицерът.

— Ще проверим, госпожо, чрез Интерпол кой е този тип — рече припряно Мот на Чатерджи. — Ако нещо се обърка, не е изключено сведенията да ви помогнат да ги спрете.

— Не го правете, полковник! Аз не съм съгласна — заповтаря пак Чатерджи. Беше се поокопитила и отново бе дала воля на гнева си. — Излагате на опасност живота на всички в залата.

— Всички в залата ще умрат, ако не намерим начин да ги изведем оттам — отвърна полковникът. — Нали и този тук ви каза същото! — посочи той с върха на обувката Георгиев. — Нали затова и вие се опитахте да му попречите да се върне в залата?

— Исках да спра избиването на заложници...

— Той пет пари не даваше какво искате вие — натърти с дрезгав шепот полковник Мот.

— Така си е — съгласи се тя. — Но въпреки това ми се ще да вляза и да се опитам да поговоря с останалите.

— Сега вече това е невъзможно — спря я Мот. — Ще ви попитат къде е техният човек. Какво ще им отговорите?

— Ще им кажа истината — отсече индийката. — Това вероятно ще ги убеди да ни съдействат. Защо дори да не разменим терориста срещу заложниците?

— И дума да не става — не се съгласи полковникът. — Вероятно ще се наложи да откопчим от него едно-друго. Пък и при всички положения този негодник трябва да бъде изправен пред съд.

Винаги се беше възхищавал на целеустремеността на генералния секретар. Сега обаче индийката се държеше като наивна мечтателка.

Докато лейтенантът разпределяше подчинените си в двете групи, Мот махна на хората от „Бърза помощ“ да се приближат. Те качиха поваления терорист на носилката и го прихванаха за нея с белезниците, които взеха от охраната.

— Пренесете го в медицинския пункт. Закачете белезниците за леглото — нареди Мот на един от санитарите.

Лейтенантът показа със знак на полковника, че са готови да тръгват. Мот изписа с пръсти числото 30. Засече времето, а лейтенант Мейлман поведе двете групи към залата на Съвета за попечителство.

— Полковник, моля ви — подхвана пак Чатерджи. — Няма да мога да вляза, ако настоявате да влезете вие.

— Знаем — отвърна той.

Оставаха дваайсет и пет секунди.

— Но това е грешка! — повиши за пръв път тон генералният секретар.

Вратата на Съвета за сигурност изскърца, явно някой се беше облегал на нея. Чатерджи тутакси замълча. Мот погледна първо вратата, сетне индийката и накрая и часовника си. Оставаха дваайсет секунди.

— Ще бъде грешка само ако се провалим — рече тихо полковникът. — Много ви моля, госпожо генерален секретар. Нямаме време за спорове. Отдръпнете се, за да не пострадате.

— Полковник... — подзе отново жената, ала млъкна насред изречението. — Бог да ви е на помощ. Бог да е на помощ на всички ни.

— Благодаря ви — рече Мот.

Оставаха петнайсет секунди.

Волю-неволю Чатерджи отстъпи назад.

Полковник Мот се съсредоточи върху онова, което му предстоеше да направи. Усещаше през маската вкуса на кръвта на терориста — в нея имаше нещо особено, да си рече човек, че нападателят е някакъв варварин или викинг. Мот втъкна оръжието на терориста в колана си. Разкърши пръсти под ръкавиците — вече не го свърташе да нахълта вътре в залата и да сложи край на всичко това.

Десет секунди.

Преди двайсетина години, докато беше следвал в полицейската академия на Двайсета улица и Второ авеню, един преподавател по стратегия и тактика му беше обяснил, че работата на полица

всъщност прилича на хвърлянето на зарове. Всеки полицай, всеки войник разполагал със зар с шест точки: решителност, умение, безпощадност, изобретателност, смелост и сила. През повечето време човек се обучавал и се готвел. Но стигнело ли се до действия, трябвало да приложи всичко, каквото е усвоил, и да покаже повече качества от своя противник, при това понякога за броени секунди. Мот не беше забравил тези думи през двайсетте години, когато бе работил в полицейския участък на централната градска част. Беше се сецал за тях всеки път, когато бе влизал в жилище, без да има представа какво го дебне от другата страна на вратата, или бе спирал кола, без да знае какво има под вестника на седалката до шофьора. Спомни си за думите на своя учител и сега. Впрегна всеки рефлекс, грижливо пазен в паметта, в костите, в душата му. За да си вдъхне смелост, си припомни и думите на един от астронавтите от „Меркурий“ — вече не се сецаше точно кой — казани, докато чакал да го изстрелят в Космоса: „Мили боже! Много те моля, не позволявай да издъня всичко“.

Пет секунди.

Мот тръгна към вратата на Съвета за сигурност. Простена, все едно го бяха ударили силно.

Дръпна рязко вратата и влезе вътре.

36.

*Ню Йорк, щата Ню Йорк
Събота, 23:48 ч.*

След като ги прехвърлиха в едно от фоайетата на Държавния департамент, родителите на похитените деца получиха достъп до телефони. Шарън си избра фотьойл в ъгъла на ярко осветеното помещение и първо се обади на сина си Александър в хотела. Искаше да се увери, че там всичко е наред. Момчето отвърна, че е добре, майка му обаче подозираше, че той е капнал от умора. Играеше ли на видеоигри, Александър се притесняваше до смърт, сякаш съдбата на цялата галактика бе в неговите ръце. Когато майка му разговаря към единайсет часа с него, момчето звучеше изтощено, точно като Чарлтън Хестън, когато той вижда в „Десетте Божии заповеди“ горящия храст.

Но Шарън не му се скара. Дори не му каза какво е станало. Имаше чувството, че нощес Александър ще спи като къпан. Надяваше се до сутринта нещата да се оправят, затова и реши да не го безпокои. После звънна вкъщи, за да провери съобщенията върху телефонния секретар. Беше решила да не се обажда на родителите си, освен ако те не са чули новините и не са оставили съобщение. Бяха с разклатено здраве, вечно се притесняваха за всичко. Шарън не искаше да ги обременява и с това.

Но майка ѝ се беше обаждала. Беше чула по новините какво се е случило, затова и Шарън ѝ звънна. Каза ѝ всичко, каквото им бяха съобщили — че представители на властите се опитват да се споразумеят с похитителите и че засега не се знае нищо повече.

— Какво мисли Пол? — попита майка ѝ.

— Не знам, мамо.

— Как така не знаеш?

— Отиде някъде с един от служителите в отдел „Сигурност“ на Държавния департамент и още не се е върнал — поясни Шарън.

— Вероятно се опитва да помогне — отбеляза майка ѝ.

На Шарън ѝ беше на устата да каже: „Той винаги се опитва да помогне — на другите“, но размисли и рече:

— Сигурно.

Майка ѝ я попита как се чувства. Шарън отвърна, че и тя, заедно с всички родители се надявала на добър край — какво ли друго им оставало! Обеща да се обади, ако има промяна.

Съвсем се разстрои при мисълта за Пол и как той непрекъснато се опитва да помогне на някой друг. Бе готова на всичко, само и само да си върне дъщерята здрава и невредима. Беше наясно обаче, че Пол щеше да се държи така дори и Харли да не беше вътре сред заложниците. Откакто бе започнало всичко това, Шарън се бе въздържала да плаче, сега обаче сълзите рiekнаха — беше ѝ дошло много.

Обърна се с гръб към другите родители и избърса очи. Опита се да си внуши, че Пол го прави заради Харли, а дори и да не е така, при всички положения ще ѝ помогне.

Въпреки това се почувства много самотна. Пак надделя гневът — тя не знаеше какво става, как се чувства малкото ѝ момиченце. Ако не друго, Пол поне можеше да я държи в течение.

Точно тогава ѝ хрумна нещо — мъжът ѝ беше взел със себе си клетъчния телефон. Шарън извади от дамската си чанта хартиена кърпичка, избърса си носа и вдигна телефонната слушалка. Набра номера, като си наложи да се поуспокои, да се пребори с гнева и да намери в себе си сили.

37.

Ню Йорк, щата Ню Йорк

Събота, 23:49 ч.

Тай Сокха бе прилекнала до поваленото на пода момиче. Не беше по силите ѝ да му помогне с нищо повече, но в края на краищата не бе дошла тук, за да спасява хора. Беше се погрижила за детето единствено за да установи кой от мъжете е Иван Георгиев. Кой от тях говори с гласа, който тя бе чула в лагера на ООН в Камбоджа, докато мъжът вкарваше и извеждаше мъжете от палатките. Кой от нападателите е заповядал на един от съучастниците си да догони Фум, когато тя се е опитала да избяга, и да я застреля като куче. В случай че не успееш да очистят всички терористи, Тай и мъжът ѝ искаха да са сигурни, че ще убият поне Георгиев.

Тай носеше в дамската си чанта мъничък деветмилиметров браунинг. Ханг също беше въоръжен — бе втъкнал пистолета в кобур отзад на колана си. Бяха пренесли оръжието през охраната като дипломатическа пратка. Смятаха да открият кръстосан огън по Георгиев, а после да избият до крак и останалите нападатели. Така не само щяха да си отмъстят, не само щяха да се прочуят като спасители на заложниците, но и каузата им — силна дясна Камбоджа под управлението на Сон Сан — щеше да прикове вниманието на цял свят. И щеше да настъпи краят на неправдата. Червените кхмери щяха да бъдат изтребени. Камбоджа щеше да се освободи и да се превърне в една от могъщите политически и финансови държави в Азия.

Всичко това обаче зависеше от събитията от тук нататък. Тай съжеляваше, че бе оставила Георгиев да излезе, но не го беше очаквала. А не искаше да стреля сама, без да е посочила на Ханг кого да вземе на мушка. Ами ако другите терористи я убиеша!

Отвори дамската си чанта и извади отвътре копринена кърпичка. Остави чантата отворена върху пода и попи потта по челото на момичето. Прикладът на пистолета сочеше право към нея. Докато връщаше кърпичката, Тай се възползва и махна предпазителя. Вече се

притесняваше. Дано онзи нещастник не се споразумееше с генералния секретар Чатерджи! Тай се ядоса на себе си, задето не му бе теглила куршума одева, когато той бе на две крачки от нея. Дори и тя да умреше, щеше да издъхне с чиста съвест, със съзнанието, че Ханг и духовете на мъртвите му роднини се гордеят с нея.

Не щеш ли, една от двойните врати в горния край на стълбището, в дъното на залата се отвори с гръм и трясък. Терористът до вратата отскочи и вътре нахлу Георгиев. Държеше се за долния край на маската. Затръшна вратата, извади пистолета и замахна ядно с него към коридора. После се обърна и мина като хала покрай съучастника си. Другият го последва, ала българинът му показва да си стои на мястото. Сетне закуцука надолу по стълбите. Беше позамаян, сякаш са го халосали по главата. Явно беше бесен.

Това бе само добре дошло за Тай. Според будисткото направление Теравада^[1] който издъхне несретен, в следващото си прераждане ще бъде много нещастен. А Тай смяташе, че Георгиев си го заслужава.

Българинът стискаше с все сила оръжието. Спря наред стълбището и потърка брадичка. На Тай й се стори, че негодникът му с негодник залита.

Мъжът в горния край на стълбите тръгна към него. Същото стори и нападателят, застанал долу.

Тай си каза, че трябва да го направи сега. Не след дълго тримата щяха да стоят един до друг и тя нямаше да може да се прицели.

Погледна Ханг. Той явно си мислеше същото. Понадигна се точно когато жена му бръкна в дамската си чанта. Извади пистолета от кобура и се извърна към целта. Тай стори същото. Ханг натисна пръв спусъка още преди другите да са отишли при Георгиев. С единия куршум не уцели, но с другите два го улучи точно в челото, където изникнаха две червени петна — българинът отскочи с гръб към стената. Плъзна се надолу и се свлече на пода — върху златистозелените тапети останаха три дълги червени следи.

Двамата камбоджанци понечиха да се завтекат и да залегнат върху стълбите. Двамата мъже, тръгнали към Георгиев, спряха, скочиха зад седалките и насочиха оръжието към мъжа и жената. Двамата терористи от другата страна също приклекнаха и се прицелиха. Точно тогава вратата към залата на Съвета за

попечителство се отвори и в помещението нахлуха четирима души от охраната на ООН. Всички застинаха ужасени, чуваха се само хлиповете на децата. Двата камбоджанци се обърнаха да видят кой е зад тях, а терористите отново се прицелиха към най-близката цел.

Покрай суматохата нападателят до Георгиев, при южната стена, стреля по Тай и Ханг — те се свлякоха в долния край на балкона. Ханг беше уцелен в рамото, Тай — в бедрото. Жената се обърна и се просна безшумно възник, а Ханг застана на четири крака и изпищя точно когато втори куршум го повали на пода.

При падането камбоджанката бе изпуснала пистолета и тъкмо се пресегна да го вземе, когато вторият куршум я прониза над лакътя, а третият — в стомаха. Тя се хвана за корема, ала бе улучена в главата и се строполи бездиханна.

Всичко това отне най-много секунда. Но и това бе предостатъчно, та служителите от охраната на ООН да се объркат от присъствието на камбоджанците — не знаеха дали да стрелят по тях. В суматохата терористите в северния край на залата се обърнаха, прицелиха се и откриха огън право напред, към вратата. Един от мъжете от охраната бе прострелян в крака и се наложи да го влачат. Другите трима, проникнали в залата на Съвета за сигурност, приклегнаха и също откриха огън, за да прикриват изтеглянето си. Един от тях забеляза раненото момиче, хвана го под мишниците и го затегли към вратата.

Терористът в южния край на залата се сниши, претърколи се няколко стъпала и си удари главата в седалката. Един от служителите на ООН бе прострелян в лицето и се строполи. В помещението кънтяха изстрели и писъци: терористите изтласкваха охраната на Обединените нации, а заложниците плачеха на глас. Мнозина се опитваха да залегнат някъде, като същевременно възпираха изпадналите в паника хора, да не би да се изправят и да хукнат като обезумели под куршумите.

Престрелката спря, когато мъжете от охраната на ООН се изтеглиха през вратата на залата на Съвета за попечителство. Но писъците не загълхнаха. Остана лудостта, обзела за няколко мига всички в помещението.

[1] Наричано още Хинаяна или Малка колесница, едно от направленията в будизма, изискващо просветлен живот, за да се достигне до освобождение от веригата на преражданията. — Б.пр. ↑

38.

Ню Йорк, щата Ню Йорк
Събота, 23:50 ч.

Ренолд Даунър положи окървавеното тяло на Георгиев на пода, а Етиен Вандал се надвеси над него.

— Връщай се при вратата! — нареди Вандал. — Нищо чудно да се опитат да проникнат още веднъж.

— Дадено — съгласи се австралиецаът.

Извади изпод Георгиев окървавените си ръкавици и погледна към другия край на помещението. По-дребничкият от останалите двама нападатели тичаше през глава надолу по стълбите. Значи беше прострелян и Сазанка. Даунър видя как Барон се надвесва над него. После уругваецът се изправи и прокара пръст през гръкляна си: пилотът беше мъртъв.

Даунър изруга. Вандал също. Австралиецаът пак погледна надолу.

Вандал беше смъкнал маската на Георгиев. Само дето на пода не лежеше Георгиев.

— Значи са го заловили — рече Даунър. — Знаех си аз — чух някаква суетня зад вратата. Тия тъпанари са го пленили! — изплю се той върху лицето на американеца, проснал се безжизнен върху килима.

Вандал издърпа ръкавицата на мъжа и се опита да напипа пулса. Сетне пусна китката на непознатия.

— Мъртъв е. — Погледна труповете при балкона. — Хората, които нахълтаха, бяха от службата за сигурност към ООН, обзалагам се, че и този е от техните. Но кои ли бяха другите двама?

— Вероятно полицаи под прикритие — заключи Даунър. — Били са тук, за да охраняват гостите на приема.

— Защо тогава не действаша по-рано? — учуди се на глас Вандал. — Защо не се опитаха да спасят делегатите?

— Ами ако по някакъв начин са пратили сигнал за подкрепления? — предположи австралиецаът. — И просто са изчаквали?

— А, не — възрази Вандал. — Бяха изненадани, когато видяха хората от охраната на ООН.

Даунър пак се качи по стълбите. Съучастникът му се обърна и заслиза припряно надолу. Притесняваше се за вратите, макар и да смяташе, че поне засега едва ли ще има повторно нападение. Охраната на Обединените нации бе понесла тежки загуби. Беше изнесла раненото момиче, но целта очевидно беше друга. Четиримата явно се бяха опитали да пробият защитата вътре в залата, а после вероятно щяха да дадат знак на подкрепленията отвън, готови да нахлуят. Защо ли колегите им не бяха нахълтали?

По време на престрелката заложниците бяха залегнали на пода или зад масата. Вандал реши сега-засега да не им казва да стават. Мнозина хлипаха и хленчеха, но бяха доста уплашени от нападението, за да дръзнат да предприемат нещо.

Вандал отиде при двамата убити в долния край на балкона. Бяха азиатци. Той приклепна и провери джобовете на мъжа. Паспортът му беше камбоджански. Явно имаше някаква връзка. По време на операцията на умиротворителните части на ООН в азиатската държава Георгиев се беше забъркал в доста тъмни дела, като се почне от шпиониране и се стигне до сводничество. Дали тези двамата не бяха дошли да му отмъстят за нещо? Но откъде ли бяха разбрали, че той е вътре в залата?

Барон също се беше приближил. Вандал метна паспорта и се изправи.

— Мъртъв ли е? — попита уругваецът и кимна към Георгиев.

— Не е той — отвърна Вандал.

— Какво?

— Заловили са го, когато излезе — допълни французинът.

— Затова, значи, тия кретени от охраната нахълтаха — отбеляза Барон. — Влезли са след своя човек.

— Твърде вероятно е — съгласи се Вандал.

Барон поклати глава.

— Ако той им даде информация за банковите сметки, дори и да получим парите, ще намерят начин да ни ги вземат.

— Така си е — сподели притесненията му французинът.

— Какво ще правим тогава? — попита Барон.

— Пак държим онова, което искат — взе да разсъждава на глас Вандал. — Още можем да убием заложниците, ако на ония от охраната им хрумне да нахълтват отново. Затова и предлагам да се придържаме към плана, но с две промени.

— Какви?

Вандал се обърна към заседателната маса.

— Ще им кажем, че искаме парите в брой — поясни той и тръгна към масата, — и ще ускорим нещата.

Отмести очи от празния стол, на който бе седяло раненото момиче. Вторачи се в Харли Худ. В нея имаше нещо предизвикателно, което го подразни неописуемо.

Вандал каза на Барон да му доведе момичето.

39.

Ню Йорк, щата Ню Йорк

Събота, 23:51 ч.

„Бръмбарът“ в коридора улови и предаде пукотевицата от престрелката в залата на Съвета за сигурност. Изстрелите, както и виковете в коридора бяха приглушени, но Пол Худ и останалите разбраха, че някоя от двете страни е преминала към действие. Писъците продължиха да отекват и след като стрелбата секна.

Худ стоеше зад Ани. Младата жена не напускаше поста си, освен в редките моменти, когато се извърщаше към лаптопа на съседното бюро — за да настрои звука на подслушвателното устройство. Беше спокойна и много съсредоточена.

Огъст беше застанал отляво на Худ. Роджърс си беше свалил сакото, бе запретнал ръкави и беше придърпал стола пред другото писалище. Беше поискал плановете на сградата на ООН и ги беше получил. Худ надзърна към тях през рамото на колегата си. ФБР очевидно ги беше събрало през четирийсетте години, за да сложи още по време на строежа на небостъргача допотопни подслушвателни устройства. Върху страниците в по-ново време бяха добавени бележки, което идеше да подсказва, че ЦРУ също е използвало плановете, за да определи маршрутите на подвижните си „бръмбари“.

На пода до мястото, където Роджърс бе придърпал стола, беше оставен висок платнен сак. Ципът беше отворен и Худ видя вътре сателитния телефон.

Чу, че звъни клетъчният му телефон — сигурно бяха Боб Хърбърт или Ан Фарис, обадили се, за да му съобщят нещо. Извади телефона от джоба си. Майк Роджърс стана от стола и дойде при него.

— Ало! — каза Худ.

— Аз съм, Пол.

— Шарън! — възкликна мъжът ѝ и си помисли: „Божичко, пак ли ти!“.

Роджърс спря. Худ застана с гръб към стаята.

— Извинявай, скъпа — рече тихо той. — Тъкмо идвах да видя как си, когато се случи нещо. Свързано е с Майк.

— Той при теб ли е?

— Да — потвърди Худ. Всъщност не слушаше жена си. Опитваше се да чуе какво става в сградата на Секретариата на ООН. — Държиш ли се? — попита разсеяно.

— Ти на подбив ли ме взимаш? — тросна се жена му. — Пол, имам нужда от теб.

— Знам — отвърна той. — Слушай, точно обмисляме как да измъкнем Харли и останалите. Искаш ли да ти звънна след малко?

— Разбира се, Пол. Както винаги — подметна заядливо Шарън и затвори.

Худ имаше усещането, че са му зашлевили плесница. Как беше възможно двама души да бъдат толкова близки първата вечер, а на следващата изобщо да не намират общ език? Той обаче не се чувстваше виновен. По-скоро беше ядосан. Правеше всичко това, за да се опита да спаси Харли. На Шарън явно не ѝ беше приятно да стои сама, но тя му беше затворила телефона не заради това, а защото Оперативният център отново ги бе разделил.

Худ прибра телефона. Майк отпусна ръка върху рамото му.

Най-неочаквано чуха съвсем ясно гласа на Чатерджи.

— Какво стана, лейтенант Мейлман? — попита генералният секретар.

— Някой е прострелял полковник Мот още преди останалите от групата да проникнат вътре — отвърна той запъхтян. — Полковникът май е мъртъв.

— Божичко, не! — простена Чатерджи още преди той да се е доизказал.

— Убиха и един от нашите, но преди да се изтеглим, и ние застреляхме терорист — допълни лейтенантът. — Изнесохме и момичето. Ранено е. Бе невъзможно да проникнем, щяха да загинат много хора.

Худ усети как нозете му се подкосяват.

— Ще разбера кое е момичето — рече Роджърс. — Недей да звъниш на Шарън. Току-виж се оказало, че няма място за тревога.

— Благодаря ти — промълви Худ.

Генералът отиде при телефонния апарат и звънна на Боб Хърбърт. За да разполага с най-новите данни за известни терористи и престъпници, мнозина от които често биваха ранявани при взривове, пътни катастрофи и престрелки, Оперативният център имаше програма, свързана с всички болници в големите градове и със Здравната каса. Когато в компютрите на болниците вкараха номера на някоя здравна осигуровка, той се проверяваше и в базата данни на Оперативния център, та властите да са сигурни, че пострадалото лице не е издирвано от ФБР или от полицията. Хърбърт щеше да нареди на Мат Стол да провери всички, постъпили през последния половин час в болниците в района на Ню Йорк.

Разговорът в Секретариата продължаваше.

— Правилно сте се изтеглили — рече Чатерджи.

— И още нещо — допълни лейтенантът. — Двама от делегатите бяха въоръжени и откриха стрелба.

— Кои? — ахна генералният секретар.

— Не знам — отвърна служителят. — Един от подчинените ми е успял да ги разгледа от близо и твърди, че били азиатци, мъж и жена.

— Биха могли да са от Япония, Южна Корея или Камбоджа — вметна Чатерджи.

— И двамата са били убити от терористите.

— По кого са стреляли делегатите? — поинтересува се жената.

— Колкото и да е невероятно, по полковник Мот — отговори Мейлман.

— По полковника ли? — възкликна смаяна тя. — Сигурно са решили, че е...

— Че е терористът, с чиито дрехи той влезе в залата — продължи вместо нея лейтенантът.

Още преди да е довършил изречението, радиовръзката изпиука. Индийката отговори:

— Тук е генералният секретар на ООН Чатерджи.

— Беше глупаво и безразсъдно от ваша страна — рече човекът в другия край на линията — говореше с акцент.

Гласът беше дрезгав, едвам се долавяше, но Худ чу почти всичко. Съсредоточи се върху думите на мъжа, за да отклони мислите си от раненото момиче.

— Съжалявам за случилото се — отвърна Чатерджи. —
Опитахме се да вразумим вашия другар, но...

— Хич не се и опитвайте да прехвърлите вината върху нас! —
тросна се терористът.

— Не, виновна съм аз...

— Знаехте правилата, но не се подчинихте — допълни мъжът. —
Сега имаме нови искания.

— Първо ми кажете какво е състоянието на служителя на ООН
— примоли се жената.

— Мъртъв е.

— Сигурен ли сте? — настоя Чатерджи.

Чу се изстрел.

— Сега вече съм сигурен — отвърна онзи. — Имате ли други
въпроси?

— Не — каза индийката.

— След като се изнесем, можете да влезете и да си го приберете
— рече терористът. — Само от вас зависи кога ще стане това.

Настана кратко мъчително мълчание.

— Продължавайте — подкани генералният секретар. — Слушам
ви.

— Искаме да пратите вертолет и шест милиона щатски долара —
каза мъжът. — Но никакви банкови преводи, парите да бъдат в брой.
Задържали сте нашия човек, нищо чудно той да ви каже имената ни.
Само това оставаше — да замразите сметката. Съобщете ни, щом
хеликоптерът пристигне. След осем минути ще убием един човек,
после на всеки половин час по още един. Този път обаче няма да
убиваме делегати. На ред са младите дами.

Худ си даде сметка, че за пръв път в живота си изпитва омраза.

— Много ви моля, недейте! — извика Чатерджи.

— Вие сте си виновни — отсече мъжът.

— Чуйте ме — примоли се жената. — Ще изпълним исканията
ви, само не убивайте още хора. И без това убитите станаха много.

— Разполагате с осем минути.

— Не! Дайте ни поне няколко часа! — пак го удари на молби
генералният секретар. — Ще изпълним исканията ви! Ало! Ало!

Но връзката беше прекъсната. Худ осъзна колко отчаяна е Мала
Чатерджи.

Огъст поклати глава.

— Охраната трябва да осъществи акция и да нападне терористите точно сега, когато те го очакват най-малко.

— Ние трябва да осъществим акцията — натърти Худ.

— Казаха, че щели да пуснат отровен газ — напомни Ани.

— Но не го направиха при първото нападение — вметна Огъст. — В такива ситуации на похитителите също им се живее. Нали точно заради това са взели заложници. Няма да се лишат от това си предимство.

Роджърс се обърна, както стоеше при телефона.

— Раненото момиче не е Харли — оповести той. — Казва се Барбара Матис.

Всичко си беше относително. Харли продължаваше да е сред заложниците, а една нейна приятелка от оркестъра беше пострадала. Въпреки това Худ усети как го блисва облекчение.

Но макар че Харли още се намираше в заседателната зала, Худ волю-неволю трябваше да се съгласи с Огъст. Мъжете в Съвета за сигурност не бяха никакви бомбаджии самоубийци или политически терористи. Бяха си най-обикновени пирати, дошли да плякосват. Искаха да се измъкнат живи.

След малко Чатерджи съобщи на лейтенанта, че отивала в медицинския пункт. Искала да поговори със заловения терорист. После звукът заглъхна.

— Генералният секретар вече е извън обсега на подслушвателното устройство — поясни Ани.

Роджърс си погледна часовника.

— Разполагаме с по-малко от седем минути — каза той рязко. — Какво можем да направим, за да спрем похитителите?

— Не можем да отидем в Секретариата и да проникнем в залата на Съвета за сигурност, нямаме време — отбеляза Огъст.

— Слушате всичко това от близо пет часа — обърна се Роджърс към Ани. — Какво мислите?

— Не знам — отвърна агентката.

— Някакви предположения! — настоя генералът.

— Сега вече нямат водач — рече Ани. — Трудно е да се каже какво ще предприемат.

— Откъде знаете? — попита Худ.

Агентката го изгледа недоумяващо.

— Откъде знаете, че са без водач? — поясни той.

— А кой, ако не водачът, ще излезе от залата, за да разговаря с представителите на ООН! — възкликна Ани.

Телефонът иззвъня и тя вдигна. Обаждаше се Даръл Маккаски, търсеше Роджърс. Агентката му подаде слушалката. Стори ѝ се, че той я гледа неодобрително. Дали не се беше усъмнил?

Разговорът беше кратък. Роджърс не каза почти нищо, докато Даръл Маккаски му обясняваше какво е установил. Накрая генералът върна слушалката на Ани. Тя се обърна и я сложи върху вилката.

— От отдел „Сигурност“ към ООН са взели отпечатъци от пръстите на заловения терорист — рече Роджърс. — Даръл току-що е получил резултатите. — Генералът пак погледна Ани. Надвеси се над стола ѝ, като отпусна ръце върху страничните облегалки. — Хайде, изплюйте камъчето, госпожице Хамптън.

— Моля?! — ахна тя.

— Какво става, Майк? — намеси се и Худ.

— Терористът се казва полковник Иван Георгиев — отвърна генералът, без да сваля очи от Ани. — Бил е в УНТАК, умиротворителните сили на ООН в Камбоджа. Работил е и като агент на ЦРУ в България. Познавате ли го?

— Аз ли? — възкликна жената.

— Вие.

— Не — бе категорична тя.

— Въпреки това знаете нещо за случващото се, което ние не знаем — натърти Роджърс.

— Няма такова нещо...

— Лъжете — отсече генералът.

— Какво става, Майк? — възкликна Худ.

— Дошла е в тайната квартира малко преди нападението — поясни Роджърс. Приблужи се още повече към Ани. — За да поработите, нали така?

— Точно така.

— Но не сте облечена като за работа — подсмихна се генералът.

— Повикаха ме по спешност, затова дойдох — отвърна жената. — Имах запазена маса в „Ше Йожени“, можете да проверите. Пък и не виждам защо ще се оправдавам точно пред вас...

— Защото лъжете — повтори Роджърс. — Знаехте ли предварително, че това ще се случи?

— Разбира се, че не — повтаряше си като курдисана агентката.

— Но сте знаели, че ще се случи нещо. Работили сте в Камбоджа. Полковник Мот е бил убит от двама камбоджанци, представили се за дипломати в ООН. Как мислите, дали не са искали да застрелят Иван Георгиев?

— Откъде, по дяволите, да знам — подвикна ядосана Ани.

Генералът изтика рязко стола. Той се плъзна по застлания с плочки под и се удари в кантонерката. Ани понечи да стане, но Роджърс я тикна.

— Майк! — изкрещя Худ.

— Няма за кога да се церемоним, Пол — отвърна Роджърс. — Нищо чудно дъщеря ти да бъде следващата жертва на убийците! — Той изгледа на кръв Ани. — Телефонът ви със сателитна връзка е включен. На кого се обаждате?

— На шефа си в Москва...

— Я се свържете с него още веднъж — подвикна генералът.

Агентката се подвоуми.

— Хайде! — изкрещя Роджърс.

Тя не се помръдна.

— Кой е в другия край на линията? — настоя да узнае той. — Камбоджанците или терористите?

Жената продължи да мълчи. Бе отпуснала ръце върху страничните облегалки. Роджърс стовари длан върху нейната. Сега вече тя не можеше да се помръдне. Генералът пъкна палец под показалеца ѝ и го огъна назад. Агентката изпищя като попарена и се опита да се отскубне и да избута мъжа. Той обаче пак я тикна със свободната си ръка, а с другата продължи да натиска.

— Кой, да го вземат мътните, е в другия край на линията? — повтори с крясък Роджърс.

— Казах ви вече.

Той продължи да огъва пръста, докато нокътят почти опря о китката. Ани изпищя.

— Кой, питам!

— Терористите! — викна с цяло гърло жената. — Терористите!

На Худ му призля.

— Освен вас имат ли други съучастници извън сградата на Секретариата? — продължи Роджърс разпита.

— Не!

— Какво трябва да направите от тук нататък?

— Да им съобщя, когато преведат парите.

Генералът ѝ пусна ръката. Изправи се. Худ се беше втренчил в младата жена.

— Как можете да помагате точно на тях!

— Сега не ни е до това — прекъсна го Роджърс. — След три минути ще убият още някого. Въпросът е как да ги спрем.

— Като им платим — намеси се Огъст.

— Моля? — погледна го смаян генералът.

— Взимаме от Оперативния център телефонния номер на Чатерджи — поясни Огъст. — Молим я да се свърже по радиостанцията с терористите и да им каже, че е намерила парите. После нашата приятелка тук го потвърждава. Свързваме се с Нюйоркското управление на полицията, взимаме вертолет с който, както са поискали нападателите, отиваме над ООН, и пращаме отряд за бързо реагиране, който да ги залови, щом излязат от сградата.

— За излизане, ще излязат, но заедно със заложниците — вметна Худ.

— Няма как, в някакъв момент ще изложим на опасност хората вътре — потвърди Огъст. — Но така ще спасим повече от тях, отколкото ако нападнем самия Съвет за сигурност. При всички положения ще спасим един човек.

— Действайте! — разпореди се Худ и си погледна часовника. — Незабавно!

40.

Ню Йорк, щата Ню Йорк

Събота, 23:55 ч.

Без да губи и миг, генералният секретар на ООН Чатерджи се завтече по ескалатора надолу към медицинския пункт, който се намираше на първия етаж, недалеч от фойето за външни посетители. В долния край на ескалатора я чакаше един от помощниците ѝ, който тръгна с нея — Енцо Донати, студент от Рим, който караше тук стажа си и догодина щеше да се дипломира в специалност „Международни отношения“. Носеше клетъчния телефон на Чатерджи и държеше връзка с клона на Интерпол в Ню Йорк. Там бяха установили, че заловеният терорист се казва Иван Георгиев и е бивш офицер от българската армия. Посланикът на България не бе сред поканените на приема, но своевременно бе предупреден за случилото се.

Чатерджи мина през служебния вход до изложбената зала, посветена на бомбардировката над Хирошима, и забърза по ярко осветения коридор. Опитваше се да не мисли за загубата на полковник Мот и на другия служител, както и за загиналите делегати и да се съсредоточи върху това, че приближава полунощ, че могат да умрат някои от младите цигуларки и че тя трябва по някакъв начин да го предотврати. Смяташе да предложи на Георгиев сделка: той да накара съучастниците си да отложат екзекуцията, а в замяна генералният секретар ще се застъпи за него.

Предполагаше, че заловеният терорист е буден. Откакто хората от „Бърза помощ“ го бяха пренесли тук, долу, Чатерджи не бе разговаряла с тях. Ако нападателят още не бе дошъл в съзнание, и тя не знаеше какво ще прави. Разполагаха с някакви си пет минути. Опитът на Мот да намери изход с военни средства се бе провалил, дипломатическите усилия на генералния секретар също бяха ударили на камък. Чатерджи можеше да опита да съдейства на престъпниците, ала ѝ трябваше време, за да намери отнякъде поисканите от тях шест милиона долара. Беше звъннала на заместника си Такахара и го бе

помолила да се събере с другите от ръководния екип на Обединените нации, за да измислят как да се справят с положението. Знаеше, че дори и да намерят парите, пак ще има кръвопролитие. Веднага щом терористите се опитаха да се измъкнат, от Нюйоркското управление на полицията или от ФБР щяха да се помъчат да ги заловят. Но имаше някаква надежда част от делегатите и от младите цигуларки да се спасят.

Защо ли международните кризи се решаваха толкова по-лесно от случаи като този? Защото в тях участваха много хора ли? Две и повече страни и никой не искаше да натисне пръв спусъка? Ако наистина беше така, излизаше, че Чатерджи не е никаква миротворка. Че си е най-обикновен посредник, нещо като телефон и дори като някой от филмите на баща ѝ. Беше от родината на Ганди, но нямаше нищо общо с него. Нищичко.

Зави заедно със сътрудника си зад ъгъла и приближи вратата на медицинския пункт. Енцо мина отпред да ѝ отвори. Тя влезе вътре. Спря като попарена.

Двама от санитарите лежаха на пода в чакалнята. Медицинската сестра също се бе строполила, но в лекарския кабинет. До нея лежаха двама души от охраната.

Енцо се завтече към първото тяло. По плочките имаше петна кръв. Санитарите бяха живи, но бяха в безсъзнание, очевидно ги бяха ударили по главата. Сестрата също беше в несвяст.

Дрехите им не бяха разкъсани, по нищо не личеше да са се съпротивлявали.

Нямаше и следа от белезниците, а също и от Георгиев.

Чатерджи поспря, за да разбере какво се е случило. Натрапваше се един-единствен извод: че някой е причаквал тук.

41.

*Ню Йорк, щата Ню Йорк
Събота, 23:57 ч.*

Худ звънна на Боб Хърбърт и го помоли да им намери номера на мобилния телефон на Чатерджи. През това време Роджърс завърза лявата китка Ани за стола с черен електрически кабел, който бе намерил в килера. Там на полицата бе видял и канап, но от разпитите, които бе провеждал, бе свикнал да използва тиксо, което не оставяше белези и не нараняваше кожата, а и се късаше по-трудно. В килера беше открил и доста оръжие и друга апаратура, заключена с шкаф.

След като върза агентката, генералът извади от сакото ѝ, окачено в дрешника, ключодържателя. Според правилника на ЦРУ, който отговаря за тайната квартира, трябва да има достъп до „материалите за самозащита“. Роджърс намери ключа за шкафа и извади две берети за себе си и още две — за Огъст. Бяха с пълнители за петнайсет патрона. Взе и две радиостанции, както и пакет взрив и детонатори. Сложи експлозивите в специална противоударна раница, която метна на рамо. В отряда за бързо реагиране към Оперативния център бяха свикнали с друго оборудване: с очила за нощно виждане и автомати, но и това щеше да свърши работа. Генералът се надяваше да не се стига чак дотам, че да използва пистолетите и взрива, но искаше да е подготвен и за най-лошото.

Върна се в кабинета и погледна Ани.

— Ако ни съдействате, ще ви помогна, щом излезем оттук.

Тя не каза нищо.

— Разбрахте ли? — попита настойчиво Роджърс.

— Да, разбрах — потвърди жената, без да го поглежда.

Генералът даде на Огъст оръжието и го хвана за ръката. Заведе го при Худ, който още държеше телефона.

— Какво има? — попита полковникът.

— Имам лошо предчувствие за нашата затворничка — отговори едва чуто Роджърс.

— Защо? — намеси се и Худ.

— След няколко минути ще ни държи в ръчичките си — рече генералът. — Ами ако Чатерджи се свърже от наше име с терористите, а тая пикла откаже да потвърди лъжата? Какво ще правим тогава?

— Същото, каквото ще направим и сега. Нещата не се променят особено — успокои го Огъст.

— А, не е съвсем така — възрази Роджърс. — Терористите ще се вбесят — първо ги нападат, после ги и лъжат. Ще поискат да ни го върнат. Ще застрелят някого от заложниците, после ще убият още един човек — за назидание.

— Накъде биеш? Нима смяташ, че не бива да го правим? — изненада се Худ.

— Не, нямаме друг избор — отговори генералът. — Така поне ще спечелим няколко минути.

— И какво ще правим през тези няколко минути? — продължи с въпросите Худ.

— Ще получим предимство — каза Роджърс. — И ще им приложим операция „Капан“.

Огъст остана доволен от отговора му. Худ поклати глава.

— С какви сили ще им я приложите? С вас двамата ли? — подсмихна се горчиво Худ.

— Защо не! Може и да успеем — увери го генералът.

— Повтарям — само с двама бойци ли? — не мирясваше Худ.

— На теория е възможно — каза Роджърс.

Но Худ не беше удовлетворен от думите му.

— Правила сме го по време на учения — продължи Роджърс. — Брет има опит.

— Дори и да успеете да проникнете, Майк — напомни му Худ, — заложниците ще бъдат много уязвими.

— Както вече отбелязах, какво ще стане, ако нашата приятелка тук ни издъни? — попита генералът. — Все едно имаме буре с барут и поднасяме клечка кибрит. Терористите ще хвъркнат във въздуха.

Худ волю-неволю си призна, че той е прав. Погледна си часовника.

— Боб! — повика Худ в телефона.

— Тук съм — отвърна Хърбърт.

— Какво става с телефонния номер?

— В Държавния департамент разполагат, моля ти се, само с номера на Мани, предишния генерален секретар! Пришпорил съм Даръл да го издири чрез Интерпол, Мат също е запретнал ръкави и го търси из компютрите — каза Хърбърт. — Обзалагам се, че в този случай Мат ще се справи пръв. Най-много до минута-две.

— Измерваме времето в секунди, Боб — укори го Худ.

— Знам.

Худ погледна Роджърс.

— И как ще проникнете с Огъст вътре в залата?

— Ще влезе само полковник Огъст — продължи с разясненията генералът. — А аз ще чакам отвън пред залата. — Той погледна Огъст. — Входът на гаража на ООН се намира в най-северната точка на сградата, при стълбище, което се пада точно срещу парадния вход на Секретариата. Ето откъде ще проникнеш.

— А ти откъде си толкова сигурен, че гаражът е отворен? — поинтересува се Худ.

— На път за насам видях, че е отворен — каза Роджърс. — Явно не са затворили вратата, в случай че решат да вкарат през гаража хора или оборудване. Вратата е тежка, терористите като нищо ще чуят, ако се отваря или затваря, и така ще надушат, че им готвят нещо.

Худ си каза, че разсъжденията на генерала са съвсем логични.

— В градината с розите пред гаража едва ли има хора от охраната — каза Роджърс на Огъст. — Вероятно са пратили всички да дежурят край заседателната зала. Ако се появят хеликоптери, можеш преспокойно да залегнеш зад храстите или статуите. След като прекосиш парка и влезеш в гаража, единственото, което ти остава да направиш, е да притичаш по коридора между асансьора и залата на Съвета за сигурност. Ако се вярва на плановете, това са някакви си петнайсетина метра.

— Не са ли много? — намеси се пак Худ.

— Не, ще притичам за нула време — увери го Огъст. — Ако се налага, ще стрелям. Изненадата е хубаво нещо, но понякога изиграва лоша шега и на хората от твоя лагер.

— Ами ако и от охраната започнат да стрелят по теб? — притесни се Худ.

— Чух по малкото ни подслушвателно устройство чужд акцент — поясни полковникът. — Защо да не използвам за щит хора от

персонала на ООН? Веднъж да проникна в Съвета за сигурност, пък после да правят каквото щат.

— Все пак трябва да отчетем, че и това може да те спре — настоя Худ.

— Ако се налага, ще убедим Чатерджи да ни съдейства — предложи Огъст.

— Ако терористите не се хванат на лъжата за откупа, се съмнявам, че Чатерджи ще поиска да излъже втори път — отсъди Худ. — Дипломати, които никога не са били във въоръжените сили, нямат и представа колко светкавично се променят нещата в ситуация като тази.

— Не е изключено дотогава генералният секретар да няма друг избор — отбеляза Роджърс. — Полковник Огъст вече ще се намира в заседателната зала.

— А кой според теб охранява вратата на гаража? — попита Огъст генерала.

— Вероятно хора от Нюйоркското управление на полицията — предположи той. — Служителите от охраната на ООН сигурно са горе.

Боб Хърбърт се свърза с тях и им събщи, че Мат Стол, компютърният гений на Оперативния център, е проникнал в секретния указател на Обединените нации и е взел оттам телефонния номер, изпреварвайки Даръл Маккаски с неговите връзки в Интерпол. Худ си го записа. Линията надали беше обезопасена, но той бе принуден да рискува. Не разполагаха с много време.

Всъщност щеше да рискува в доста неща, ала той нямаше друг избор. Одобри плана на Роджърс и Огъст веднага излезе от квартирата.

Худ набра телефонния номер на Чатерджи. Вдигна мъж с италиански акцент.

— Това е мобилният телефон на генералния секретар — каза човекът.

— Обажда се Пол Худ, директор на Оперативния център във Вашингтон — представи се той. — Търся генералния секретар.

— Господин Худ, точно в момента сме...

— Знам — тросна се Худ. — Можем да спасим следващата жертва, ако действваме бързо. Свържете ме с Чатерджи.

— Един момент — рече мъжът.

Худ си погледна часовника. Ако терористите не изтегляха напред крайния срок, до него оставаше малко повече от минута.

По телефона се обади жена, която каза:

— Тук е Мала Чатерджи.

— Госпожо генерален секретар, търси ви Пол Худ — рече той. — Директор съм на групата за справяне с кризисни ситуации със седалище във Вашингтон. Сред заложниците е и дъщеря ми.

Гласът му трепереше. Худ си даваше сметка, че с последните си думи може да спаси Харли, но може и да я обрече на сигурна гибел.

— Слушам ви, господин Худ.

— Нуждая се от помощта ви — продължи той. — Свържете се по радиовръзката с терористите и им кажете, че сте намерили парите и хеликоптера, които са поискали. Ако го направите, ще имаме грижата да ви повярват.

— Но ние не разполагаме нито с парите, нито с хеликоптер — възрази индийката. — Няма и вероятност да ги получим.

— Докато го разберат, терористите вече ще са извън сградата на ООН — поясни Худ. — Ще издействам хората от Нюйоркското полицейско управление да ги пресрещнат.

— Вече се опитахме да обезвредим престъпниците и понесохме тежки загуби — изтъкна генералният секретар. — Няма да дам разрешение за второ нападение.

Худ не искаше Чатерджи да разбира, че той вече знае за това.

— Този път ще бъде по-различно — изтъкна директорът на Оперативния център. — Ако излязат от заседателната зала, терористите вече няма да могат да контролират всички заложници. Вероятно ще успеем да освободим някои от тях. А ако престъпниците използват отровен газ, ще имаме повече възможности да помогнем на жертвите. Но трябва да се свържете с тях още сега. Кажете им и че предложението важи само ако те не убиват повече заложници.

Чатерджи се поколеба. Худ не проумяваше какво толкова има да умува. След удара, който служителите, отговарящи за сигурността в ООН, бяха понесли, имаше само един отговор: да, ще го направя. Ще помогна да спасим един човешки живот и да пипнем ония негодници. Нима Чатерджи си въобразяваше, че може да влезе в някакви преговори с престъпниците и да ги убеди да се предадат? Стига да разполагаше с повечко време, Худ щеше да обясни на генералния секретар, че полковник Георгиев явно е допринесъл миротворческата операция на ООН в Камбоджа да се превърне в една огромна лъжа, във

фарс. Щеше да попита Чатерджи как е възможно тя и досега да вярва на собствената си пропаганда, че миротворството и преговорите са нещо възвишено, а силата — нещо долно и презряно?

— Много ви моля, госпожо генерален секретар — рече той. — Разполагаме с по-малко от минута.

Тя продължи да се двоуми. Худ не помнеше някога да е бил отвратен от деспотите толкова много, както сега от тази мнима човеколюбка. От какво толкова се страхуваше Чатерджи? Нима, че ще излъже някакви си терористи? Или че ще ѝ се наложи да обяснява на република Габон защо Уставът на Организацията на обединените нации е бил заобиколен, защо от държавите, членки на Общото събрание, не е поискано мнение, преди тя да разреши на Съединените щати да спасят заложниците?

Сега обаче нямаше за кога да спорят. Дано го проумееше и Чатерджи. И то бързо.

— Добре — рече най-сетне жената. — Ще се свържа с терористите, за да спася един човешки живот.

— Благодаря ви — отвърна Худ. — Ще държим връзка.

42.

*Ню Йорк, щата Ню Йорк
Неделя, 00:00 ч.*

Харли Худ бе коленичила с лице към затворените врати на залата на Съвета за сигурност. Австралиеца бе застанал зад нея и я теглеше болезнено за косата. Другият терорист, който говореше май с испански акцент, стоеше зад съучастника си и току си поглеждаше часовника. Лицето на момичето се бе издуло като плондер точно на дясната скула, където онзи тип я бе фраснал с пистолета при опита ѝ да го ухапе. После я беше ударил с пестник и по устата и сега ѝ течеше кръв. Роклята ѝ беше разкъсана и на двете рамене, вратът ѝ пареше, понеже я бяха стиснали за него и я бяха довели тук, левият хълбок я болеше, след като преди няколко секунди я бяха изритали с тежка кубинка.

Не бе дошла доброволно на мястото, където се канеха да я екзекутират — беше се съпротивлявала с всички сили.

Сега гледаше неவிждащо право напред. Болеше я цялото тяло, ала най-болезнено за нея бе това, че е загубила човешки облик, нещо, което дори не можеше да докосне. В миг на прозрение си даде сметка, че едно момиче сигурно се чувства така и когато го изнасилват. И му отнемат правото да решава само. Отнемат му достойнството. И му насаждат страха, че и в бъдеще може да му се случи същото, че отново и отново ще се връща към преживяното, изникнало в съзнанието само защото някой случайно го е подръпнал за косата или то е усетило под коленете си килим. И най-лошото от всичко бе, че Харли не го бе предизвикала с нищо — с никаква постъпка или дума. Просто бе удобна мишена за нечия животинска враждебност. Дали човек изпитваше същото и когато умираше? Никакви ангели и тръби. Превръщаш се в парче месо, и толкоз.

Не!

Харли нададе яростен вик, изтръгнал се от душата ѝ. После отново изпищя, напрегна мускули и въпреки болката се опита да се изправи. Да, човек се чувстваше така, когато умираше, но само ако

допуснеше да се стигне дотам. Австралиеца я дръпна с все сила за косата и я завъртя като пумпал. Харли се свлече на пода, по гръб. Пак се замъчи да стане, като се мятеше ту наляво, ту надясно. Похитителят я затисна с коляно. Натика в устата ѝ дулото на пистолета.

— Хайде, пици! — тросна се той.

Харли наистина изкреця предизвикателно, при което онзи натисна още по-силно дулото в гърлото ѝ и тя се задави.

— Хайде още веднъж, ангелче — подвижна престъпникът. — Изпициш ли, пистолетът също ще изпици.

В гърлото ѝ се насъбра слюнка с дъх на метал. По едно време слюнката се смеси с кръв и Харли спря да вика, за да преглътне. Но от дулото не можеше и дъх да си поеме, камо ли да се изкашля. Още преди онзи да я е застрелял, щеше да се задави със собствената си слюнка и да умре. Пресегна се и се опита да избуца дланта му, но със свободната си ръка терористът я стисна за китките и с лекота ги отмести.

— Хайде, време е — подкани Барон.

Даунър погледна кръвнишки Харли, която се задави и издаде гърлен стон.

Точно тогава радиостанцията изпиука.

— Задръж! — нареди припряно Барон. — Да! — каза в радиостанцията.

— Обажда се генералният секретар на ООН Чатерджи — обясни жената в другия край на линията. — Осигурихме парите, хеликоптерът също е потеглил към вас.

Даунър и Барон се спогледаха. Уругваецът натисна копчето за изключване на звука и присви невярващо очи.

— Лъже — отсече Даунър. — Не може да ги е осигурила толкова бързо.

Барон отново включи радиостанцията.

— Как събрахте парите? — попита той.

— Властите на САЩ гарантираха заем от Федералния резерв в Ню Йорк — поясни Чатерджи. — В момента теглят парите и ще ги донесат.

— Изчакайте, след малко ще ви потърся — отвърна уругваецът.

Обърна се и хукна надолу по стълбите.

— Няма да екзекутирате заложника, нали? — попита Чатерджи.

— Ако лъжете, ще екзекутирам не един, а двама — закани се Барон.

Изключи радиостанцията и забърза към сателитния телефон в долния край на залата.

43.

*Ню Йорк, щата Ню Йорк
Неделя, 00:01 ч.*

Докато чакаха сателитният телефон да звънне, Роджърс се обади на Боб Хърбърт и му обясни какво става. Хърбърт обеща да се свърже с шефа на Нюйоркската полиция Кейн. Бяха работили заедно, когато руските шпиони в Брайтън Бийч се бяха опитали да организират държавен преврат в Москва. Разбираха се отлично и шефът на разузнаването към Оперативния център беше сигурен, че Гордън Кейн на драго сърце ще откликне на молбата и ще направи всичко възможно, за да спаси заложниците, а и самата Организация на обединените нации.

След това Роджърс се обади още веднъж по телефона — както обясни, за да си проверят съобщенията на телефонния секретар. Излъга, но не искаше Ани Хамптън да разбере какво прави. Поиска от Худ клетъчния телефон — да звънне от него. После застана между агентката и писалището, та тя да не го вижда. Беше го научил от Боб Хърбърт, който, след като излезеше от някое заседание, подслушваше какво става в залата направо от телефона към инвалидната си количка. Роджърс изключи сигнала на телефонния апарат в кабинета на агентката, после набра номера му от клетъчния телефон на Худ. Вдигна слушалката на телефонния апарат в стаята, превключи го на микрофона и остави и двете линии отворени. Сетне пъкна клетъчния телефон в джоба на панталоните си, като провери да не го е изключил.

Върна се при бюрото и седна на стола срещу Анабел Хамптън. Худ заснова напред-назад между тях. Минутите се изнизваха и Роджърс се убеждаваше, че няма да стане така, както го е искал.

През цялото време младата жена гледаше вторачено право напред. Генералът не се и съмняваше какво вижда тя пред себе си: бъдещето. Анабел Хамптън не беше от хората, чиито ходове ще предвидиш. Повечето разузнавачи и военни работеха досущ като grosмайсторите или прочутите танцьори, които следваха изпитаните

модели и гледаха да не се отклоняват от често сложните ходове и стратегии. А отклоняха ли се, онова, което правеха, по-късно се изучаваше най-подробно и или влизаше в учебниците и наръчниците, или биваше задрасквано.

В ЦРУ обаче работеха и много агенти, които не подхождаха така догматично към тактиката. Наричаха ги акулите. Най-често това бяха вълци единаци, които в действията си гледаха да се придвижват само напред и никога не се обръщаха назад. Пет пари не даваха, дори и мостовите зад тях да горяха — бе малко вероятно, че изобщо ще им хрумне да се връщат по стария утъпкан път. Тъкмо такива хора успяваха да се внедрят в чужди села, в терористични организации и противникови бази.

Роджърс бе готов да се обзаложи, че Ани Хамптън е тъкмо от акулите. В момента тя изобщо не съжаляваше за нищо. Къде ти! Умуваше какво да предприеме от тук нататък. А Роджърс бе наясно какъв ще е следващият ѝ ход, затова и бе настоял полковник Огъст да тръгне. За всеки случай — знае ли човек!

Докато гледаше младата жена, Роджърс усети как изтръпва. Покрай онова, което бе направила Ани, той си спомни нещо, което бе усвоил още първия път, когато го бяха пратили във Виетнам: че макар да е по-скоро изключение, отколкото правило, предателството е вездесъщо. Ще го срещнеш във всяка държава, във всеки град и селце. И няма как да различиш хората, склонни да го извършат. Предателите нямаха възраст, пол, националност. Работеха и на държавна служба, и в частни фирми, правеха неща, даващи им достъп до информация и хора. Извършваха измяната, тласкани от различни подбуди — и по лични причини, и заради изгодата.

Но имаше нещо, което ги обединяваше. Ставаха най-опасни, след като ги заловиш. Знаеха, че за извършените престъпления ги чака екзекуция, и бяха безогледни: нямаха какво да губят. Ако разполагаха с някакъв последен коз, колкото и безполезен и унищожителен да бе той, не се колебаеха да го използват.

През 1969 година агентите на ЦРУ се добраха до сведения, че северновиетнамците са превърнали една военна болница в Южен Виетнам в нещо като разпределител на наркотици сред американските военнослужещи. Роджърс отиде в болницата уж на свиждане на свой ранен другар. Видя с очите си как медицински сестри от Южен

Виетнам взимат щатски долари от „ранени“ южновиетнамски войници — все голобради петнайсет-шестнайсетгодишни агенти на Виет Конг, срещу това, че от базата изпращат по фронтовете хероин и марихуана, скрити в чанти за оказване на първа медицинска помощ. След като ги арестуваха, две от трите медицински сестри взривиха ръчни гранати, за да се самоубият. При това убиха и седем ранени войници, настанени в болницата.

Милосърдни сестри и младоци, превърнали се в убийци. В това отношение никоя друга държава не можеше да се мери с Виетнам. Ето защо и след като се завърнаха в Щатите, толкова много ветерани не издържаха и рухнаха психически. Често се случваше девойки в мирни виетнамски селца да посрещат с възторг американските войници. Понякога им искаха бонбони или пари, нищо повече. Друг път обаче носеха кукли, натъпкани с взрив — при експлозията загиваха и самите млади виетнамки. Или пък старици предлагаха на американците купички с ориз, поръсен с цианид — първо си гребваха те, та момчетата да не се притесняват. Така опустошението приемаше форми, по-страховити от „М-16“ или сухопътните мини. Войната във Виетнам повече от всичко друго лиши американските войници от убеждението, че могат да имат доверие на някого или на нещо. След като се прибраха в САЩ, мнозина от американците установиха, че се отнасят с подозрение дори към собствените си жени, роднини, деца. Това бе една от причините Майк Роджърс да не се ожени. Вече не можеха да се сближат с никого, освен с фронтовите си другари. Нямаше лек, нямаше разумни доводи, които да ги излекуват от неверието. Веднъж потъпкана, невинността не може да възкръсне за нов живот.

На Роджърс не му беше никак приятно, че заради Анабел Хамптън у него се е пробудило някогашното недоверие. Младата жена бе изтъргувала живота на невинни хора не за друго, а за пари, и беше опозорила държавата, за която работеше. Роджърс не проумяваше как някой може да прибере пари, оцапани с кръвта на невинни жертви.

В сградата беше тихо, отвън също не долитаха никакви шумове. Първо авеню беше отцепено, затворена беше и магистрала „Франклин Делано Рузвелт“, която излизаше точно зад сградата на Обединените нации. Както личеше, от Нюйоркското управление на полицията искаха да имат свободен достъп до ООН, в случай че се наложи да

действат. Беше отцепена и задънената уличка пред небостъргача, в който се намираха.

По едно време сателитният телефон иззвъня и всички в кабинета подскочиха като ужилени.

Худ престана да снове и дойде при Роджърс. Анабел извърна очи към генерала. Беше стиснала зъби, във воднистосините ѝ очи нямаше и следа от покорство.

Роджърс не се изненада — така де, Анабел Хамптън си беше акула.

— Вдигнете телефона — нареди ѝ той.

Тя продължи да го гледа вторачено. Очите ѝ бяха леденостудени.

— Ако не го вдигна, пак ли ще ме изтезавате?

— Предпочитам да не го правя — отвърна генералът.

— Знам — ухили се Анабел. — Нещата се промениха, нали?

Гласът на младата жена определено звучеше по-различно. В него имаше някаква нахъсаност. Самоувереност. Бяха ѝ дали прекалено много време, през което да обмисли всичко. Танцът беше започнал, а Анабел Хамптън даваше тон на музиката. Роджърс беше доволен, че все пак е взел предпазни мерки.

— Можете да ме принудите да вдигна телефона, като отново ми извиете пръста — подхвана жената. — Или като ми причините болка по друг начин. Да ме боцнете с кламер или с безопасна игла точно под окото. В ЦРУ така убеждаваме някого да направи нещо. Но болката ще проличи в гласа ми. Те ще разберат, че сте ме принудили да говоря.

— Нали казахте, че ще ни помогнете! — напомни ѝ Худ.

— А какво ще направите, ако не ви помогна? — попита агентката. — Ако застреляте мен, умира и заложникът — натърти жената, без да сваля очи от Худ. — Може би дъщеря ви.

Худ се вцепени.

Роджърс си помисли, че тая мръсница е по-хитра, отколкото е очаквал. Играта загрубяваше. Генералът вече знаеше накъде отиват нещата. Сега единственото, на което можеше да се надява, бе да спечели още малко време за Огъст.

— Какво искате? — попита той Анабел.

— Искам да ме развържете и да излезете от стаята — отвърна агентката. — Ще съобщя по сателитния телефон каквото сте ми казали и изчезвам отгук.

— А, няма да стане! — отсече генералът.

— Защо? — възкликна Ани. — Не искате да си мърсите ръцете, като сключите сделка с мен ли?

— Сключвал съм сделки и с по-големи негодници от вас — рече Роджърс. — Но няма да го направя, понеже не ви вярвам. Вие искате терористите да успеят, понеже те нямат навика да плащат предварително. Така си купуват вяроност. А вие сте изпаднали в положение, когато жива или мъртва трябва да се докопате до своя пай от откупа.

Сателитният телефон иззвъня повторно.

— И да ми вярвате, и да не ми вярвате — измънка Анабел, — ако не се обадя, терористите ще се досетят, че ми се е случило нещо. И ще убият момичето.

— Ако това стане — напомни й, без да повишава тон, Роджърс, — или ще ви качат на електрическия стол, или за съучастничество ще гниете до живот зад решетките.

— Ако ви помогна, пак ще ми лепнат десетина-двайсет години — изсумтя Ани. — Не го ли сторя, ще ме осъдят на доживотен затвор или на смърт. Не е ли все тая?

— Ами след трийсетина години? — възкликна Роджърс. — Сега може и да ви е все тая, но когато станете на шейсет, няма да мислите така.

— Спестете ми фронтовите хватки — тросна се жената.

— Много ви моля, госпожице Хамптън! — намеси се и Худ. — Все още не е късно да помогнете и на себе си, и на десетки невинни хора.

— Кажете го на колегата си, не на мен — отвърна Ани.

Сателитният телефон иззвъня за трети път.

— Терористите ще изчакаат телефонът да иззвъни пет пъти — поясни тя. — После главата на някое от девойчетата в залата на Съвета за сигурност ще отхвърчи. Това ли искате? И двамата?

Роджърс пристъпи половин крачка напред. Застана между Худ и жената. Не знаеше дали Худ ще се хване на въдицата и ще му заповяда да изпълни исканията на Анабел, но не смяташе да рискува. Худ все още беше директор на Оперативния център, само това оставаше — двамата да се изпокарат. Още повече че Худ не беше наясно какво точно се разиграва в този момент.

— Пуснете ме и ще им кажа каквото искате — удари го пак на пазарлъци агентката.

— А защо първо не им кажете каквото искаме и чак тогава да ви пуснем? — не й остана дължен Роджърс.

— Защото и аз като вас ви нямам вяра — натърти жената. — А сега аз ви трябва повече, отколкото вие на мен.

Сателитният телефон иззвъня четвърти път.

— Майк... — подзе Худ.

Макар и да беше присъствал, докато бяха разработвали плана за операция „Капан“, Худ очевидно се надяваше да се придържат към първоначалния замисъл: да прилъжат терористите да излязат от залата. Но Роджърс продължи да чака. Успехът на операцията може би зависеше тъкмо от тия няколко минути в повече, които в момента той се опитваше да спечели.

— Не мога да се съглася — знаеше си той своето.

— Всъщност ви е яд, че вече е все едно — подметна ехидно Анабел.

— Не — възрази Роджърс. — И друг път са ме правили на маймуна. Но вече сме зрели хора, не се ядосвам за щяло и нещяло. Яд ме е, че от немай-къде трябва да повярвам на човек, който вече е престъпил веднъж дадената дума.

Генералът втъкна пистолета в колана си, бръкна в джоба на панталоните и извади сгъваемо ножче, после се зае да реше кабела, с който беше завързал младата жена.

Сателитният телефон иззвъня за пети път.

Анабел се пресегна да вземе ножчето.

— Дайте на мен — рече тя.

Роджърс й го даде и се дръпна, да не би да й хрумне да му замахне с острието.

— А сега се разкарайте оттук — нареди Анабел. — Излезте в коридора и застанете така, че да ви виждам в охранителната камера. И ми оставете ключовете.

Роджърс извади ключодържателя от джоба на панталоните си и го метна на пода пред жената. Грабна сакото си, което бе оставил върху облегалката на стола, и последва Худ, който вече беше излязъл.

Младата жена сръза кабела и включи компютъра така, че да вижда образа от охранителната камера. Докато генералът минаваше

през антрето, за да излезе в коридора, Ани се пресегна и вдигна слушалката на сателитния телефон.

— Говори! — рече тя.

Роджърс не я чу. За щастие това не продължи дълго — след малко той щеше да чува всяка нейна дума. Забърза през антрето и мина под охранителната камера.

И той като Анабел Хамптън беше акула. Но въпреки дръзките й заплахи и лъжи, въпреки заканите и лукавството на младата жена тя му отстъпваше по едно.

По опит, трупан в продължение на цели трийсет години.

44.

Ню Йорк, щата Ню Йорк

Неделя, 00:04 ч.

Веднага щом Роджърс и Худ минаха под мощната охранителна камера, генералът извади от джоба си клетъчния телефон на Худ. Спря в коридора и известно време слуша мълком, сетне изключи апарата. Върна го на Худ, подаде му и единия от двата пистолета.

— Какво стана? — попита Худ.

— Оная ни издъни — отвърна Роджърс.

Извади от вътрешния джоб на самото радиостанцията и я включи.

— Брет! — каза Роджърс.

— Слушам, генерале!

— Операция „Капан“ е последната ни възможност — поясни Роджърс. — Ще се справиш ли?

— И още как! — отвърна Огъст.

— Чудесно — рече Роджърс. — Кога да включа пак радиостанцията?

— След две минути — отвърна Огъст.

Роджърс си погледна часовника.

— Дадено. Ще заема позиция в северната част на сградата. Ще съм готов след седем минути.

— Разбрано. И дано имаш късмет!

— Чул те господ! — отвърна Роджърс и прибра радиостанцията в джоба си.

Худ поклати глава.

— Добре го каза!

— За нещастие трябва да се надяваме на късмета си — призна генералът. Погледна си часовника. — Слушай! Време е да тръгвам. Звънни в Нюйоркското управление на полицията. Нека се навъртат около етажата и задържат нашата приятелка. Вероятно е въоръжена,

затова, ако се опита да се измъкне, преди да са дошли от полицията, може би ще се наложи да я задържиш ти.

— Не се притеснявай — отвърна Худ.

Всички шефове в Оперативния център бяха обучени да си служат с оръжие, тъй като бе твърде възможно да се превърнат в мишена на терористите. Точно сега Худ на драго сърце би стрелял по Анабел Хамптън. И то не само защото ги беше предала, а защото Роджърс бе предвидил всичко, справяше се блестящо и Худ не виждаше смисъл да не се подчинява на заповедите му. Нали за това са пълководците — да издават заповеди, които да бъдат изпълнявани!

— Опитай и онова, което предложи в началото.

— С Чатерджи ли?

Роджърс кимна.

— Знам, няма да ти е никак лесно, но се постарай да ѝ обясниш какво ще се случи. Откаже ли съдействие, кажи ѝ, че няма как да ни спре, вече сме решили...

— Знам си урока — прекъсна го Худ.

— Не се и съмнявам, извинявай — рече генералът. — Предай ѝ, че от нея и хората ѝ искам само едно.

— Какво? — попита Худ.

Роджърс погледна знака „Изход“ и се запъти към стълбището.

— Да не ни се пречат.

45.

*Ню Йорк, щата Ню Йорк
Неделя, 00:05 ч.*

Полковник Брет Огът се прокрадваше като леопард през притихналия парк. Вертолетите кръжаха малко по-нататък с прожектори, насочени към сградата на ООН и пространството около нея. В парка бе тъмно, ако не се брои отражението на светлината от хеликоптерите.

Огът вървеше леко приведен, с широка уверена крачка. Залогът беше голям, но вместо да го стряска, това по-скоро му вдъхваше сили. Колкото и опасна да бе задачата, той изгаряше от нетърпение да се подложи на проверка и да я изпълни. В битка човек никога не може да бъде сигурен, но полковникът и за миг не се усъмни в себе си, в знанията, които е получил, в способностите си и в необходимостта на онова, което трябваше да извърши.

Не се съмняваше и в плана, който бяха разработили. Генерал Роджърс беше прав — всяко сражение си беше непредсказуемо, съотношението на силите се променяше като живак. Но при операция „Капан“ все пак нещата бяха по-предвидими.

Операцията бе учебникарска и доколкото е известно, за пръв път е била приложена от съставената от необучени селяци малобройна войска на княз Александър Невски. През XII век^[1] руснаците се изправят пред тежковъоръжените кръстоносци тевтонци, нахлули в княжеството. Единственият начин да разгромят по-многочислените и по-добре въоръжени нашественици е да ги изтласкат към замръзналото езеро, където от тежестта на рицарските доспехи ледът се пропуква и всички германци до последния се издавят.

Към тази стратегия се беше придържал и бившият шеф на отряда за бързо реагиране към Оперативния център подполковник Чарлс Скуайърс.

Важното при нея е да избереш място за сражение, където да имаш достъп до врага от две страни — например някое планинско

ждрело, гора или бряг на езеро. Намериш ли такова място, частта, колкото и малобройна да е, може да се раздели на два отряда. Единият минава по фланга на противника и така всъщност го заклещва. После другият отряд напредва в плътен строй. Врагът няма накъде да отстъпва — притиснат е между двата отряда. Опитва ли да премине в контраатака, единият отряд ще го нападне по предната линия, отляво и отдясно. Тогава неприятелят ще се види принуден да отстъпва, но пък ще бъде изненадан в тил от втория отряд. Така се озовава в истински капан, между чука и наковалнята. Стига операцията да бъде осъществена правилно, под прикритието на нощта или на релефа, тя позволява дори и малка част да разгроми превишаващия я по численост противник.

Полковник Огъст не можеше да разчита мракът да го прикрива, докато той проникне в заседателната зала на Съвета за сигурност. Дори и да угасеше осветлението за секунда-две, противникът само щеше да се прегрупира. Огъст предпочиташе да го изненада. За съжаление при запалено осветление врагът щеше да разбере, че има насреща си един-единствен човек. Терористите щяха да го видят как влиза в залата, точно както бяха видели и служителите от службата за сигурност към ООН. Ако действаха светкавично, операция „Капан“ щеше да се провали.

Въпреки това Огъст пак щеше да разполага с доста преимущества. Беше обучен като войник, а не като охрана. Щеше да се скрие зад седалките в залата. Стълбището беше дълго и открито и нападателите щяха да го издебнат трудно, особено ако той се движеше снишен зад горните редове. Ако пък терористите се опитаха да използват заложниците като щит, шефът на отряда за бързо реагиране към Оперативния център щеше да има други две предимства. Първото бе точният му мерник. Брет Огъст се славеше като един от най-добрите стрелци в специалните части, можеше да го докаже и с множеството медали, с които бе награждаван. Отстъпваше по мерник единствено на Майк Роджърс. Второто му предимство бе, че нямаше да се колебае и да се страхува да стреля. Бе готов да рискува и дори да застреля някого от заложниците, ако това бе цената да залови един или друг терорист. Както вече бе отбелязал и Майк Роджърс, ако не действаха решително и бързо, заложниците си бяха обречени да умрат.

Градината се простираше на няколко пресечки в южна посока. Всъщност представляваше малък залесен парк, наред който се възправяше статуята на свети Георги, съсичащ змея. Беше дар от бившия Съветски съюз и бе излята от парчета съветски ядрени ракети „СС-20“ и американски „Пършинг“, унищожени по силата на Договора за ядрените ракети със среден обseg на действие от 1987 година. Подобно на самата Организация на обединените нации, и статуята служеше колкото за замазване на очи — гръмка дръзка лъжа в прослава на мира. Руснаците знаеха прекрасно, че мирът е невъзможен, ако не е поддържан с ракетите „СС-20“ и „Пършинг“.

Или с добра тактика, например с операции „Капан“ — помисли си полковникът. Виж, за това изобретение наистина сваляше шапка на руснаците.

Сред розовите храсти се стрелкаха огромни сиви пльхове, значи отпред нямаше никого. Животинчетата се разбягаха кое накъдето види, щом Огъст тръгна през градината.

Той се наведе, когато наближи края на парка. Зад зеленината се мержелееше широк към двайсетина метра открит двор, откъдето се стигаше при централното фоайе на сградата на Общото събрание, която все още не се виждаше от дърветата и храстите.

Полковникът държеше един от двата пистолета „Берета“, които Роджърс му беше дал. Другият беше в десния джоб на панталона му. Съвсем наскоро, докато изпълняваше задачата в Испания, Огъст се бе подвизавал като турист, прикритие, научило го да ходи с панталони с широки джобове, които да побират пистолет. Още носеше и радиостанцията, в случай че опре до нея, за да проникне в сградата. Инак нямаше да я вземе, щеше да я изключи и да я остави. Само това оставаше — да се издаде, ако в неподходящ момент някой го потърсеше или станцията изпукаше от електрическите смущения. По ирония на съдбата пак тези смущения вероятно щяха да му помогнат да се промъкне вътре.

Спря, когато от Общото събрание го деляха към седемдесет и пет метра, и надзърна иззад другите, по-ниски статуи към ООН. Над широкия двор кръжаха три хеликоптера, той бе осветен от мощни прожектори, пред главния вход дежуреха петима-шестима полицаи от Нюйоркското управление. Роджърс се оказа прав: бяха прехвърлили охраната на ООН вътре в сградата и бяха разрешили на полицаите да

напуснат патрулните будки отпред по улицата и да стоят на пост на територията на Обединените нации. Огъст не можеше да рискува да го забележат. Хората в Нюйоркската полиция не бяха като служителите от охраната на ООН. Те по-скоро приличаха на бойците от Отряда за бързо реагиране. Знаеха как да залавят и да обезвреждат хора. Докато беше съветник към НАТО, Огъст се бе запознал с бившия шеф на управление „Извънредни ситуации“ към Нюйоркската полиция, обучавал служителите в НАТО каква стратегия да прилагат, ако бъдат взети заложници. В Нюйоркското полицейско управление предпочитаха да обкръжат противника във възможно най-плътен обръч, после да прехвърлят специално оръжие и бронезилетки и да обезвредят похитителите, ако преговорите ударят на камък. Ако Чатерджи не държеше толкова много на добрия тон, отдавна да са приключили и тук, но какво да се прави, такива бяха последиците от операция „Пустинна буря“. Някой погазва закона. После в името на световния мир всички се запретват да преговарят, докато закононарушителят набира сила и се окопава. И когато накрая решиш да предприемеш нещо, опираш до коалиция.

Всичко това бе напразно губене на време. Единственото, което бе нужно да направиш, бе да вземеш на мушка закононарушителя, и готово, той на бърза ръка се предава. Къде ще ходи!

Огъст рядко си гледаше часовника. Винаги действаше светкавично и точно, като изхождаше от предположението, че има по-малко време, с отколкото всъщност разполагаше. До днес не бе пропуснал нито един срок. Но и без да си поглежда часовника, сега беше наясно, че няма за кога да обяснява кой е и какво търси тук. Реши да се махне от градината и да заобиколи откъм страната на магистрала „Франклин Делано Рузвелт“, която минаваше под широката моравя в източната част на парка. Налагаше се да скочи, вместо да слезе по стълбите зад ООН, но това бе единственият начин да стигне незабелязано при гаража.

Обърна се към реката и тръгна по поръсената с чакъл пътека към асфалтовата алея. Прекоси моравата и излезе при ниска метална ограда, която прескочи. Просна се по корем с лице на изток и надзърна долу. От магистралата го делиаха към три и половина метра, а Огъст нямаше за какво да се хване. Извади радиостанцията от джоба си и пхна в него пистолета. После си свали колана, промуши единия му

край през калъфа на радиостанцията и го дръпна, докато той опря в катарамата. След това праметна колана на примка през една от тъничките подпори на перилата. Хванат за двата края на колана, се смъкна надолу. Все така вкопчен в катарамата и в радиостанцията, пусна втория край на колана и скочи на асфалта, от който го делеше към метър и половина.

Приземи се с леко присвити колене. Веднага се изправи. Гаражът на ООН се падаше на юг, точно отпред. Огъст не го виждаше — беше скрит зад ъгъла на сградата откъм североизточната страна на улицата.

Огъст си сложи отново колана и запълзя в злокобната тишина под магистралата. Приблужи входа на гаража и забеляза двама полицаи, застанали източно от отворената врата. Вътре гаражът беше осветен, но отпред беше тъмно като в рог. Стига да успееше да отпрати полицаите, Огъст с лекота щеше да се промъкне до вратата, без да го усети никой.

Погледна си часовника. След дващест секунди Роджърс щеше да надуе до дупка звука на своята радиостанция. Огъст също щеше да включи радиостанцията и от електрическите смущения тя щеше да запуча оглушително. Тогава вече полицаите можеха да направят три неща: или и двамата щяха да идат да проверят какво става, или само единият щеше да се отдалечи от вратата, а вторият щеше да остане на пост, или щяха да повикат подкрепление.

Огъст очакваше и двамата да се махнат от входа на гаража. Не можеха да не проверят какво става и вероятно щяха да се придържат към правилника на полицейските управления в повечето големи градове — да не се втурват сами, ако възникне опасност.

Ако това не се случеше, щеше да се наложи Огъст да обезвреди единия или и двамата полицаи. Никак не обичаше да се нахвърля на хора от своя лагер, но бе готов и на това. Заповтаря си, че в случая не бива да се спира пред нищо и трябва да се съсредоточи върху целта, а не върху средствата.

Забърза през мрака под магистралата и остави радиостанцията до тротоара. Провери дали звукът е пуснат докрай. После, когато му оставаха броени секунди, се шмугна в тъмния вход срещу гаража. От ъгъла го делеха десетина метра и още толкова — от гаража.

Изу си обувките.

Някъде след четири-пет секунди нощта беше раздрана от оглушителен звук. Огъст видя как полицаите се озъртат. Единият извади оръжието и фенерчето и се запъти към улицата, а другият звънна на дежурния, който му съобщи, че доколкото можело да се съди от звука, не ставало дума за престъпление.

— Звучи ми като радиостанция — рече полицаят, обадил се да докладва случая. — Има ли още хора от нашите на тази пресечка?

— Не — отвърна диспечерът.

— Ще видя каква е работата — каза първият офицер. — Отивам с Орландо.

Първият полицай се приближи предпазливо с електрическо фенерче, насочено към сградата на североизточния ъгъл. Вторият вървеше малко зад него с извадено оръжие и включена радиостанция. Огъст беше сигурен, че забележат ли го, тия мъже няма да се церемонят много-много и ще го застрелят на място. Трябваше да прави, да струва, но да се приближи така, че да не го надушат.

Радиостанцията продължаваше да пращи и да пука, Огъст не сваляше очи от полицаите. Когато те излязоха на ъгъла, полковникът се сниши и както беше по чорапи, притича нечуто през улицата, без да забелязва върху какво стъпва. Сега единственото, което имаше значение, бе целта. А когато влезе в гаража и видя пред себе си асансьора, той имаше една-едничка цел.

Да победи.

[1] Битката всъщност се е състояла през XIII в., на 5.04.1242 г. — Б.пр. ↑

46.

Ню Йорк, щата Ню Йорк

Неделя, 00:06 ч.

Генералният секретар на ООН още стоеше в коридора пред залата на Съвета за сигурност. От началото на обсадата не се бе променило почти нищо. Неколцина от делегатите си бяха тръгнали, други пък бяха дошли. Хората от охраната бяха по-превъзбудени от преди, особено след осуетения опит да освободят заложниците. Младичкият лейтенант Мейлман, британски офицер, прехвърлен тук, след като бе участвал в разработването на план „Пустинна лисица“, стоеше като на тръни. Отиде при Чатерджи, след като тя се свърза по радиостанцията с терористите, за да им предаде съобщението на Худ.

— Госпожо! — повика я Мейлман.

Тишината беше потискаща. Макар и да го бе казал през шепот, гласът му прокълтя много силно.

— Да, лейтенанте!

— Планът на полковник Мот беше добър, госпожо — настоя британецът. — Но беше невъзможно да отчетем непредвидените обстоятелства — че вътре има хора, които ще открият стрелба.

— Какво искате? — попита индийката.

— Сега вътре са останали само трима от терористите — отвърна Мейлман, — имам план, който сигурно ще успее.

— Не — отсеке категорично генералният секретар. — Защо сте толкова сигурен, че пак няма да се появят непредвидени обстоятелства?

— Не мога да бъда сигурен — призна си той. — Военният не предсказва бъдещето. Той води битки. А как да ги вода, ако стоя със скръстени ръце и гледам отстрани?

Изад вратата на Съвета за сигурност се чува звуци. Хлипове, блъскане, ръмжене. Вътре ставаше нещо.

— Вече ви отговорих — отсеке Чатерджи.

След миг ѝ звънна Пол Худ. Енцо Донати ѝ подаде клетъчния телефон.

— Да! — възкликна притеснена Чатерджи.

— Онази ни издъни — съобщи ѝ Худ.

— Божичко, не! — простена жената. — Значи затова е тази тупурдия вътре.

— Каква тупурдия? — подвикна Худ.

— Чува се боричкане — отвърна генералният секретар. — Ще екзекутират заложника.

— Не бързайте толкова със заключенията. Може и да се размине — успокои я той. — Един от моите хора идва при вас. Облечен е като цивилен...

— Не! — извика Чатерджи.

— Госпожо генерален секретар, оставете ни да действаме — настоя Худ. — Нямате план, а ние имаме...

— Имахме план и се опитахме да го осъществим — възрази жената. — Не успяхме.

— Този обаче...

— Не, господин Худ! — прекъсна го Чатерджи.

Идеше ѝ да изпищи. Телефонът иззвъня отново. Тя го изключи и го даде на Донати. Каза на своя помощник да си тръгва.

Сякаш някой бе завъртял света като пумпал. Чатерджи се чувстваше замаяна, превъзбудена и изтощена. Това ли беше войната? Бяла река, отвеждаща те в места, където най-доброто, което е по силите ти да сториш и на което можеш да се надяваш, е да се възползваш от някого, по-замаян и изтощен и от теб?

Чатерджи погледна вратата на Съвета за сигурност. Беше длъжна още веднъж да се опита да влезе. Какво друго ѝ оставаше да направи?

Точно тогава в коридора зад заседателната зала на Икономическия и социалния съвет настана суматоха. Мнозина от делегатите се обърнаха натам, неколцина души от охраната се завтекоха да видят какво става.

— Идва някой! — провикна се един от служителите към службата за сигурност на ООН.

— По-тихо, дявол ви взел! — изсъска Мейлман.

Лейтенантът изтича при хората от охраната, строили се в редица. Отиде при тях точно когато полковник Огъст, както беше по чорапи,

изтика с рамо тълпата делегати. Вдигна ръце, за да покаже, че не е въоръжен, но не спря.

— Пуснете го! — прошепна настойчиво Мейлман.

Редицата хора в сини куртки се разстъпи и Огъст мина през нея. Пътем бръкна в джобовете си и извади двете берети. Движеше се бързо и уверено, без да прави нищо излишно. От вратата го делиха някакви си три метра. На пътя му се бе изпречила единствено Мала Чатерджи.

Когато полковникът се приближи, генералният секретар се взря в лицето му. Очите му бяха като на тигъра, който Чатерджи бе видяла преди години в индийската пустиня. Мъжът бе надушил плячката и нищо не бе в състояние да го спре. В този миг очите му бяха единственото устойчиво нещо във вселената на Чатерджи.

Никак не ѝ се искаше да е така. Лев Троцки е казал, че най-късото разстояние между две точки е насието. Нима наистина беше така? Не ѝ се щеше да повярва в това. В Университета на Делхи професор Сандхя А. Панда, ревностен последовател на Ганди, им беше преподавал пацифизма едва ли не като религия. И Чатерджи я бе изповядвала най-ревностно. През последните пет часа обаче всичко се бе преобърнало с главата надолу. Огромните ѝ усилия, саможертвата ѝ, ведростта ѝ — всичко бе ударило на камък. Добре поне че при осуетения опит на полковник Мот да спаси заложниците бяха извели от залата раненото момиче, вече настанено в болница.

Точно тогава откъм другата страна на вратата се чу сподавен вик.

— Не! — простена момичето. — Недейте!

Чатерджи се задави и едвам се сдържа също да не се разпици. Понечи инстинктивно да иде при момичето, Огъст обаче я изтика решително и продължи като хала нататък.

Лейтенант Мейлман извади пистолета и го последва. Спря на няколко крачки от полковника.

Чатерджи се завтече да ги настигне. Лейтенантът се обърна и я спря.

— Оставете го — рече ѝ тихо.

Чатерджи нямаше сили и желание да се съпротивлява. В една лудница добре се чувстват единствено лудите. Двамата с Мейлман загледаха как Огъст поспира при вратата. След миг той натисна

ръчката с края на дланта и продължи да чака. И този път движенията му бяха точни и сигурни.

След броени секунди нахълта вътре, насочил и двата пистолета.

47.

*Ню Йорк, щата Ню Йорк
Неделя, 00:07 ч.*

Малко след като разговаря по обезопасения сателитен телефон с Барон, Анабел Хамптън отиде в килера, взе единия от малкото останали пистолети „Берета“ и излезе в антрето. В коридора нямаше никого. Ония кретени, опитали се да я притиснат до стената, се бяха разкарали. Агентката забърза покрай кабинетите със затворени врати, покрай стаята на чистачката и тоалетните към стълбището.

Не искаше да се качва на асансьора по две причини. Първо, в тавана му имаше вградени охранителни камери. Второ, нищо чудно ония калтаци от Оперативния център да я причакват долу във входа. Ани смяташе да слезе по стълбището, да се шмугне в мазето и оттам да се измъкне през страничната врата. Както се бяха уговорили, покъсно щеше да се свърже с Георгиев. Беше пратила двамата си подчинени от ЦРУ да го вземат от медицинския пункт в ООН. Щеше да каже на шефа си, че са го извели оттам, защото знае прекалено много за операциите на Разузнавателното управление в България, Камбоджа и останалия Далечен изток и тя не е искала сведенията да попаднат в ръцете на Обединените нации. Щеше да добави и че хората от Оперативния център са се били сдушили с терористите. Така щеше да разполага с предостатъчно време, за да си прибере своя пай от откупа и ни лук яла, ни лук мирисала, да се изниже от страната. В случай че нямаше откуп, Анабел смяташе да използва сумата, предплатена ѝ от Георгиев, и да духне в Южна Америка.

Вратата към стълбището не беше заключена и веднага се отвори. Беше метална, както го изискваше противопожарната безопасност. На стълбищната площадка нямаше прозорци, затова и агентката отвори предпазливо, да не би някой да я причаква от другата страна.

Но там нямаше никого. Анабел остави вратата да се затвори сама и тръгна да прекосява циментовата площадка. От мазето я дяляха пет етажа. Ами ако Худ или някой от хората му я дебнеха там! На Ани не ѝ

се вярваше, че от полицията са пратили някого. В Нюйоркското полицейско управление прилагаша тактиката на обръча. Ако бяха тук, щяха да отцепят целия четвърти етаж — и пиле нямаше да може да прехвъркне.

Младата жена заслиза по стълбището. Точно тогава токът угасна. Не светеха дори лампичките на аварийните изходи, значи електричеството бе изключено направо от бушоните в помещението до мъжката тоалетна. Кой ли копелдак се беше сетил да го направи! Но Ани бе по-ядосана на себе си, задето не е отишла да провери помещението.

Понечи да се върне, после се отказа — нямаше време за губене, не искаше и да се сблъсква с човека, угасил тока, който и да беше той. Премести пистолета в лявата си ръка, хвана се с дясната за парапета и заслиза бавно. Стигна долната площадка, зави и продължи нататък. Беше доволна от себе си — справяше се добре.

Точно тогава пред нея блесна ослепителна светлина и в лявото бедро я прониза остра непоносима болка.

Анабел се свлече — едвам си поемаше дъх, и изтърва пистолета от повторната вълна на болката, сковала цялото ѝ тяло от лявата страна.

— Включвай! — провикна се някой.

Осветлението на стълбището се включи и Анабел погледна нагоре. Видя едър като канара чернокос мъж, надвесил се над нея. Беше облечен в бяла риза и тъмносин панталон. В месестите си ръце държеше радиостанция и черна полицейска палка. Беше от службата за сигурност към Държавния департамент. На значката върху ризата му пишеше, че се казвал Бил Мохали и бил заместник-шеф на охраната в Държавния департамент.

Мохали вдигна оръжието на Анабел и го втъкна в колана си. Тя се опита да се изправи, но не успя. Беше останала без въздух. Както се беше проснала на пода, чу, че вратата към площадката на четвъртия етаж се отваря.

Докато служителят от Държавния департамент викаше по радиостанцията колегите си на третия етаж, Худ изскочи и се завтече надолу по стълбите. Сигурно той бе изключил осветлението. Спря на площадката и се взря в младата жена. Лицето му беше тъжно.

— Мислех, че сме се споразумели — изпелтечи Ани.

— И аз — отвърна Худ. — Но знам какво направихте. Чух ви.

— Лъжете — каза агентката. — Видях ви... в охранителната камера.

Худ поклати глава. Мохали се приближи към тях, а подчинените му се юрнаха нагоре по стълбите.

— Ние с хората ми ще поемем нещата — рече Мохали на Худ. — Благодаря ви за съдействието.

— А аз ви благодаря, че ми дадохте картата си — отвърна Худ. — Знаете ли нещо за раненото момиче?

Другият кимна.

— В момента я оперират. Казва се Барбара Матис. Изгубила е много кръв, още не са извадили куршума. Стараят се хората, правят всичко по силите си, но животът на момичето още виси на косъм. — Той погледна Анабел. — А е само на четиринайсет години!

— Не исках... не исках някое от децата да пострада — изломоти агентката.

Худ отстъпи назад. Поклати отново глава, обърна се и затича надолу по стълбището.

Анабел продължаваше да лежи по гръб, когато дойдоха още хора от службата за сигурност към Държавния департамент. Бедрото я болеше, кръстът също я присвиваше от удара в стъпалата. Но тя поне отново дишаше с пълни гърди.

Беше казала истината на Мохали. Наистина съжаляваше, задето една от младите музикантки е изправена пред смъртна опасност. Не смятаха да се стига чак дотук. Ако генералната секретарка на ООН им беше оказала съдействие, ако беше направила каквото се искаше от нея, нямаше да пострада никое от момичетата. Колкото и да ѝ беше неприятно да си го признае, Анабел съзнаваше, че вероятно ще прекара остатък от живота си зад решетките. Но най-неприятно ѝ беше, че Пол Худ я беше надхитрил.

За кой ли път един мъж заставаше между нея и целта, която си бе поставила!

48.

*Ню Йорк, щата Ню Йорк
Неделя, 00:08 ч.*

Дървената врата на Съвета за сигурност се отвори навън. На рамката застана полковник Огъст — огледа се да види къде е убиецът, като същевременно се превърна в жива мишена. Беше с бронезилетка и нямаше нищо против да постреля, ако с това щеше да спаси живота на заложника. Терористът нямаше как едновременно да стреля и по Огъст, и по заложника.

Първият човек, когото полковникът видя, беше слабичко момиче, коленичило на има-няма пет метра. Хлипаше и трепереше като листо. Огъст не знаеше кое е момичето. Терористът стоеше на педя от клетото девойче. С крайчеца на окото Огъст видя къде са другите двама похитители. Единият бе застанал в предния край на залата, зад полукръглото писалище. Другият стоеше при вратата за съседната зала на Съвета за попечителство.

Терористите бяха облечени от глава до пети в черно и бяха нахлузили скиорски шапки. Престъпникът най-близо до Огъст беше сграбчил момичето за дългата руса коса и бе извърнал лицето ѝ нагоре. Беше насочил пистолета право напред, към темето на девойчето. Огъст се прицели в средата на шапката, служеща за маска, но не му се щеше да стреля пръв. Улучеше ли терориста, не се знаеше дали той няма по инерция да натисне спусъка и да отнесе горната част от главата на момичето. Огъст си даваше сметка, че не бива да се колебае — сега му беше паднало да вземе на прицел похитителя. Но го спря мисълта, че това може би е дъщерята на Пол Худ.

Терористът се подвоуми, сетне направи нещо, изненадало полковника. Коленичи точно зад момичето и се метна надясно, към редицата седалки, като затегли и похитеното дете след себе си. Явно и той не искаше да рискува и да стреля. Сега момичето му служеше за щит.

„Трябваше да стрелям!“ — укори се Огъст. Вместо да очисти поне един от похитителите, сега излагаше на опасност всички.

Мъжът и момичето бяха четири реда по-надолу. Огъст пъкна в джоба си беретата, която държеше с дясната ръка, обърна се наляво и притича няколко метра зад последния ред от седалки на балкона. Хвана се за парапета зад облегалките и както беше само по чорапи, продължи нататък. Прескочи тапицираните със зелен плюш седалки, после се прехвърли и през предния ред. Сега от терориста и момичето го делиха само два реда.

— Даунър, идва към теб! — извика един от другите терористи — говореше с френски акцент. — Отзад...

— Разкарай се или ще я убия — закани се Даунър, хванат като в капан. — Ще й пръсна черепа и няма да ми мигне окото.

Огъст все още беше само през два реда от него. Мъжът с френския акцент се завтече към тях. След две-три секунди щеше да бъде на стълбите. Третият покриваше заложниците.

— Газът, Барон! — рече французинът.

Третият похитител — Барон, се юрна към отворения сак в предната част на залата, при северния прозорец. Огъст прескочи още един ред. Вече виждаше Даунър и момичето. Лежаха на пода зад следващия ред седалки. Но Огъст се натъкна на трудност.

Операцията, както я бяха замислили, се бе провалила. По план се предвиждаше той да спаси момичето, да обезвреди най-близкия терорист и да разчисти задния край на залата, така че генерал Роджърс да действа там. Не го беше сторил. За беда сега Огъст трябваше да измисли и какво да прави с газа.

Барон бе застанал зад полукръглата маса — плотът и заложниците му служеха за параван. Вече бе смъкнал шапката и бе извадил от сака три противогаза, единия от които си сложи. Другите двама поне засега не ги надянаха, за да не им пречат да виждат. Сетне Барон се върна при сака и извади и кутийката с отровния газ.

Огъст се завъртя и хукна през глава към северния край на заседателната зала. Французинът вече тичаше нагоре по стълбите откъм южната страна. Ала Огъст нямаше намерение да стреля по него. Дори и французинът да го пресрещнеше, полковникът щеше да го убие по-лесно, ако беше от същата страна на помещението.

Но масата и притиснатите един до друг зложници още му пречеха.

— Никой да не мърда! — извика им Огъст.

Ако те се разбягаха, щяха да застанат между него и Барон.

Всички продължиха да стоят като заковани.

Огъст излезе при стълбището и се завтече надолу. Беше се хванал с дясната ръка през гърдите. Ако я държеше отстрани, щяха да я улучат по-лесно. Французинът се падаше точно срещу него. Не щеш ли, терористът спря и стреля няколко пъти. Два от четирите куршума уцелиха полковника в кръста и гръдния кош. От удара той отскочи към стената — добре че бронезилетката беше спряла куршумите.

— Спукана ти е работата, копелдак с копелдак! — провикна се победоносно французинът. — Даунър, прикривай ме! — изкрещя той на съучастника си, после хукна между редовете към северната страна на залата.

Австралиеца изтика момичето и се изправи. Изкрещя яростно, с цяло гърло.

Огъст се отблъсна от стената и продължи да пълзи надолу по стъпалата, без да обръща внимание на острата болка в хълбока си. Иззад седалките французинът нямаше как да се прицели в него. А Барон вече бе, кажи-речи, на мушката на полковника.

Точно тогава в дъното на залата се чу оглушителен трясък. С крайчеца на окоето Огъст видя как французинът залита и се свлича напред между редовете. Даунър се скри зад облегалките: приклепнал на вратата, лейтенант Мейлман се целеше право в него.

— Не се давайте! — извика той на Огъст.

„Браво на теб, мой човек!“ — рече си полковникът. Мейлман беше стрелял по французина, но Огъст не можеше да разбере дали го е уцелил.

Стигна най-долното стъпало точно когато Барон махаше предпазливо червената лепенка върху гърлото на кутийката с отровния газ. Метна я настрани и се зае да отвинтва капачето. Огъст стреля два пъти. И двата куршума улучиха Барон в слепоочието и той се строполи ничком. Кутийката с газа се търкулна върху килима и от гърлото ѝ се заизвива тънка зеленикава струйка дим.

Огъст изруга. Скочи на крака и се завтече към вратата за съседната зала на Съвета за попечителство. Смяташе да грабне

кутийката с газа и да я затвори. Не успееше ли да го направи, поне щеше да прикрива заложниците, докато те излизаха на бегом през вратата.

Ала тъкмо тогава французинът се показва в северния край на балкона. И косьм не бе паднал от главата му. Откри огън. Този път се целеше в краката на Огъст.

Полковникът усети как нещо го захвапва с все сила в лявото бедро и в десния пищял. Свлече се. Раните го пърлеха непоносимо. Стиснал зъби, запълзя нататък. По време на обучението си беше усвоил, че ако го мъчи болка, трябва да си поставя малки постижими цели. Точно така войниците на фронта успяваха да не изпаднат в безсъзнание и да не излязат от строя. Полковникът се съсредоточи върху онова, което жив или мъртъв трябваше да стори.

Някъде отзад Даунър започна да стреля по Мейлман и го изтласка през вратата. Междувременно французинът пропълзя няколко стъпала надолу.

Кутийката с отровния газ беше само на няколко крачки от Огъст. Капачето още не се беше развъртало докрай, ала газът продължаваше да се просмуква изпод него. Огъст трябваше да го завърти. Нямаше за кога да се обръща и да стреля.

Най-неочаквано на три-четири метра пред Огъст се чу силен трясък. Огромните кафяви пердета върху северния прозорец се издуха и из заседателната зала на Съвета за сигурност се разлетя бронирано стъкло — целият прозорец се свлече надолу.

След миг, точно според уговорката, в помещението влезе Майк Роджърс.

49.

*Ню Йорк, щата Ню Йорк
Неделя, 00:11 ч.*

Това тук няма нищо общо с операция „Капан“ — помисли умърлушен Роджърс, след като огледа залата на Съвета за сигурност, което само доказваше за пореден път аксиомата на отряда за бързо реагиране, че човек никога не може да бъде сигурен.

Генералът бе прекосил градината с розите точно както Огъст. Но докато стигне в двора, вече бе започнала престрелката и повечето полицаи, патрулирали отпред, бяха влезли във фоайето. Роджърс бе успял да се добере до живия плет в източния край, без да го забележи никой. Беше се промъкнал до северния прозорец на Съвета за сигурност и бе взривил експлозива. Беше използвал малко количество, колкото да счупи прозореца и стъклата да не се разлетят навсякъде.

След като влезе в залата, видя на някакви си четири метра пред себе си полковник Огъст — беше коленичил, и от двата му крака течеше кръв. Деляха ги трупът на един от терористите и кутийка, от която се просмукваше отровен газ. Роджърс видя и въоръжения терорист, застанал на стълбището за северния балкон. Явно нещо се беше объркало.

Генералът стреля два пъти, та терористът да се върне между редовете седалки, обърна се и сграбчи пердето, раздрано от взрива точно по средата. Дръпна го с все сила и го изтръгна от корниза. Имаше много отрови, които, влязат ли в допир с тялото, действат смъртоносно. Роджърс реши да затисне кутийката с газа с пердето, вместо да се опитва да завинтва капачката.

Метна плътния плат върху кутийката. Така щяха да спечелят някъде към пет минути, предостатъчни, за да изведат всички от помещението. Генералът смяташе да изкара хората през счупения прозорец, който бе точно зад него — така по-лесно щеше да ги прикрива.

Обърна се към момичетата, насъбрали се около масата, а Огъст се претърколи по гръб и седна, така че да вижда дъното на залата. Още държеше единия пистолет.

— Хайде, излизайте всички през прозореца, по-бързо! — подкани Роджърс и се взря в лицата на момичетата.

Предвождани от госпожа Дорн, те забързаха към откритата тераса и свободата. Роджърс се извърна към Огъст.

— Къде е третият терорист? — попита той.

— Четвъртият ред на балкона от горе надолу — отвърна полковникът. — Държи едно от децата.

Роджърс изруга. Не бе видял сред момичетата долу Харли Худ. Сигурно онзи негодник бе хванал нея.

Междувременно Огъст застана на четири крака и пак запълзя към стълбите. Хвана се за дървения парапет и започна да се изкачва. Явно му беше много трудно да върви, прехвърляше почти цялата си тежест на лявата ръка, а с дясната държеше пистолета, насочен право напред. Не се наложи Роджърс да го пита какво прави — полковникът искаше да привлече вниманието на терориста.

Генералът бе застанал между заложенниците и балкона. Мнозина от делегатите също се изправиха и се втурнаха към прозореца, изтиквайки момичетата. На Роджърс направо му идеше да ги застреля. Но не искаше да се обръща с гръб към балкона — там все още се спотайваше един от терористите.

Помещението малко по малко се опразваше, дебелият плат на пердето поне засега удържаше отровния газ. На Роджърс му се искаше да изтича в северния край на залата, за да прикрива Огъст, знаеше обаче, че трябва да осигури безопасното изтегляне на заложенниците. Загледа как приятелят му продължава да куцука нагоре.

По едно време се извърна да види какво става с момичетата. Всички вече бяха напуснали помещението, последните делегати също се насочваха към прозореца. Точно тогава откъм балкона проехтя изстрел. Огъст отметна ръце назад, изпусна пистолета и отскочи към стената. След миг се свлече по гръб на пода.

Роджърс изруга и хукна към стълбите. Терористът се изправи и стреля и по генерала. Роджърс не си беше сложил бронезилетка и се наложи да залегне на пода пред балкона.

— Не се притеснявай! — изкрещя му престъпникът. — И ти ще си получиш своето.

— Откажи се! — извика в отговор Роджърс и запълзя по корем към стъпалата.

Терористът не му отвърна. Най-малкото с думи. Единственото, което Роджърс чу, бяха два изстрела и писък.

Генералът изруга. „Ще го убия на място“ — закани се горчиво той и веднага се изправи с надеждата да повали терориста, докато той не се е обърнал и не се е прицелил.

Но закъсна. Само видя как похитителят изпуска оръжието, как се завърта като пумпал и се свлича върху облегалката на един от столовете. В гърба му, там, откъдето куршумите бяха излезли, зееха две големи рани. Роджърс пристъпи към стълбището и видя, че Огъст още лежи по гръб. Върху десния му джоб личеше дупка от куршум.

— Тоя кретен трябваше да внимава повече — рече Огъст и извади втория пистолет от джоба си.

Дулото на лъскавата берета още димеше.

Роджърс усети как камък му пада от сърцето, ала далеч не бе така доволен, когато се обърна към стръмния балкон. Някъде там се спотайваше третият терорист, който очевидно държеше Харли Худ за заложница. По време на престрелката не се чуваше никакъв — това не беше на добро. При отворената врата беше приклепнал служител от охраната на ООН. В заседателната зала цареше зловецъ тишина, нарушавана единствено от съсъка на газа, излизащ от кутийката. После всички чуха глас, долетял от пътеката между седалките на горния балкон.

— Хич не си въобразявайте, че сте победили — подвикна Ренолд Даунър. — Единственото, което направихте, е, че благодарение на вас ще грабна по-голяма част от откупа.

50.

Ню Йорк, щата Ню Йорк
Неделя, 00:15 ч.

— Излязоха — изкрещя някакъв младеж във фойето на Държавния департамент. — Децата излязоха, здрави и невредими са!

Родителите отвърнаха кой със смях, кой със сълзи, всички наскачаха, започнаха да се прегръщат, после се отправиха към вратата. Докато излизаха в коридора, получиха и официално потвърждение. При тях да ги посрещне дойде униформена служителка от службата за сигурност към Държавния департамент. Беше на средна възраст, с къса кестенява коса и големи кафяви очи, върху ламинираната значка на униформата ѝ пишеше, че се казва Барони. Тя им съобщи, че децата изглеждали добре, но за всеки случай щели да бъдат прегледани в Медицинския център към Нюйоркския университет. Родителите щели да бъдат превозени дотам с автобус. Всички бяха много признателни и благодариха на жената, сякаш именно тя е спасила децата им.

Служителката упъти родителите към асансьора в дъното на коридора и си проправи път през навалищата, за да влезе във фойето. Явно търсеше някого. Зърна Шарън Худ и я докосна по китката.

— Госпожо Худ, казвам се Лиса Барони — представи се тя. — Може ли да поговорим?

При тази молба Шарън усети как ѝ прилява.

— Какво се е случило? — попита притеснена тя.

Лиса я дръпна лекичко, за да не ги чуват последните родители. Двете жени застанаха току до вратата, при едно от канапетата в помещението.

— Какво има? — повтори Шарън.

— Госпожо Худ — подхвана жената. — Опасявам се, че дъщеря ви все още е вътре.

Думите ѝ прозвучаха нелепо. Само преди миг им бяха съобщили, че всички вече са в безопасност. Шарън беше щастлива.

— В смисъл? — подвикна тя.

— Дъщеря ви все още е в заседателната зала на Съвета за сигурност.

— Не, всички са излезли оттам! — ядоса се Шарън. — Ей онзи мъж току-що ни съобщи, че са се махнали от залата.

— Повечето деца са били изведени през един счупен прозорец — поясни служителката. — Но вашата дъщеря не е била в групата.

— Защо?

— Седнете, ако обичате, госпожо Худ — настоя Лиса и я побутна към канапето. — Ще остана с вас.

— Защо дъщеря ми не е била с останалите? — подвикна Шарън. — Какво става там? Мъжът ми с тях ли е?

— Не знаем всички подробности за случилото се — прошепна служителката. — Единственото, което знаем, е, че в залата на Съвета за сигурност има трима служители от отряда за бързо реагиране. Очевидно са обезвредили терористите, но един им се е изплъзнал...

— И той държи за заложница Харли! — изпищя Шарън и заби нокти в слепоочията си. — Държи малкото ми момиченце! Мили боже!

Жената хвана Шарън за китките и ги стисна лекичко, но твърдо, така че госпожа Худ да свали ръце от главата си.

— Къде е съпругът ми? — подвикна тя.

— Изслушайте ме, госпожо Худ — подкани Лиса. — Знаете, че ще направят всичко възможно, за да освободят дъщеря ви, но им трябва малко време. Проявете сила, не рухвайте!

— Повикайте мъжа ми! — изхлипа Шарън.

— Той къде е? — попита служителката.

— Не знам — отвърна другата жена. — Той... той обеща да направи нещо. Ще му се обадя по клетъчния телефон, у него е.

— Дайте ми номера, аз ще звънна вместо вас — предложи Лиса.

Шарън ѝ каза номера на Пол.

— Добре — рече служителката. Пусна ръцете на Шарън и посочи една от масите. — Ще ида ей там да му звънна. А вие стойте тук, връщам се веднага.

Шарън кимна. Пак се разплака.

Продължаваше да хлипа, когато Лиса Барони отиде при масата с телефонните апарати. Набра номера. Худ си беше изключил клетъчния телефон.

Шарън не помнеше някога да е била толкова ядосана и отчаяна. Сега искаше до нея да е мъжът ѝ, а не някаква чиновничка от Държавния департамент, която да я държи за ръката. Искаше да си поприказва с него и да не се чувства толкова сама. Където и да беше Пол, каквото и да правеше, ѝ дължеше поне това.

Както и да приключеше всичко, Шарън бе сигурна в едно.

Че няма да прости никога на Пол.

Никога!

51.

Ню Йорк, щата Ню Йорк

Неделя, 00:16 ч.

Пол Худ тичаше през парка, когато чу експлозията и видя сиянието зад ООН. Разлетя се счупено стъкло, значи Майк Роджърс беше проникнал през прозореца. Худ хукна колкото сили има — поглеждаше и към полицаите, които напуснаха поста си пред входа на фойето и забързаха към другата страна на сградата. Докато и Худ стигне там, децата и делегатите вече излизаха на бегом през счупения прозорец.

„Успяха!“ — помисли си горд той. Дано Роджърс и Огъст да бяха добре.

Излезе в двора, останал без дъх. Един от полицаите се бе завтекъл към Първо авеню. Очевидно беше повикал по радиостанцията линейки на „Бърза помощ“ и бе отишъл да ги пресрещне, за да им покаже къде да спрат — на паркинга, встрани от сградата. През това време другите полицаи насочваха младите момичета и делегатите към мястото зад двора. Всички вървяха без чужда помощ, явно нямаше пострадали.

Худ спря и ги загледа как се приближават. Не видя сред тях Харли, но мярна една от приятелките ѝ, Лора Сабия. Отиде при нея.

— Лора! — повика я.

Един от полицаите му препречи пътя.

— Извинявайте, господине, но се налага да изчакате, докато дъщеря ви...

— Това не е дъщеря ми, офицер. Казвам се Пол Худ от Оперативния център във Вашингтон, който освободи заложниците.

— Моите поздравления — отвърна полицаят. — Въпреки това ви моля да напуснете района и да ни оставите да...

— Господин Худ! — рече Лора и се отдели от редицата.

Той заобиколи полицая. Притича и хвана момичето за ръката.

— Слава богу, Лора! Добре ли си?

— Да — отвърна тя.

— Ами Харли? — попита бащата. — Нещо не я виждам.

— Ами тя толкова... Още е вътре.

На Худ му се стори, че някой го е фраснал с все сила в корема.

— Вътре ли? — повтори той смаян. — В залата на Съвета за сигурност?

Момичето кимна. Худ се взря в зачервените му очи. От онова, което видя, му причерня.

— Ранена ли е?

— Не — поклати глава Лора и се разплака. — Но онзи я държи.

— Кой?

— Мъжът, който стреля по Барбара.

— Някой от терористите ли?

И този път момичето кимна.

Без да губи и миг, Худ пусна ръката на Лора. Полицаят му подвикна да спре, но той хукна презглава към терасата.

52.

*Ню Йорк, щата Ню Йорк
Неделя, 00:18 ч.*

Харли надзърна иззад седалките и застина. Даунър се бе спотаил зад облегалките и още я държеше за косата. Лицето на момичето бе бледо като платно, от очите му се стичаха сълзи. Терористът бе опрял дулото на пистолета о тила на Харли.

Майк Роджърс беше застанал в долния край на балкона, точно в средата. Престъпникът се бе свил зад седалките и единственото, което Роджърс виждаше от него, беше лявата му ръка, с която той бе стиснал момичето за врата. С дясната държеше оръжието. Макар да се беше прицелил, Роджърс бе наясно, че не могат да останат дълго тук — след броени минути отровният газ щеше да започне да прониква и през пердето. Дори и генералът да се добереше до някой от противогазите, не можеше да помогне с нищо на Харли.

Огъст пълзеше нагоре по стълбището в северния край на залата, вдясно от Роджърс. Очевидно го болеше, раните в краката му пречеха, въпреки това полковникът нямаше никакво намерение да бездейства. През вратата в дъното, зад терориста в залата тихомълком се прокрадна служител от охраната на ООН. Очевидно беше лейтенант Мейлман, разказал на Чатерджи защо се е провалило първото нападение в залата на Съвета за сигурност.

Най-неочаквано Роджърс чу зад себе си някакъв звук. Обърна се и видя в рамката на счупения прозорец Худ. Махна му да не влиза.

Худ се подвоуми, но само за миг. Дръпна се и се скри в непрогледния мрак на терасата.

Роджърс пак се обърна с лице към балкона и насочи пистолета към терориста.

— Ало, героят! — подвижна похитителят. — Нали виждаш, че я държа?

Гласът му беше силен, предизвикателен, безкомпромисен. Трудно щяха да вземат страха на такъв човек. Но Роджърс бе намислил

да направи друго.

— Виждаш ли? — повтори престъпникът.

— Виждам, виждам — увери го Роджърс.

— Ако се налага, ще ѝ тегля куршума на тая пикла, така да знаеш — закани се Даунър. — Ще ѝ пръсна черепа, и толкоз!

— А, не се и съмнявам! Видях те как застрелваш моя колега — отвърна генералът.

Огъст спря и го погледна. Роджърс му даде знак да не мърда. Приятелят му застина — нали уж беше мъртъв!

— Какво искате? — попита Роджърс терориста.

— Първо, онзи, дето се прокрадва зад мен, да се разкара оттук — отвърна Даунър. — Виждам му краката. Виждам и прозореца, в случай че на някой му хрумне да влиза оттам.

— Няма да има удари под кръста — обеща Роджърс. — Слушам ви.

— Дано — подсмихна се похитителят. — Щом онзи се махне, остави оръжието и вдигни ръце. После ти също ще излезеш оттук и ще ми пратиш оная кучка, генералната секретарка, но да дойде с ръце на тила.

— Не разполагате с много време — натърти генералът. — Газът ще проникне през...

— Остави го газа, знам за него — подвижна Даунър. — Ако млъкнеш и престанеш да ми сновеш напред-назад, няма да ми трябва много време.

— Добре тогава — рече Роджърс. Погледна нагоре към вратата. — Лейтенанте, доведете генералния секретар в коридора отпред и не влизайте повече. След малко идвам и аз.

Мейлман се поколеба. Роджърс премести пистолета и вместо към ръката на терориста, го насочи към челото на служителя от охраната на ООН.

— Казах ви вече, лейтенанте, излезте!

Свъсен, той заотстъпва назад и излезе от залата на Съвета за сигурност.

Роджърс приклепна, остави пистолета на пода и вдигна високо ръце. Тръгна към стълбището в южния край на помещението и се заизкачва бързо нагоре. Терористът надали щеше да си прави труда да

стреля по него. Докато Чатерджи не влезеше, Роджърс му беше единствената връзка със света.

Генералът продължи нагоре по стълбището. Вече почти се бе изравнил с четвъртия ред от горе надолу, където терористът се криеше. Роджърс гледаше Харли, която беше с гръб към него. Тъничкото момиче не можеше да се помръдне, онзи продължаваше да го държи за косата. Харли не плачеше, но генералът не се изненада. Беше разговарял с не един и двама военнопленници и знаеше, че болката поглъща цялото ти внимание. Често пъти си е истинска благословия, защото отклонява мислите ти от опасността или от наглед безнадеждното положение, в което си се озовал.

Идеше му да каже нещо, с което да насърчи момичето. Същевременно не смееше да пророни и дума, да не би да ядоса терориста, насочил дулото на пистолета към тила на Харли.

Роджърс заотстъпва назад към вратата. Това му даде последна възможност да погледне към северната част на залата. Оттук не видя Брет Огъст. Полковникът вероятно бе допълзъл до седалките или след раняването бе изгубил толкова много кръв, че беше издъхнал.

Генералът се надяваше това да не се е случило. И бездруго му беше много тежко.

Излезе в коридора. Чатерджи стоеше отпред. Плъзна поглед по Роджърс, хвана се за главата и понечи да влезе в заседателната зала.

Роджърс ѝ препречи пътя, като разпери ръце.

— Знаете ли за отровния газ? — попита я.

— Лейтенантът ми каза — отвърна индийката.

Генералът се приближи още малко към нея.

— А каза ли ви, че един от моите хора още е вътре? — прошепна той.

Чатерджи беше изненадана.

— Терористът смята, че полковник Огъст е мъртъв — допълни Роджърс. — Ако на Огъст му се отвори случай да стреля, той ще го направи. Казвам ви го, за да не се стъписате и да не го издадете.

Жената се свъси като буреносен облак.

Роджърс отпусна ръце и Чатерджи мина покрай него. Влезе в заседателната зала на Съвета за сигурност и затвори след себе си вратата; на Роджърс му идеше да хукне подир жената и да я издърпа навън. Имаше лошото предчувствие, че въпреки случилото се, тя все

още вярва в неписаната политика на Организацията на обединените нации. Политика, отстоявана от ООН години наред, макар и да влизаше в разрез със здравия разум и с най-обикновения морал.

Политика, градяща се на представата, че терористите имат права.

53.

Ню Йорк, щата Ню Йорк
Неделя, 00:21 ч.

Мала Чатерджи влезе със свито сърце в заседателната зала на Съвета за сигурност. Цялото ѝ същество се съпротивляваше.

Похитителят беше залегнал на пода. Чатерджи видя главата на заложницата, видя и пистолета, опрян в тила ѝ. Домъчня ѝ много за детето. Колко отвратителен беше тероризмът! Генералният секретар бе готова на всичко, само и само да спаси момичето.

Но се притесняваше, че може да има още убийства — сигурно бе възможно да убедят и по друг начин терориста да пусне заложницата. Ако и Чатерджи станеше като тези хора, ако убиваше най-безсъвестно, в разрез със закона, животът ѝ щеше да се обезсмисли напълно. Тя дори не знаеше дали този мъж е убивал някого, дали изобщо е в състояние да го направи.

Заслиза по стълбите към реда.

— Искали сте да разговаряте с мен — подхвана тя.

— Не, исках да дойдете тук — тросна се Даунър. — Не ми е до празни приказки. Трябва да се измъкна оттук. Искам и да получа онова, за което съм дошъл.

— Имам желание да ви помогна — увери го Чатерджи. Спря в долния край на пътеката между редовете. — Пуснете момичето.

— Казах, без повече приказки! — изкрещя австралиеца и дръпна за косата Харли, която се разпищя.

— Отпред има отровен газ, който вече се просмуква. Осигурете ми място, където да изчакам с младата дама, докато уредите да дойде хеликоптерът и ми донесете парите. Шестте милиона де.

— Добре — склони генералният секретар.

Тя забеляза на северното стълбище някакво раздвижване. Иззад страничната облегалка на последната седалка надзърнаха очи. Мъжът, останал вътре в залата, се понадигна, долепил показалец до устните си.

Чатерджи беше раздвоена. Дали щеше да помогне за освобождаването на детето, или щеше да се превърне в съучастница на едно хладнокръвно убийство? Американският военен и неговият колега бяха освободили почти всички заложници. Вероятно не бяха имали друг избор, беше им се наложило да убият някого, но това не им даваше правото да продължават с убийствата. Чатерджи открий време си поставяше за цел да търси безкръвно решение на конфликтите. Докато имаше надежда, не можеше да се откаже от тази възможност. Освен всичко друго тук ставаше въпрос и за доверие. След като тя бе успяла да убеди терориста, че желае да му помогне, защо да не го убеди и да се предаде!

— Полковник Огъст — рече генералният секретар, — днес имаше предостатъчно убийства.

Огъст застина. На Чатерджи ѝ се стори, че като нищо той ще стреля по нея.

— На кого говорите? — обади се Даунър. — Кой е там?

— Друг военен — отвърна жената.

— Значи копелдакът му с копелдак не е мъртъв! — извика австралиецаът.

— Много ви моля, полковник, оставете оръжието и излезте от залата — подкани генералният секретар.

— Не мога — отвърна Огъст. — Ранен съм.

— Ако не се ометеш веднага, ще те застрелям като куче — закани се Даунър.

Завъртя грубо Харли. Дръпна я за косата, коленичи до нея и насочи автомата към Огъст. После натисна спусъка, а шефът на Отряда за бързо реагиране залегна отново на стълбището. Във всички посоки от страничните облегалки на столовете се разлетяха трески. И след като австралиецаът престана да стреля, помещението продължи да кънти.

Даунър погледна озъбен Чатерджи. Бе хванал Харли така, че да го затуля от Огъст. Генералната секретарка видя как долу отровният газ вече се просмуква изпод краищата на пердето.

— Кажи му да се разкара! — изкрещя терористът.

— Опитвам се да ви помогна — проплака Чатерджи. — Оставете ме да...

— Млъквай и прави каквото ти казвам — подвижна австралиеца с лице към нея, така че гърдите му бяха извърнати към средата на заседателната зала.

В помещението прокътят изстрел. Куршумът прониза врата на Даунър отляво, та Харли да не пострада. Оръжието тупна от ръката му, той пусна момичето и отметна китки назад.

Пол Худ се изправи и застана долу при подиума на заседателната зала. Държеше пистолета „Берета“, оставен от Майк Роджърс.

— Залегни, Харли! — извика на дъщеря си.

Момичето покри глава и се просна на пода. След миг от северното стълбище изпука втори изстрел. Полковник Огъст уцели похитителя точно в средата на лявата буза. Трети куршум го прониза в слепоочието и той се строполи.

Още преди да е паднал на земята обаче, по пода се събра локвичка кръв.

Чатерджи изпищя.

Пол Худ запокити пистолета и се втурна към северното стълбище, сетне продължи нататък и притисна дъщеря си.

54.

*Ню Йорк, щата Ню Йорк
Неделя, 00:25 ч.*

След като Майк Роджърс излезе от заседателната зала на Съвета за сигурност, първото, което направи, бе да звънне на взвода за обезвреждане на опасни материали към Нюйоркското полицейско управление и да съобщи за отровния газ. Членовете на взвода се събраха в двора откъм северната страна на сградата — имаха готовност да проникнат в залата веднага щом бъдат изведени всички в нея. Целият комплекс на ООН беше отцепен, вратите и прозорците бяха покрити с големи найлони, прихванати отстрани с бързо засъхваща пяна. Вече нямаше кой да обясни на полицията какъв точно е отровният газ, затова пристигна и подвижната полицейска лаборатория, която да направи на място анализа. Тук беше и медицинската служба към Нюйоркската противопожарна команда — служителите в нея опънаха палатки в парка южно от Обединените нации. Явиха се и самите пожарникари — такива бяха изискванията, ако престъпниците са използвали опасни материали. Мнозина терористи се придържаха към философията „След мен и потоп“. Ако не постигнеха своето, правеха всичко възможно да няма победители. Един от терористите бе успял да се измъкне от медицинския пункт на ООН, в Нюйоркското полицейско управление не можеха да са сигурни, че похитителите нямат и други съучастници, затова трябваше да бъдат подготвени за всичко. Включително за последен изблик на злоба.

Пол Худ и дъщеря му се прегръщаха дълго. Худ не криеше сълзите си. Харли трепереше. Беше обронила главица върху гърдите на баща си и се бе вкопчила в ръцете му. Един от санитарите на „Бърза помощ“ я заметна с одеяло и ги поведе към медицинските палатки.

— Трябва да съобщим на майка ти — каза през сълзи Худ.

Харли кимна.

Майк Роджърс стоеше зад тях и гледаше как санитарите отнасят Брет Огъст. Генералът обеща да доведе Шарън. Каза на Худ и че се

гордее с него. Другият мъж му благодари. Истината обаче беше, че след като Роджърс беше излязъл от заседателната зала на Съвета за сигурност и Худ се беше промъкнал вътре, той знаеше, че нищо, нито собствената му сигурност, нито американските или международните закони, няма да го спрат да се опита да спаси Харли.

Двамата с дъщеря му се насочиха заедно с делегатите и охраната към ескалаторите. Докато слизаха, Худ се запита какво ли се върти в главата на момичето. Харли още се бе вкопчила в него и гледаше с изцъклени очи някъде напред. Момичето не беше в шок, не беше ранено. Но бе прекарало в онова помещение близо пет часа и бе видяло с очите си как се стреля по хора, включително по една от най-добрите ѝ приятелки. Беше се разминало на косъм със собствената си смърт. Вероятно бе в изключително силен посттравматичен стрес.

Худ знаеше от собствен опит, че онова, което се е случило днес, ще съпътства до гроб дъщеря му и ще изниква в съзнанието ѝ всеки божи ден. Ако някога си бил заложник, никога вече няма да бъдеш докрай свободен. Винаги ще те глождат усещането за отчаяна откъснатост, унижението, че с теб са се отнасяли като с вещ, а не като с жив човек. Дори и да си възвърнеш достойнството, то пак ще бъде някак накърнено и никога отново ти няма да бъдеш предишният човек.

„Животът ни изправя пред какви ли не изпитания!“ — помисли Худ.

Но сега в неговата прегръдка дъщеря му беше в безопасност. След като слязоха от втория ескалатор, Худ видя Шарън — тичаше през фоайето. Дори и да се бяха помъчили да я спрат, явно не бяха успели.

След нея ситнеше служителка от Държавния департамент, която отчаяно се опитваше да я настигне.

— Детето ми! — пищеше Шарън. — Детенцето ми!

Харли се отскубна от Худ и изтича при майка си. Вкопчиха се една в друга и зарिдаха неудържимо — още малко, и Шарън щеше да задуши момичето в обятията си. Худ стоеше малко по-встрани.

При тях дойде Роджърс, придружаван от Бил Мохали. Отзад, в двора, генералният секретар на ООН Чатерджи разговаряше с репортерите. Ръкомахаше гневно.

— Дайте да ви стисна ръката — рече Мохали, заместник-шефът на службата за сигурност към Държавния департамент, и се здрависа

енергично с Худ. — Днес вие тримата пренаписахте наръчника за преодоляване на кризисни ситуации. Имах голямата чест да присъствам и да го видя с очите си.

— Благодаря ви — рече Худ. — Как е Брет?

— Ще му мине като на кутре — отвърна Роджърс. — Куршумите не са засегнали сънната артерия. Боли го, но раните не са опасни.

Худ кимна. Още гледаше Чатерджи. По костюма, ръцете и лицето ѝ се аленееха капчици от кръвта на терориста.

— Чатерджи не изглежда особено доволна — отбеляза Худ.

Мохали сви рамене.

— Ще има да слушаеме какви ли не небивалици за стореното от вас днес — подметна той. — Но заложниците са в безопасност, четиримата терористи са на оня свят и едно е сигурно.

— Какво? — попита Роджърс.

— Едва ли в скоро време някой ще дръзне да предприеме подобно терористично нападение — рече Мохали.

55.

*Ню Йорк, щата Ню Йорк
Неделя, 00:51 ч.*

Александър спеше, когато Худ влезе в хотелската стая.

Шарън беше отишла заедно с Харли в Медицинския център към Нюйоркския университет. Щяха да прегледат момичето, но по-важното бе, че Харли щеше да разговаря при първа възможност с психолог. Трябваше да проумее, че не е сторила нищо, с което да предизвика случилото се, и не бива да се чувства виновна, задето ѝ се е разминало и не е загинала. Най-напред трябваше да разбере това, пък после щяха да мислят за другите нанесени ѝ вреди.

Худ застана отстрани на спалнята и погледна сина си. Животът на момчето се беше преобразил, сега вече сестра му щеше да има други потребности, а детето още не го знаеше. Колко блажен е сънят на невинните!

Худ се обърна и отиде в банята. Напълни мивката с вода и си наплиска лицето. Неговият живот също се бе променил. Той бе убил човек. И то на международна територия. Нямаше никакво значение, че онзи си го е заслужавал. Вероятно щяха да го изправят пред съд, и то извън Съединените щати. Процесът вероятно щеше да се проточи с години и със сигурност щеше да хвърли сянка върху дейността на Оперативния център.

Доста неща не бяха изяснени. До каква степен бяха въввлечени ЦРУ и Държавният департамент? Каква беше връзката между американската държава и българина Георгиев, изчезнал сякаш вдън земя? Държавните служби нямаха правомощия да търсят отговор на тези въпроси.

Най-нелепото бе, че Организацията на обединените нации можеше да излезе от цялата история като пострадалата страна, като жертва на съзаклатие, в което са замесени и Съединените щати. Като се почне от това, че не си плащаха вноските, и се стигне до подслушването на генералния секретар, американците погазваха много

от правилата, които страните членки на ООН се бяха съгласили да спазват. Държави, които закриляха терористите, търгуваха незаконно с наркотици и погазваха човешките права, щяха да ревнат възмутени в един глас срещу САЩ.

И американците щяха да си затраят. Защото средствата за масово осведомяване щяха да ги следят под лупа. Худ открай време беше на мнение, че Обединените нации и телевизията сякаш са създадени един за друг: мереха всичко с еднакъв аршин.

Худ се изправи и се погледна в огледалото. Колкото и тъжно да му бе, трябваше да си признае, че най-тежката битка, която му предстои, беше не с неговите врагове, а с Шарън, когато той се опиташе да поговори с нея. И то не само за поведението му тази вечер, но и за бъдещето, изведнъж сторило му се съвсем различно от плановете им за него.

— Я престани! — скастри се той тихо.

Метна хавлиената кърпа върху шкафа и пийна вода направо от чешмата. Върна се бавно в спалнята. Напрежението вече започваше да си казва думата. Нозете му се подкосяваха, кръстът го присвиваше. Худ приседна на леглото до Александър. Целуна лекичко момчето зад ухото. Не го беше правил от години и се стъписа: бе доловил лекия полъх на малко дете.

Александър спеше сладко-сладко и това поуспокои Худ. Той също се унесе и преди да потъне в сън, му мина през ума, че макар да е създал тези деца, можеше да се каже, че с потребностите и обичта си те в известен смисъл също са го създали.

Превърнали са го в баща.

56.

Ню Йорк, щата Ню Йорк

Неделя, 7:00 ч.

В седем сутринта звънна Бил Мохали и събуди Худ.

Служителят от Държавния департамент му се обаждаше, за да му съобщи, че жена му, дъщеря му и другите семейства ще бъдат закарани на летище „Лагуардия“, за да заминат за Вашингтон. Жената на Худ вече знаела, а след час полицаите от Нюйоркското управление щели да минат през хотела, за да вземат него и сина му и да ги придружат до летището.

— Защо е това бързане? — учуди се Худ.

Още се чувстваше като парцал, а ярката бяла слънчева светлина направо му пареше като киселина в очите.

— Главно заради вас — отвърна Мохали. — Но не искаме да се разчува, че предпочитаме да ви изведем от Ню Йорк.

— Нещо не разбирам — рече Худ. — Защо ще ме придружават хора от Нюйоркското управление на полицията, а не от Държавния департамент?

— Защото полицаите знаят как да охраняват знаменитости — поясни служителят. — А вие, дори и да не ви харесва, се превърнахте в звезда.

Извън и клетъчният телефон на Худ. Обаждаше се Ан Фарис. Худ благодари на Мохали и стана от леглото. Отиде в коридора, за да не буди Александър — там, слава богу, беше и по-тъмно.

— Добро утро — поздрави той подчинената си.

— Добро утро — отвърна Ан. — Как си?

— Изненадващо добре — каза Худ.

— Дано не съм те събудила...

— Не, Държавният департамент те изпревари.

— Нещо важно ли? — поинтересува се жената.

— Да — потвърди шефът ѝ. — Настояват да се изнеса на пожар оттук.

— Радвам се. Сега си под прицел.

— Както личи, съм изгървал нещо — каза Худ. — Какво става, Ан?

— Остави, не е за разправяне! — завайка се жената. — Всички само за вас говорят. И тъй като не знаят имената на двамата мъже от отряда за бързо реагиране, проникнали преди теб в заседателната зала, ти си в центъра на вниманието.

— Сигурно трябва да съм благодарен на Мала Чатерджи — подсмихна се Худ.

— Тя сипе срещу теб огън и жупел — поясни Ан. — Разправя, моля ти се, че си изложил на опасност живота на родната си дъщеря, само и само да намериш бързо, но престъпно решение на кризата.

— Бабини деветини! — ядоса се Худ.

— Мога ли да те цитирам? — засмя се Ан.

— Може, може, нека го сложат като заглавие направо на първа страница — отвърна с шега шефът й. — А каква е официалната версия?

— Нали го знаеш Боб Хърбърт, много ни е оправен — обясни подчинената му. — Извъртя нещата така, че спомена само теб от групата, помогнала да бъдат убити терористи от три различни държави. Зае се да проверява и дали те не са свързани с други терористични групи, а също с ония хаховци, националистите, които като нищо могат да тръгнат да отмъщават за тях.

— Е, прости ми, но не се сетих за това — изрече горчиво Худ.

— Тук става въпрос не за вина и прошка — натърти жената, — а за интереси и влияние. Повтарям ти го от години. Всяка система по света е подчинена на вътрешни взаимовръзки, които задължително трябва да отчитаме.

Худ нямаше как да не признае, че наистина се наблюдава такова срастване, понякога проявяващо се по твърде неочакван начин. Преди петнайсет години до сведенията, събрани от групата на Боб Хърбърт в ЦРУ, бяха имали достъп и други агенти от американското разузнаване, включително военноморското. През осемдесетте години анализаторът от ВВС Джонатан Полард издал тайни на американските разузнавателни служби на израелците, които на свой ред ги съобщили на Москва в замяна на това тя да разреши на неколцина евреи да напуснат страната. Крайните комунисти в Москва пък използвали

данните, за да организират преврат и да свалят руското правителство. Няколко години по-късно, когато Оперативният център бе привлечен да помогне за осуетяването на преврата, разузнавателните сведения, събрани от Хърбърт, бяха използвани срещу самия него.

— А печатът какво пише? — попита Худ.

— В страниците за вътрешна политика ви подкрепят изцяло — отвърна Ан. — Както никога досега либералните и консервативните издания са на еднакво мнение. Лично теб те описват като „таткото герой“.

— А международните страници?

— Във Великобритания и Израел преспокойно можеш да се кандидатираш за министър-председател — победата ти е в кърпа вързана. Но от тук нататък започват лошите новини. Генералната секретарка те е изтипосала като „поредния припрян американец с пистолет“. Настоява да те разследват и да те държат под домашен арест. Останалият световен печат, поне онази част от него, която успях да прегледам, е подхванал мантрата и я припява в хор.

— И ако теглим чертата, какво се получава? — попита Худ.

— Получава се това, което ти сам каза — отвърна прессекретарката на Оперативния център. — Извеждат те на пожар от Ню Йорк. В Държавния департамент и в Белия дом още умуват какво да предприемат от тук нататък. Предполагам, че те връщат във Вашингтон, за да помогнеш да се намери изход от положението. Боб все пак взе предпазни мерки — звънна на полицията в Чеве Чейс и нареди къщата ти да се охранява. Полицаяте вече са там. За всеки случай.

Худ ѝ благодари, после събуди Александър, за да го приготви за път. Открай време беше пределно откровен с децата си и докато се обличаха, обясни на сина си какво точно се е случило предната вечер. Александър реши, че го взима на подбив, но после му повярва, видял полицаите от Нюйоркското управление, дошли да ги изведат от хотела. Шестимата офицери се държаха с Худ така, сякаш е един от тях, и го похвалиха за проявеното мъжество, сетне го изведоха заедно със сина му през сутерена в гаража, където ги чакаше ескорт от три полицейски автомобили. Александър беше в див възторг, прехласна се по изхода за рокзвезди повече, отколкото по каквото и да било друго в Ню Йорк.

Семейство Худ и другите родители с децата се качиха на самолета „Боинг 737“ на американските военновъздушни сили, който трябваше да ги откара във Вашингтон. През целия полет Шарън не каза почти нищо. Седеше до Харли, обронила глава върху рамото на майка си. Худ бе седнал от другата страна на пътеката и не свалеше очи от тях. И на Харли, и на повечето млади музикантки бяха дали леко успокоително, за да заспят. Но за разлика от другите момичета дъщерята на Худ се мяташе, викаше и стенеше насън. Баща ѝ си даде сметка: най-трагичното вероятно бе, че не е успял да спести на детето си изживяното в оная проклета зала. Духом, макар и не телом клетото момиче все още беше там.

Самолетът се приземи на летището на военновъздушната база „Андрюс“, та военните да предпазят децата от излишното любопитство. Худ обаче знаеше, че това е само поводът. В базата се намираше и Оперативният център. След като кацнаха, той видя белия микробус на Центъра, който го чакаше край пистата. Забеляза през отворената странична врата на микробуса Лоуел Кофи и Боб Хърбърт.

Шарън ги видя едва след като заслиза по стълбичката. Худ им кимна. Те продължиха да чакат в микробуса.

Държавният департамент бе осигурил инвалидни колички, в случай че някой пожелае да се придвижи с тях, и автобус, който да откара родителите и децата по домовете. Един служител на департамента събщи на родителите, че по-късно през деня ще си получат и колите.

Шарън и Худ помогнаха на Харли да седне на една от количките. Както приляга на истински мъж, Александър затика сестра си. Шарън се обърна към съпруга си.

— Няма да дойдеш с нас, нали? — попита тя глухо, с отчуждени очи.

— Повярвай, не знаех, че колегите ще бъдат тук — обясни ѝ Худ и показа с палец назад към микробуса.

— Но не си изненадан.

— Не — призна си той. — Все пак убих човек на международна територия. Няма да ми се размине току-така. Но ти не се безпокой, няма страшно. Боб е уредил полицията да охранява денонощно къщата.

— Не съм се притеснила — възрази Шарън и понечи да тръгне след инвалидната количка.

Худ я хвана за ръката. Тя спря.

— Не го прави, Шарън.

— Какво да не правя? — попита жена му. — Да не си ходя у дома с децата ли?

— Не ми обръщай гръб — примоли се мъжът ѝ.

— Не ти обръщам гръб, Пол — отвърна Шарън. — И аз като теб се опитвам да запазя спокойствие и да не се предавам. Онова, което ще решим през следващите няколко дена, ще окаже огромно влияние върху дъщеря ни. Искам да съм емоционално подготвена, за да мога да взимам решения.

— Не ти, а ние трябва да сме подготвени. Решенията засягат и двама ни — напомни Худ.

— Надявам се — рече Шарън. — Но ето че ти отново имаш две семейства. Нямам намерение и занапред да си пилея силите и да се опитвам да откопча същото време, което отделяш на работата си.

— Две семейства ли? — ахна Худ. — Не съм искал това да се случи, Шарън. Бях напуснал Оперативния център. Върнах се просто защото възникна този международен инцидент. Но няма да е по силите ми — по силите ни — да се справим сами.

Точно тогава при тях дойде служителят от Държавния департамент. Каза им, че всички вече са в автобуса и чакат. Шарън помоли Александър да избърза напред и обеща след малко да го настигне. Худ намигна на сина си и му заръча да наглежда сестра си. Момчето обеща да не я изпуска от око.

Худ погледна пак жена си. Тя се бе вторачила в него. Беше се просълзила.

— А когато този международен инцидент приключи? — попита тя мъжа си. — Тогава ще бъдеш ли с нас? Как мислиш, дали наистина ще бъдеш щастлив като глава на семейство, а не на цял град или на държавно учреждение?

— Не знам — призна си чистосърдечно Худ. — Дай ми възможност да разбера.

— Възможност ли? — засмя се Шарън. — Сигурно ще ти се стори нелепо, Пол, но снощи, когато научих какво си направил за Харли, ти се ядосах.

— Ядосала си се? Защо?

— Защото, за да спасиш дъщеря ни, си заложил на карта живота си, доброто си име, кариерата, свободата си — отвърна тя.

— И заради това си се ядосала? — изуми се мъжът ѝ. — Не мога да повярвам...

— Точно така, ядосах се — потвърди Шарън. — Единственото, което съм искала някога от теб, е да споделям поне малко живота ти. Да намираш време, за да отидем на концерт или на футбол, да караме заедно почивката. Да вечеряме цялото семейство. Да посрещаме празниците с родителите ми. Рядко го получавах. Снощи, докато детето ни беше в опасност, не успях да те накарам дори да постоиш малко с мен.

— Не ми беше до това, трябваше да я измъкна оттам...

— Знам — прекъсна го Шарън. — И успя. Показа ми на какво си способен, стига да поискаш.

— Нима намекваш, че не съм искал да бъда със семейството си? — изненада се Худ. — Прекалено напрегната си, Шарън...

— Казах ти, няма да ме разбереш — повтори тя и по страните ѝ се застичаха сълзи. — Е, ще вървя.

— Не, чакай — спря я мъжът ѝ. — Не искам да се разделяме така...

— Много те моля, чакат ме — настоя Шарън.

Дръпна ръка и хукна към автобуса.

Худ я изпроводи с поглед. Видя как нагънатата на хармоника врата се затваря и автобусът потегля с боботене, после се запъти към Кофи и Хърбърт.

Сега вече той беше ядосан. Дори жена му не одобряваше онова, което е направил в залата на Съвета за сигурност. Дали те двечките с Чатерджи да не дадат съвместна пресконференция?

Но ядът го поотпусна, когато наближи микробуса. Сега обаче най-неочаквано го загложди друго: някаква смесица между угризения на съвестта и съмнения, налегнали го в мига, когато Боб Хърбърт протегна към него едра дружелюбна длан.

В мига, когато Худ усети, че вече не е толкова сам.

В мига, когато волю-неволю трябваше да си зададе откровения и много болезнен въпрос: дали пък Шарън не беше права?

57.

Вашингтон, окръг Колумбия

Неделя, 10 ч.

Худ се качи в микробуса и колегите го посрещнаха сърдечно, с искрени благопожелания. Шофьор нямаше. След като Хърбърт затвори вратата и Худ седна, Кофи подкара към Оперативния център, който беше само на хвърлей. Юристът съобщи на Худ, че ще се отбият в центъра колкото Худ да си вземе душ, да се обръсне и да облече чистия костюм, който Хърбърт му беше донесъл от къщата.

— Защо? — изненада се Худ. — Къде отиваме?

— В Белия дом — отвърна Кофи.

— Какво ще търся там, Лоуел? — ахна Худ.

— Да ти призная, не знам — рече Кофи. — Генералният секретар на ООН Чатерджи също пристига от Ню Йорк заедно с посланик Мериуедър, за да се срещнат по обед с президента Лорънс. Президентът настоя да отидеш и ти.

— Имаш ли представа защо?

— Съмнявам се, че е за да разбере кой какво мисли за случилото се — отвърна юристът. — Но мен ако питаш, не е за добро.

— В смисъл? — настоя Худ.

— В смисъл, че няма да се учудя, ако те експедира по етапния ред обратно в Ню Йорк, за да си под ръка на американския посланик в ООН — поясни Кофи. — В случай че генералният секретар на Обединените нации и нейните заместници и сътрудници решат да ти зададат някои въпроси. Така ще покажем, че сме загрижени.

Инвалидната количка на Хърбърт беше отзад между седалките.

— Че сме били загрижени, моля ти се! — изпухтя той. — Пол спаси заложниците. Не съм виждал през живота си човек, който да запази самообладание и да прояви такава смелост. Майк и Брет също бяха невероятни. Но Пол... Когато научих, че тъкмо ти си теглил куршума на последния похитител, се почувствах горд, както никога през живота си. Наистина.

— За съжаление международното право не признава гордостта за оправдание.

— Отсега ти заявявам, Лоуел, този път вече аз ще взема заложници, само да посмеят да пратят Пол в Ню Йорк или Хага и да го изправят пред Международния съд или някоя друга пиклива организация, колкото за да го превърнат в изкупителна жертва.

Такива бяха повечето разговори между Хърбърт и Кофи, и както обикновено, истината беше някъде по средата между двете крайности. Дума да няма, съществуваха въпроси, които можеше да реши само съдът, но и той отчиташе емоционалната страна. Худ се притесняваше не толкова за това, колкото за близкото бъдеще. Искаше му се да бъде със своето семейство, да помогне на Харли да се възстанови. А нямаше как да го стори, ако се наложеше да се защитава в друга държава.

Искаше му се да остане и в Оперативния център. Вероятно беше избързал с оставката си. Съжаляваше, че просто не е излязъл в отпуск.

„Но сега това са само празни доводи и разсъждения“ — напомни си той. Допреди няколко дни все още бе господар на съдбата си. Сега бъдещето му беше в ръцете на американския президент.

Никой не знаеше, че ще докарат Худ тук, затова и в Оперативния център той завари само дежурните. Те поздравиха шефа си за проявения героизъм и за това, че е спасил Харли. Пожелаха му късмет и обещаха да го подкрепят, каквото и да става от тук нататък.

На Худ му полекна под топлия душ, стана му още по-хубаво, когато си облече чистите дрехи. Четирийсет и пет минути, след като пристигна в базата „Андрюс“, отново се качи в микробуса заедно с Хърбърт, който отговаряше за сигурността му, и с Кофи, седнал зад волана.

58.

*Вашингтон, окръг Колумбия
Неделя, 11:45 ч.*

Докато пътуваше с лимузината към Белия дом, Мала Чатерджи не можеше да се отърси от усещането, че е омърсена.

Но това изобщо не беше свързано с физическото ѝ състояние, макар че щеше да ѝ дойде добре да си почине и да полежи във ваната. Ала нямаше за кога — Чатерджи си беше взела само един душ и беше подремнала в самолета на път за Вашингтон.

Чувстваше се омърсена, понеже беше видяла как дипломацията умира в тази касапница. Не беше успяла да спре кръвопролитие, затова пък бе решена да се заеме с почистването, а то щеше да е основно.

Докато бе пътувала насам, Мала Чатерджи почти не бе разговаряла в самолета с Мериуедър. Заедно с генералния секретар на ООН, петдесет и седем годишната посланичка на САЩ в ООН, беше домакиня на съботния прием, но и тя като Чатерджи беше закъсняла. Затова и не бе попаднала със съпруга си сред зложниците. След нападението обаче не бе останала при делегатите пред залата. Беше отишла в кабинета си, твърдейки, че не тя, а Чатерджи и съветниците ѝ трябва да намерят изход от положението. На хартия наистина си беше така, ала мнозина бяха стъписани, че Мериуедър се е показала толкова безучастна.

Чатерджи обаче знаеше, че посланичката не иска да оставя впечатлението, че оказва натиск върху ООН да допусне на своя територия американски посредници или отряд за бързо реагиране. Сега, след като всичко бе приключило, това звучеше нелепо, още повече че именно американци от отряд за бързо реагиране бяха намерили изход от задънената улица.

Мала Чатерджи не знаеше какво изпитва в момента посланичката на САЩ в ООН. Или на какво мнение е американският президент. Не че това имаше някакво значение. Генералният секретар

на Обединените нации беше настояла за срещата, защото искаше незабавно да възстанови правото на организацията сама да решава възникналите вътре в нея спорове и да попритисне държавите, нарушили международните закони. ООН веднага бе заклеймил Ирак, задето е нахлул в Кувейт. Също тъй бързо трябваше да осъди Съединените щати, че са се намесили в кризата със зложниците.

Кореспондентите на световните средства за масово осведомяване се бяха насъбрали и чакаха лимузината, когато тя мина през югозападния вход за гости. Посланик Мериуедър отказа да даде изявление, но Чатерджи се спря при репортерите, за да разговаря с тях.

— Събитията от последните осемнайсет часа бяха голямо изпитание за Обединените нации и за другите международни организации — отбеляза тя. — Скърбим за непрежалимите си колеги, които загубихме. Доволни сме, че зложниците вече са при семействата си, но не одобряваме методите, използвани за разрешаване на кризата. Успешната дейност на Обединените нации зависи от това, държавите, на чиято територия се намират нашите седалища, да проявяват сдържаност. Помолих за тази среща с президента и с посланик Мериуедър, за да се заемем с изпълнението на две важни задачи. Първо, да видим кои точно събития са подкопали суверенитета на Обединените нации и са влезли в противоречие с Устава им, където изрично се подчертава, че ще се придържаме към дипломацията. И второ, да се уверим, че в бъдеще този суверенитет няма да бъде погазван.

Въпреки че журналистите започнаха да задават един през друг въпроси, Чатерджи им благодари и обеща, че след срещата с президента отново ще разговаря с тях. Надяваше се, че недвусмислено е показала колко осквернена се чувства от постъпката на американските военни.

За да стигнеш до Овалния кабинет, минаваш на зигзаг покрай службата на пресекретаря и заседателната зала, а после и покрай кабинета на изпълнителната секретарка на президента. Пред Овалния кабинет, до който няма друг път, винаги дежури човек от службите за сигурност.

Президентът Майкъл Лорънс бе готов да приеме посетителите точно в дванайсет на обяд. Излезе да посрещне лично Мала Чатерджи. Бе висок метър и деветдесет, имаше силен слънчев загар, а

сребристосивата му коса бе подстригана съвсем късо. Грейнал в искрена усмивка, се ръкува енергично с гостенката си и я поздрави с гърлен глас.

— Радвам се да ви видя отново, госпожо генерален секретар!

— И аз, господин президент, макар и да съжалявам, че се срещаме по такъв повод — отвърна индийката.

Лорънс премести сиво-сини очи към посланик Мериуедър. Познаваше я от близо трийсет години. Бяха следвали заедно политология в Нюйоркския университет, а след като встъпи в длъжност, президентът я бе изтеглил от научната ѝ дейност, за да ѝ възложи поста в ООН.

— Нали нямаш нищо против, Флора, да поговорим с госпожа Чатерджи на четири очи? — попита той.

— Не, разбира се — отвърна жената.

Секретарката затвори вратата на Овалния кабинет, а президентът покани генералния секретар на ООН да седне. Чатерджи бе изпъчила гърди и бе изопнала врат. Лорънс беше облечен в сив костюм, не носеше вратовръзка и се държеше по-непринудено. Пресегна се и изключи с дистанционното устройство телевизора, настроен на канала на Си Ен Ен.

— Чух изявлението ви пред журналистите — подхвана той. — Какво имахте предвид, когато споменахте, че някои събития са подкопали суверенитета на Обединените нации, нападението на терористите ли?

Чатерджи се отпусна в жълтия фотьойл. Кръстоса ръце и праметна крак връз крак.

— Не, господин президент — отвърна генералният секретар. — Това е съвсем отделен въпрос. Говорех за господин Пол Худ от вашия Национален център по кризисните ситуации и за други двама американски военни, чиято самоличност още не съм установила, предприели операция, за която никой не е давал разрешение.

— Имате предвид акцията, сложила край на кризата със заложниците ли? — попита учтиво Лорънс.

— Не оспорвам резултата — възрази твърдо Чатерджи. — Но в момента съм силно обезпокоена от средствата, с които той беше постигнат.

— Ясно — рече президентът и седна зад писалището. — И какво смятате да предприемете?

— Бих искала господин Худ да се върне в Ню Йорк и да отговори на някои въпроси, свързани с нападението — отвърна индийката.

— Веднага ли държите да се върне? — поинтересува се Лорънс. — Дъщеря му още не се е съвзела от изживяното.

— Не е наложително да се връща веднага — уточни жената. — Смятам за приемливо да дойде някъде в средата на седмицата.

— Ясно. А какво се надявате да постигнете с тези въпроси?

— Искам да установя по съответния ред дали има нарушени закони и прекрачени граници — уточни Чатерджи.

— Госпожо генерален секретар — рече президентът, — разрешете да отбележа, че в случая от дървото не виждате гората. Лично аз съм на мнение, че Нюйоркското управление на полицията, Държавният департамент, ФБР и частите на въоръжените сили на САЩ са действали изключително предпазливо, със съответното уважение към институцията, въпреки че на опасност е бил изложен животът на толкова много млади американци. И то след като положението е излязло от контрол и хората от вашите служби за сигурност — да, трима от тях все пак са успели да проникнат в залата — са били отблъснати. Нека не забравяме и че лицата, които обвинявате, са се водели от най-безкористни подбуди и от желанието да помогнат, нещо, което може да се каже за всички американски войници.

— Никой не поставя под въпрос тяхната храброст — каза Чатерджи. — И все пак повечето хора се придържат към закона, затова е неприемливо неколцина души, пък били те и герои, да го погазват. Щом законите са престъпени, трябва да търсим правово противодействие. Това, господин президент, не е някаква прищявка от моя страна. То е заложено в устава на организацията — нашия закон. А вече се чуват гласове да отстояваме с всички средства този закон.

— Чии гласове? — поинтересува се Лорънс. — На държавите, откъдето са терористите, убити по време на нападението ли?

— На цивилизованите държави по цял свят — натърти жената.

— И за да задоволите цивилизованата им кръвожадност, вие възнамерявате да изправите Пол Худ пред съд! — възкликна президентът.

— Оставете сарказма — отвърна Чатерджи. — Да, възможно е Худ да застане и пред съд, ако го изискват деянията му.

Президентът се облегна на стола.

— Госпожо генерален секретар, снощи Пол Худ стана герой в моите очи и в очите на още двеста и петдесет милиона американци. В тази история наистина са замесени и престъпници, включително една продажна агентка от ЦРУ, която вероятно ще прекара остатъка от живота си в затвора. Но за нищо на света няма да допусна Пол Худ да бъде изправен пред съд само защото е спасил дъщеря си от един терорист.

Известно време Чатерджи гледа напрегнато президента.

— Значи няма да го предадете за разпит?

— Мисля, че така най-кратко може да се обобщи становището на американската администрация — потвърди Лорънс.

— Нима Съединените щати ще се изправят срещу волята на международната общност? — изненада се жената.

— Съвсем открито, без изобщо да се колебаем — отвърна президентът. — Пък и, да ви призная, госпожо генерален секретар, според мен представителите на различните държави в ООН бързо ще забравят случая.

— Ние, господин президент, не сме Конгресът на САЩ — възрази Чатерджи. — Не ни подценявайте, няма току-така да отклоним вниманието си от наболелия въпрос. Ще го разгледаме в цялата му сериозност.

— И през ум не ми е минавало да ви подценявам — рече Лорънс. — Сигурен съм, че делегатите ще подхождат много сериозно в подбора на подходящи училища за децата си и на жилища за своите семейства, когато администрацията на Съединените щати подкрепи предложението Обединените нации да се преместят от Ню Йорк в някоя друга световна столица, например в Хартум или Рангун.

Чатерджи пламна. „Виж го ти него, негодникът му с негодник! Ще заплашва!“

— Нямам намерение да отговарям на заканите ви, господин президент.

— Дори и да нямате намерение, току-що го направихте — рече Лорънс.

Индийката си даде сметка, че той е прав.

— На никого не му е приятно да го притискат до стената — допълни президентът, — а ние тук се занимаваме точно с това. Не е зле да намерим неконфронтационно решение на въпроса, което да е добро за всички.

— Например? — веднага се хвана за думите му Чатерджи.

Колкото и да беше ядосана, пак си оставаше дипломат, бе готова да изслуша предложението.

— Вероятно ще удовлетворим по по-задоволителен начин разгневените делегати, ако Съединените щати започнат да изплащат дълга си от два милиарда долара към ООН — поде президентът. — Така делегатите ще разполагат с повече средства за програмите, които ООН и по-точно Съветът по световна прехрана, Детският фонд, Институтът за обучение и изследвания провеждат в техните държави. Ако действаме правилно, те ще останат с убеждението, че са спечелили. Например по въпроса за нашия дълг. А вашето добро име няма да пострада — изтъкна той.

Чатерджи го погледна хладно.

— Госпожо генерален секретар, преди близо двайсет и пет години в речта си при раздаването на дипломите в един университет руснакът Александър Солженицин е казал нещо, което аз като юрист винаги ще помня: „Цял живот съм живял при комунизъм и ще ви кажа, че няма нищо по-ужасно от общество без обективни закони. Но за човека не е достойно да живее и в общество, което се съобразява единствено със закона“.

Чатерджи продължи да гледа съсредоточено президента. За пръв път, откакто беше влязла в Овалния кабинет, забеляза в очите и върху лицето му нещо като искреност.

— Госпожо генерален секретар — продължи Лорънс, — много сте уморена. Мога ли да ви предложа нещо?

— Слушам ви — отвърна жената.

— Защо не се приберете в Ню Йорк? Починете си, обмислете онова, което ви казах — допълни той. — Помислете и как да обединим усилията си, за да си поставим нови нравствени цели.

— Вместо да постигнем старите ли? — подметна тя.

— Вместо да задълбочаваме онова, което ни разделя — поправи я американският президент.

Чатерджи въздъхна и се изправи.

— Ако не с друго, мога да се съглася поне с това, господин президент.

— Радвам се — отвърна той. — Сигурен съм, че останалото ще си дойде на мястото.

Лорънс също стана и излезе иззад писалището. Ръкува се с генералния секретар и тръгна да я изпрати до вратата.

Чатерджи не беше очаквала срещата да премине по този начин. Знаеше, че президентът ще се възпротиви срещу искането ѝ, ала бе смятала, че ако го попритисне, той накрая ще склони. Какво щеше да каже сега на репортерите? Че президентът е изпечен негодник ли? Че вместо да предаде на правосъдието един американец, един баща, е предложил да отпусне на ООН тлъста финансова помощ и да помогне на хиляди бащи навред по света?

Докато вървяха по дебелия син килим със златния президентски печат, Чатерджи си помисли колко нелепо е всичко. На идване към Белия дом се бе чувствала омърсена, понеже дипломацията е поругана. А ето че в Овалния кабинет я бе приложила нещо и хитро.

Защо ли тогава се чувстваше още по-омърсена?

59.

Вашингтон, окръг Колумбия
Неделя, 12:08 ч.

И в държавната власт, и на Уолстрийт Пол Худ беше изпадал в какви ли не деликатни положения и от опит знаеше, че изходът от важни срещи често пъти се решава още преди те са да започнали: ключови личности, обикновено не повече от двама души, разговаряха или се срещаха предварително, а после, щом дойдеха другите, разговорите се водеха колкото за очи и всичко вече си беше чисто театро.

Този път нямаше дори театро. Най-малкото вътре в Овалния кабинет.

Преди да влезе в Белия дом, Худ беше махнал на журналистите, но бе отклонил въпросите им. В преддверието на Овалния кабинет посланик Мериуедър си бърбеше със секретарката на президента, четирийсет и две годишната Елизабет Лопес. Обсъждаха събитията от предния ден. Щом Худ влезе, и двете млъкнаха.

Той винаги бе смятал, че Лопес е любезна, но някак сдържана и хладна. Днес обаче тя го посрещна сърдечно и гостоприемно. Предложи му кафе от личния кафеник на президента и Худ прие. Посланичката, която обикновено се движеше като буреносен облак, днес също бе необичайно мила. На Худ му се стори нелепо, че както личи, единствената майка, която днес не го харесва, е майката на собствените му деца.

Посланичката му обясни, че вътре при президента е Мала Чатерджи.

— Я да видим дали ще позная — подхвана той. — Чатерджи настоява да се явя пред комисия, съставена все от хора, които мразят Съединените щати.

— Преуморен сте — засмя се Мериуедър.

— Но инак съм прав, нали!

— Генералният секретар е разумна жена — възрази посланичката. — Но си пада идеалистка и е малко незряла. Днес сутринта обсъдихме с президента как да излезем от положението. Мисля, че генералният секретар ще се съгласи с предложението ни.

Худ отпи от кафето и тъкмо да седне, когато вратата на Овалния кабинет се отвори. Отвътре излезе Мала Чатерджи, следвана от президента. Индийката не изглеждаше особено доволна.

Худ остави кафето. Президентът подаде ръка на посланик Мериуедър.

— Госпожо посланик, признателен съм ви, че дойдохте — рече Лорънс. — Радвам се, че сте добре.

— Благодаря, господин президент — отвърна жената.

— Посланик Мериуедър — допълни той, — ние с генералния секретар на ООН разменихме полезни идеи. Дали да не ви запознаем с тях, докато вървим към югозападния изход?

— На драго сърце ще ги изслушам — отвърна Мериуедър.

Президентът премести поглед върху Худ.

— Радвам се да ви видя, Пол — протегна му той ръка. — Как е днес дъщеря ви?

— Още не се е съвзела — призна си Худ.

— Съвсем разбираемо е. Ще се молим за вас. Ако можем да ви помогнем с нещо, само кажете.

— Признателен съм ви, господин президент.

— Всъщност смятам, че овладяхме положението — допълни Лорънс. — Защо не се приберете вкъщи при дъщеря си?

— Благодаря, господин президент.

— Ще ви съобщим, ако изникне нещо — рече той, — макар че няма да е зле още няколко дни да не разговаряте с репортерите. Нека пресекретарят на Оперативния център се заеме с тях. Най-малкото, докато генералният секретар не поговори със сътрудниците си в Ню Йорк.

— Разбира се — съгласи се Худ.

Ръкува се с президента и с посланичката. Стисна ръката и на Мала Чатерджи. За пръв път от предната вечер тя го погледна в лицето. Тъмните ѝ очи бяха уморени, устните — стиснати, в косата ѝ се сребрееха бели кичури, които Худ не бе забелязвал досега. Чатерджи не каза нищо. Не ѝ се налагаше. Не беше спечелила и тази битка.

Между края на централния коридор и входа в западното крило на Белия дом имаше строго охранявана зона, където Лоуел Кофи и Боб Хърбърт си бърбеха с двама агенти от специалните служби. Не бяха поканени на срещата при президента, но искаха да са наблизко, в случай че на Худ му дотрябва морална или тактическа подкрепа или се наложи да го закарат на летището.

Приближиха се до него, а президентът, генералният секретар и посланичката отидоха да се срещнат с репортерите.

— Много сте бързи! — подметна Хърбърт.

— Какво стана? — попита Кофи.

— Не знам — отвърна Худ. — Ние с посланик Мериуедър не присъствахме на срещата.

— А президентът каза ли ти нещо? — полюбопитства юристът.

Худ се усмихна едва доловимо и отпусна длан върху рамото му.

— Каза ми да си вървя вкъщи, при дъщерята и аз смятам да сторя точно това.

Тримата си тръгнаха от Белия дом. Изплъзнаха се на журналистите, като минаха през служебния вход.

Худ се ядоса на Чатерджи. Не че тя беше лош човек. Не че не ставаше за длъжността, която заемаше. Проблемът бе в самата институция. Едни държави нападаха други или извършваха геноцид. После Обединените нации им предоставяха трибуна, откъдето да обяснят деянията си. А това вече узаконяваше безнравствената им политика.

На Худ му мина през ума, че вероятно има начин Оперативният център да допринесе за предотвратяването на тези престъпления. Има начин Худ да използва възможностите на подчинените си, за да изобличи международните престъпници и да ги изправи не пред съд, а пред голата правда. И то, ако е възможно, още преди те да са нанесли удара.

Трябваше да помисли върху това. Вярно, дъщеря му се нуждаеше от баща и семейство, но той ѝ дължеше и още нещо. Нещо, което малцина можеха да се надяват да ѝ осигурят.

По-нормален свят, където Харли да създаде свое семейство.

60.

Лос Анджелис, щата Калифорния

Неделя, 15:11 ч.

Беше обиколил цял свят. Беше ходил на Полярния кръг. На тропиците. И всяко кътче по земното кълбо си имаше своята прелест. Но никога не бе ходил на място, което да го плени още от първия миг.

Излезе от летището и се наслади на дъхавия топъл ветрец. Вече се свечеряваше, по синьото небе нямаше и едничко облаче, въздухът бе с мирис на океан.

Пъхна паспорта в якето и се огледа. Край хотела бяха спрели микробуси. Той се качи на автобуса на един от най-луксозните хотели. Нямаше резервация. Ала смяташе да каже на рецепцията, че има, но е забравил номера — така де, на тях, а не на него това им беше работата — да помнят резервациите. Дори и да нямаха свободни стаи, щяха да се разтърчат и да намерят къде да го настанят. Така си беше по тузарските хотели.

Седна в микробуса и се обърна да погледне през прозореца. Профучаха покрай приличната на паяжина белезникава диспечерска кула. Отстрани на пътя всичко тънеше в зеленина. Автомобилите се движеха бързо, вместо да пъплят, както в Ню Йорк или Париж.

На Иван Георгиев определено щеше да му хареса тук.

Щеше да му хареса и в Южна Америка. Но нещата не се бяха развили според плана. Понякога се случваше и това. Ето защо, за разлика от другите Иван Георгиев винаги имаше резервен вариант, път за бягство. Ако нещо се объркаше, Анабел Хамптън трябваше според уговорката да прати подчинените си от ЦРУ да го изведат от сградата на ООН. После двамата трябваше да се срещнат в хотела и тя да си получи своя дял от откупа. Ако не получеше парите, Георгиев смяташе да й плати от джоба си.

Но тя не се появи и Георгиев предположи, че се е случило най-лошото. По-късно, когато хората от ЦРУ се бяха върнали, за да го качат на самолета и да го изведат от страната, той разбра, че агентката е била

заловена. Щяла да поиска споразумение: в замяна на това да я осъдят само на петнайсет години щяла да каже за връзката между ЦРУ и УНТАК. Затова и се налагало Георгиев да се изнесе час по-скоро от САЩ. В ЦРУ смятали да отричат до последно.

От Лос Анджелис Георгиев трябваше да хване самолета за Нова Зеландия. Но на българина не му се ходеше в Нова Зеландия. Пък и не искаше от ЦРУ да знаят къде е. Освен това имаше пари и идеи. Имаше и връзки с източноевропейци, особено с румънци, регистрирали киностудии в Холивуд.

Георгиев се подсмихна. Знаеше от познатите си, че киноиндустрията е безпощаден бизнес с много секс. Бизнес, където на чуждия акцент се гледа като на нещо екзотично и изтънчено и ти гарантира достъп до всички купони и приеми. Бизнес, където ти забиват ножа в гърба не тихомълком, а пред всички.

Георгиев отново се подсмихна. Говореше с акцент и на драго сърце би забил ножа в гърба на всекиго, и то където той си пожелае.

Да, тук щеше да му хареса.

При това много.

Издание:

Том Кланси. Под обсада
Американска. Първо издание
ИК „Бард“, София, 2000
Коректор: Олга Герова
ISBN: 954-585-161-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.